

ΑΡ ΦΥΛ. 24(127)
5 ΜΑΡΤ. 1941-ΣΤ'.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ

ΕΤΟΣ Γ΄. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως	32-094
» » Διευθυντοῦ Συντάξεως	34-425
» » Τυπογραφείου	593-330

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 24 — 15 Μαρτίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	» »	80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» »	40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λὶρ. Ἀγγλίας	1
	Ἀμερικῆς Δολ.	6
	Αἰγύπτου Λίρ.	1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας), Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς

Ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ

Ἀπὸ ἕνα ὡραῖο ποίημα, ποὺ ἀπηγγέλθη εἰς τὸ Μέτωπον ὡς ἀποχαιρετισμὸς τῶν ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν ἑνὸς Συντάγματος πρὸς τὸν Ἀρχηγὸ μετὰ τὴν ψαλεῖσαν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν, ἀποσπῶμεν τοὺς κάτωθι στίχους:

ΣΤΟ ΧΑΜΟ ΤΟΥ

Τὸν χάσαμε!... Μᾶς ἔφυγε τοῦ Ἔθνους ὁ Ὁδηγὸς
καὶ φεύγοντας μᾶς ἄφησε χάσμα, κενὸ μεγάλο,
Μᾶς ἔλειψ' ὁ Πολιτικός, ὁ Μέγας στρατηγός,
τώρα ποὺ ἡ Πατρίδα μας βρίσκεται μέσ' στο σάλο.

Ἀλλ' ὅμως! Ζῇ, δὲν πέθανε, δίπλα μας παραστέκει,
μᾶς συντροφεύει ἡ ψυχή, αὐτὴ μᾶς ὁδηγεῖ,
αὐτὴ μᾶς δίνει δύναμι, τονώνει τὸ τουφέκι,
μᾶς ἀτσαλώνει τὶς καρδιές. Εἶναι γιὰ μᾶς πηγή.

Δὲν πέθανε ὁ Γίγαντας, τὸ ἀτσαλένιο χέρι,
ποὺ τσάκισε τοῦ Ἰταλοῦ τὸ ἄτιμο μαχαίρι.
Ζῇ καὶ θὰ ζῇ μέσ' στὴν καρδιὰ τοῦ ἥρωα φαντάρου,
τοῦ ναύτη, τοῦ πυροβολητῆ, τοῦ εὔζωνα, τοῦ ἰκάρου...

Γ. ΤΖ., ἀξιωματικὸς

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ἦρθαν τοῦ χειμώνα τὰ ξεροπαγιάσματα
κι' ὅμως οἱ φαντάροι μας μὲ τὰ κανόνια
καὶ τὴ λόγχη μόνη τους συντρόφισσα
διώχνουν τοὺς ἐχθροὺς μέσα στὰ χιόνια.

Κάνε Παναγιά μου γιὰ τοὺς νηοὺς ποὺ βρίσκονται
μέσα στοῦ πολέμου τώρα τὸ καμίνι
νὰ ξαναγυρίσουν πάλι στὰ σπιτάκια τους
φέρνοντας τῆς Νίκης τὴν εἰρήνη....

ΟΛΓΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ - ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

Ἀγαπητέ μου Συναγωνιστά,

Σὰν θυμοῦμαι τὴν λατρευτή μου Νεολαία μὲ τοὺς λαμπροὺς συνεργάτας της, τὰ μάτια μου δακρύζουν ὀλίγον. Τὰ δάκρυά μου ὅμως τὰ συγκρατῶ διότι ἡ συνείδησίς μου δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπει.

Εἶμαι Ἕλλην καὶ ἔτρεξα νὰ ὑπερασπίσω τὴν Πατρίδα μου, ποὺ ὁ ἄτιμος καὶ ὕπουλος ἐχθρός μας ἠθέλησε νὰ τὴν ὑποδουλώσῃ.

Γνωρίζω ὅτι καὶ σεῖς ἀπ' ἐκεῖ ἀγωνίζεσθε γιὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος μας, γιὰ τὴ Νίκη, γιὰ τὴν τελικὴ Νίκη, τὴ Νίκη τοῦ καλοῦ ἐναντίον τοῦ κακοῦ, τοῦ πολιτισμοῦ ἐναντίον τῆς σκοτεινῆς βαρβαρότητος.

Ἐμεῖς ἀπ' ἐδῶ προχωροῦμεν καθημερινῶς καὶ θὰ προχωροῦμεν ἕως ὅτου ὁ ἐχθρός μας ΠΑΡΑΔΩΣΗ ΤΑ ΟΠΛΑ. Ὅλοι μας ἀγωνιζόμεθα μὲ ΠΙΣΤΙΝ, μὲ ΠΕΠΟΙΘΗΣΙΝ ΓΙΑ ΤΗ ΝΙΚΗ, μὲ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΝ, μὲ ΧΑΡΑΝ καὶ μὲ τὸ γέλιο εἰς τὸ στόμα.

Ἐμπρὸς λοιπὸν μὲ ἀτσαλένια θέλησι γιὰ τὴ Μεγάλη μας ΝΙΚΗ.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ
Ὑπαξ)κὸς Πεζικοῦ
XV Νοσηλευτικὸν Τμῆμα Τ.Τ. 518

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἑλλάδα τοῦ Θεμιστοκλῆ καὶ τοῦ Λεωνίδα
τὰ μάτια ἐθάμπωσες καὶ σήμερα τοῦ κόσμου
μὲ τὴ μεγάλη σου ψυχή, κατὰ τ' ἀνόμου
ἐχθροῦ, χαλύβδινη τιμῆς κρατᾶς ἀσπίδα.

Στὴν Πίνδο, στὴν Κλεισούρα, ἀδελφωμένα
τὰ τιμημένα σου παιδιὰ οἱ Τσολιάδες,
τῶν νέων Περσῶν συντρίβουν τὶς μυριάδες.
Δείχνουν πὼς ξαναζῇ τὸ Εἰκοσιένα.

Κι' ἡ χρυσοφτέρουγη θεὰ ἡ Νίκη
σὲ στέφει σήμερα μὲ δάφνινο στεφάνι·
κάθε σου παλληκάρι κι' ἂν πεθάνῃ
ξέρει πὼς διξασμένη θὰ σ' ἀφήκῃ.

Πατρίδα ποὺ δὲ ζῇς χωρὶς τὴ γλύκα
τῆς λευτεριᾶς, ποὺ ὑπερασπίζουν τὰ παιδιά σου,
τοῦ κόσμου τοῦ πολιτισμένου οἱ εὐχὲς κοντά σου.
Νίκα γλυκειὰ Πατρίδα. Πάντα Νίκα!!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΜΟΥΖΑΚΙΤΗΣ

ΧΕΙΜΑΡΡΑ

Χειμάρρα μὲ τοὺς θρύλους σου, Ἑλληνικὴ Χειμάρρα
τοῦ Σπυρομήλιου σὺ παιδὶ τοῦ τύραννου τρομάρα.
Θρηνοῦσες πάντα μοναχὴ μακριὰ 'πὸ τὴ μητέρα
καὶ πρόσμενες παντοτεινὰ τὴν Ἅγια τούτη μέρα.
Ἦλθε γιατὶ τὸ πίστευες, ζοῦσες μὲ τὴν ἐλπίδα
πὼς θὰ σὲ λύτρωνε ξανὰ μιὰ μέρα ἡ πατρίδα
στέλνοντας ἄξια τέκνα της τὸ αἷμα τους νὰ χύσουν
καὶ τῆς δουλείας τὰ δεσμὰ μὲ τὸ σπαθὶ νὰ λύσουν.
Χειμάρρα, ζῆσε τώρα πιὰ ἐλεύθερη, βεβαία,
πὼς θἄχῃς πάντα συντροφιὰ τὴ γαλανὴ σημαία.

ΑΝ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑ ΕΜΠΡΟΣ

Στὴν Πίνδο «Ἐμπρὸς» φωνάζουν οἱ Νεκροὶ
«Ἐμπρὸς» νὰ μὴ περάσουν οἱ ἐχθροί!
Δὲν πρέπει νὰ πατήσουν τὰ κορμιά μας.
Δὲν πρέπει ν' ἀτιμάσουν τὰ παιδιά μας!

«Ἐμπρός!» ὅλοι μαζὶ φωνάζουν τώρα
καὶ τρέχουν τῶν Ἑλλήνων τὰ παιδιά!
Ὁρμοῦνε μὲ λαχτάρα μέσ' στὴ μπόρα,
μέσ' στὶς χιονιὲς γιὰ τὴν ἐλευθεριά.

«Ἐμπρός!» καὶ στὴν Κλεισούρα τοὺς χτυπᾶμε.
Στ' ἄγριο τὸ Τεπελένι, στὰ βουνὰ
«Ἐμπρός!» καὶ στὸν Αὐλῶνα ροβολᾶμε.
«ΑΕΡΑ! καὶ στὰ Τίρανα παιδιά».

«Ἐμπρός!» νὰ τσακιστοῦνε, νὰ χαθοῦνε,
Στὴ θάλασσα νὰ πέσουν οἱ ἐχθροί.
Τὰ χώματά μας νὰ μὴ λερωθοῦνε,
Ἡ τιμημένη γῆ μας, ἡ ἱερή.

Ἔτσι καὶ τώρα πάλι διξασμένη
Ἡ μάνα μας ἡ Ἑλλάδα ἔχει γενῆ,
γιατὶ εἶναι ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
τῆς Πίνδου τῶν νεκρῶν μας ἡ φωνή.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΠΕΡΠΙΝΙΑΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν. ΚΑΛΑΜΠΑΚΑΣ

«Ἀγαπητὴ Νεολαία,

Τὴν στιγμὴν ταύτην ποὺ εὑρίσκομαι εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ὑψίστου πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος μαχόμενος διὰ ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τῆς ἐνδόξου χώρας μας κατὰ τῆς βαρβάρου καὶ ἀνάνδρου ἐπιθέσεως τῆς δολίας Ἰταλίας ἐνθυμοῦμαι ἐσέ. Ἡ ἄλκιμος καὶ ὑπερήφανος Ἑλληνικὴ Νεολαία μᾶς ἔχει ἐνσταλάξει εἰς τὴν ἐθνικὴν ψυχήν μας τὰ ὡραιότερα ἰδανικὰ καὶ τοὺς μεγάλους σκοποὺς διὰ τὴν κοινωνικήν, πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνάπλασιν τῶν νεαρῶν βλαστῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ὡς ἕνας ἄνεμος ζωογόνος ἀναδημιουργίας, θάρρους, πίστεως καὶ αἰσιοδοξίας ἔχει πνεύσει ἡ ἀθάνατος ἰδέα τῆς Νεολαίας μέσα εἰς τὴν ψυχήν μας. Μέσα εἰς τὴν ἁγνήν, ἄσπιλον καὶ ἄδολον ἀτμόσφαιράν σου ἔζησα κι' ἐγὼ εὐτυχισμένας στιγμὰς καὶ εἰς τὸν ἀκτινοβόλο ὁρίζοντα τῶν ὡραίων σκοπῶν καὶ κατευθύνσεών σου εἶδα ἀνατέλλοντα ἐκθαμβωτικώτατα τὸν λαμπρότατον ἥλιον καὶ τὸ ζωηρὸν φῶς τοῦ σφυρηλατουμένου Γ΄ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι θὰ ἐπιστρέψωμεν νικηταὶ καὶ ὑπερήφανοι, ἀντάξιοι διὰ τῶν ἡρωϊκῶν πράξεών μας τῆς ἀθανάτου ἐποποιΐας τῶν ἀρχαίων προγόνων μας. Διότι ἀναδημιουργοῦμεν πάλιν τὰς Θερμοπύλας, τὸν Μαραθῶνα, τὴν Σαλαμῖνα.

Μὲ πίστιν εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ἐν Τήνῳ ὑβρισθείσης Θεοτόκου καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Ἔθνους, θὰ νικήσωμεν. Διότι ἡνωμένοι, πειθαρχημένοι καὶ ἀλληλέγγυοι ὑπὸ τὴν σεπτὴν αἰγίδα τοῦ λαοφιλοῦς Βασιλέως μας καὶ τὴν φωτεινὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Ἐθνικοῦ μας Κυβερνήτου συντρίβομεν καὶ θὰ συντρίψωμεν τελειωτικὰ τὴν ὑπερφίαλον κεφαλὴν τοῦ Ἰταλικοῦ φασισμοῦ ἀνεπανορθώτως.

Μὲ πατριωτικὰ αἰσθήματα
ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΚΑΡΔΑΡΑΣ
Πυρ)χία Ἐπισημάνσεως, Τ.Τ.212—21-12-1940

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος, Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε. Ο. Ν., προσερχόμενος εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῶν βαθμοφόρων τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος, Γενικός Ἀρχηγός τῆς Ε. Ο. Ν., ἔφερε πρός τούς συναγωνιστάς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας τόν χαιρετισμόν τῶν στρατιωτῶν τοῦ Μετώπου

«Βαθμοφόροι τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας,

»Χθὲς βράδυ γύρισα ἀπὸ τὸ Μέτωπον καὶ ἐθεώρησα ὑποχρέωσίν μου ὡς Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ὀργανώσεως νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί σας, γιὰ νὰ σᾶς φέρω τὸν χαιρετισμὸν τῶν στρατιωτῶν τοῦ Μετώπου, ἀλλὰ καὶ τῶν τόσων μελῶν τῆς Ὀργανώσεως, τὰ ὁποῖα, στρατιῶται σήμερον, βαστοῦν ψηλὰ τὴν Σημαία εἰς τὸ Μέτωπον.

»Σᾶς μεταφέρω συγχρόνως τὰς εὐχαριστίας των δι' ὅσα ὑπὲρ αὐτῶν ἐπράξατε καὶ πράττετε καὶ τὰ ὁποῖα μὲ τόσην συγκίνησιν παρακολουθοῦν οἱ στρατιῶται μας. Σᾶς παρακαλῶ δὲ τόσον ἐγώ, ὅσον καὶ ἐκεῖνοι νὰ ἐξακολουθήσετε μὲ τὸν ἴδιον πάντοτε φανατισμὸν καὶ μὲ τὴν ἴδια πάντοτε πίστιν τὰς προσπαθείας σας διὰ τὸ Μέτωπον, διότι πρὸς τὰ ἐκεῖ πρέπει νὰ συγκεντροῦνται καὶ νὰ διοχετεύωνται αἱ φροντίδες ὅλων μας.

»Ἔχει τόσον μεγάλο περιεχόμενο ὁ διεξαγόμενος ἀγὼν τῆς Φυλῆς μας, ὥστε μέσα εἰς αὐτὸν νὰ εὑρίσκεται εἰς κάθε στιγμὴν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον χρειάζεται ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης, διὰ νὰ παραδειγματίζεται, νὰ φρονηματίζεται καὶ νὰ γεμίζῃ τὴν ψυχήν της μὲ τὰ εὐγενέστερα ἰδανικά.

»Τὰ συνθήματά μας εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὁ ἐκλιπὼν Δημιουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἔθεσεν: ΠΙΣΤΙΣ—ΑΓΩΝ—ΝΙΚΗ.

»Καὶ τὸ ὡραιότερον τούτων ἐπιστέγασμα: ΥΠΕΡ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ Η ΔΟΞΑ!

»Κλεῖσε Ἐθνικὴ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος μέσα εἰς τὴν ψυχήν σου τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅλα θὰ τὰ φέρῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία δεξιά.

»Ζήτω ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας».

* ANTONY ΗΝΤΕΝ *

Ἀφοῦ ἔμειναν στὴν Πρωτεύουσα πέντε ὁλόκληρες ἡμέρες, ἔφυγαν προπεμπόμενοι ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Μ. Βρεταννίας καὶ δοκιμασμένος φίλος τῆς Ἑλλάδος, σὲρ Ἄντονυ Ἥντεν, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀγγλικοῦ ἐπιτελείου σὲρ Τζὼν Ντίλ.

Ὁ κ. Ἄντονυ Ἥντεν ἀνερχόμενος εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ὑπὸ τὰς ζητωκραυγάς τῶν παρατεταγμένων Φαλαγγιτῶν.

Ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης εὗρε τὴν εὐκαιρίαν χίλιες φορὲς στὸ διάστημα αὐτὸ τῶν πέντε ἡμερῶν νὰ διαδηλώσῃ τὰ αἰσθήματά του, γιατὶ ἂν ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐδέχθη τὴν τόσο φιλικὴ ἐπίσκεψι ἐκπροσώπου ἰσχυροτέρας Δυνάμεως, σπανίως ἐπίσης ἐδέχθη ἁπλουστέρους στοὺς τρόπους, στὸ ἦθος, στὴν ὅλη των ἐμφάνισι, ἀνθρώπους.

Χρειάζεται τώρα νὰ προσθέσωμεν ὅτι στὴν ὑποδοχή, στὴν διαδήλωσι τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τὴν προέχουσαν θέσιν εἶχεν ἡ Νεολαία; Θὰ ἦτο περιττόν. Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι συνδεδεμένος μὲ τὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς καὶ πρὶν ἀκόμη. Γιατὶ δὲν εἶναι μόνον οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσφέρουν τὰ μέλη της, στρατευμένα ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών των, εἶναι καὶ ὁ τόνος, τὸν ὁποῖον ἔδωσεν ἡ Νεολαία στὴν ἐκδήλωσι τῶν αἰσθημάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ποιὸς θὰ μποροῦσε ἆρά γε νὰ ξεχάσῃ τὸ πρωῒ ἐκεῖνο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ποὺ ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν σειρήνων ἐδόθη ἡ εἴδησις πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ὅτι ἕνας θρασὺς καὶ εὐτελὴς λαός, φαντασμένος γιατὶ συνέβη νάχῃ πολλὰ ἑκατομμύρια μελῶν, μᾶς ἐπετέθη δόλια καὶ δολοφονικά; Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος εὑρέθηκαν στὴν ὑπηρεσία τῆς Πατρίδος καὶ οἱ δρόμοι ἐπλημμύρισαν ἀπὸ τὸ νέο καὶ ζωντανὸ αὐτὸ Ἑλληνικὸ αἷμα, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ σημερινὴ καὶ τὴν παντοτεινὴ Δόξα τῆς Ἑλλάδος. Κάθε γεγονός, κάθε ἐκδήλωσις εἶχαν ὡς ἔκφρασί τους τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Νεολαίας, ποὺ δὲν ἐδίστασαν νὰ δώσουν τὸ αἷμά τους μὲ τὴν ἐπίγνωσι ὅτι ἐπιτελοῦν τὸ καθῆκόν των, ὁπουδήποτε καὶ ἂν παρουσιάσθη ἀνάγκη καὶ σ' ὁποιαδήποτε στιγμή. Στὴν Ἤπειρο, στὶς φοβερὲς ὧρες τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου, στὸν Πειραιᾶ καὶ στὴν Θεσσαλονίκη, τὴν ὥρα ποὺ οἱ θρασύδειλοι πιλότοι τοῦ Μουσσολίνι ἐβομβάρδιζαν ἀμάχους πληθυσμούς, στοὺς σεισμοὺς τῆς Λαρίσης, πάντοτε εὑρέθηκαν οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς καὶ οἱ Σκαπάνισσες στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ καθήκοντος.

Παντοῦ, ἐξ ἄλλου, οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ἐνθουσιασμός του γιὰ τὶς ἔνδοξες νῖκες, ἡ χαρά του γιὰ τὰ μεγαλουργήματα τῶν παιδιῶν του, ἐπανηγυρίσθησαν καὶ πανηγυρίζονται μὲ τὴν συμμετοχὴ καὶ τὶς συγκινητικὲς ἐκδηλώσεις τῆς Νεολαίας, ποὺ δίνει καὶ τὸν τόνο στὸν πανηγυρισμό. Παντοῦ βρέθηκαν ἐπὶ κεφαλῆς τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, αὐτὰ ποὺ θὰ κρατοῦν αὔριο στὰ δυνατά τους χέρια τὴν Μεγάλη Ἑλλάδα.

Ἔτσι καὶ στὴν ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴ ποὺ ἐπεφύλαξεν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς στοὺς δύο ἐκπροσώπους τῆς ἰσχυρᾶς μας συμμάχου ἔλαβαν μέρος — πάντα στὴν πρώτη γραμμὴ — τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁ σὲρ Ἄντονυ Ἥντεν καὶ ὁ σὲρ Τζὼν Ντὶλ μπόρεσαν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ νὰ διαβάσουν στὰ μάτια τους, στὰ μάτια τῶν πολυτιμοτέρων βλαστῶν τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, τὴν ἀπόφασί της νὰ πολεμήσῃ, νὰ πολεμήσῃ, ἀδιάφορη γιὰ κάθε θυσία, ὡς τὴν μεγάλη, τὴν ὡραία, τὴν ἔνδοξη τελειωτικὴ Νίκη.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

Ὁ κ. Ἄντονυ Ἥντεν, ἐνῷ ἀνέρχεται εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, δέχεται ἀνθοδέσμην ποὺ τοῦ προσφέρει ἕνας Φαλαγγίτης.

Ο ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΟΡΚΟΣ

Τὴν περασμένην Κυριακὴν εἰς ὅλους τοὺς Ναοὺς τῆς Χώρας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἐκλιπόντος Ἀρχηγοῦ, ἐτελέσθησαν μνημόσυνα μὲ παλλαϊκὴν συμμετοχὴν ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μεγάλου Ἕλληνος Ἰωάννου Μεταξᾶ. Εἰς τοὺς Ναοὺς προσέτρεξαν πλήθη κόσμου καὶ ἥνωσαν τὰς πρὸς τὸν Ὕψιστον δεήσεις των ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου, τοῦ ἐνσαρκώσαντος τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα, ὅταν τὴν 3ην πρωϊνὴν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, ἐν ὀνόματι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀντέταξε τὸ ἱστορικὸν «ὄχι» πρὸς τὸν ἐπίβουλον ἐπιδρομέα.

Αἱ δεήσεις καὶ τὰ μνημόσυνα δὲν ἔλαβον καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὸν χαρακτῆρα τῆς ἁπλῆς θρησκευτικῆς τελετῆς. Μέσα ἀπὸ τὴν κατανυκτικὴν θρησκευτικὴν προσήλωσιν καὶ πίστιν τοῦ λαοῦ ποὺ προσηύχετο, διεφαίνετο ὁ καθαρῶς ἐθνικὸς χαρακτὴρ τῆς πραγματικὰ Ἐθνικῆς μυσταγωγίας, ποὺ ἔφερε τὸν ἑλληνικὸν λαὸν πρὸ τοῦ τάφου καὶ πρὸ τῶν κενοταφίων τῶν ἐκκλησιῶν ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Ἦτο ἡ διαβεβαίωσις πρὸς τὸν ἀποθανόντα ὅτι δὲν θὰ ἀφήσωμεν τὸ ἔργον του ἀτελείωτον. Ὅτι τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῶν ὅλων θὰ τὸν συνεχίσωμεν μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ νικήσωμεν ἢ νὰ ἀποθάνωμεν. Ἦτο ἕνας ὅρκος, ὅρκος τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς, ὅτι δὲν θὰ ἀφήσωμεν ἀπροστατεύτους τοὺς βωμοὺς καὶ τὰς ἑστίας μας ἀπέναντι οἱασδήποτε ἐπιδρομῆς. Ὅτι θὰ φανῶμεν ἀντάξιοι τῶν προσδοκιῶν του, ὡς πραγματικοὶ Ἕλληνες, ὡς Ἕλληνες, ποὺ ἔμαθαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸ «εὖ ζῆν» καὶ τὸ «θνήσκειν ὑπὲρ Πατρίδος».

Αὐτὸς ἦταν ὁ χαρακτῆρας τῶν πανελληνίων μνημοσύνων τοῦ ἐμπνευστοῦ τῆς Νίκης. Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνον μία ὑπόσχεσις καὶ ἕνας ὅρκος. Ἦτο μία ἀναβάπτησις, μία ἀνεμψύχωσις, μία ὑπερπλήρωσις θάρρους καὶ χαλύβδωσις τῆς λαϊκῆς ἀποφάσεως νὰ ἀντιστῶμεν κατὰ πάσης ἐπιβουλῆς. Ἦτο ἀκόμη μία εἰσέτι θεμελίωσις τῆς πίστεως, τῆς ἀκραδάντου πίστεως, ὅτι ὁ Θεὸς εὑρίσκεται ἐν μέσῳ ἡμῶν διὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς νέους θριάμβους κατὰ τοῦ βαρβάρου ἐπιδρομέως, εἰς νέους ἀγῶνας, εἰς νέαν δόξαν, εἰς νέον ἐν ἀνάγκῃ ὁλοκαύτωμα.

Ἰδιαιτέρως ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία, ἡ ζωντανὴ αὐτὴ ἐκδήλωσις τοῦ Ἔθνους, ἀπὸ τὸ τελευταῖον μνημόσυνον ἐξῆλθε περισσότερον ἐμπνευσμένη καὶ μὲ ἐνισχυμένην τὴν «Πίστιν», μὲ ἀπόφασιν διὰ τὸν «Ἀγῶνα», μὲ πεποίθησιν διὰ τὴν «Νίκην», τὰ τρία αὐτὰ σύμβολα ποὺ τῆς ἐκληροδότησεν ὁ μέγας δημιουργός της...

Ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ποὺ διατρέχει σήμερον τὰς πλέον ἱστορικὰς στιγμὰς τοῦ ἐθνικοῦ του βίου, μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά, μὲ τὴν τιμήν του ἀκηλίδωτον, στεφανωμένος μὲ τὴν Δόξαν, εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ στερήσεις καὶ κακουχίας καὶ δεινοπαθήματα, καὶ μὲ τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, μὲ τὴν πεποίθησιν ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν του πεπρωμένων, θὰ δεχθῇ ἄκαμπτος τὰ τυχὸν πλήγματα, ποὺ θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ τοῦ καταφέρουν, βέβαιος ὅτι εἰς τὸ τέλος Νικητής, εἰς τοῦ πυρὸς τὴν φλόγα δοκιμασθείς, ἀνεδείχθη ἄξιος τῆς ἐνδόξου ἱστορίας του.

Ἄγγ. Μετ.

Γράμματα ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

Ο ΠΥΡΣΟΣ ΤΟΥ ΘΑΡΡΟΥΣ

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Στὰ λευκὰ φύλλα τῶν τετραδίων σας, στὰ περιθώρια τῶν βιβλίων σας, ἐκεῖ μπροστά σας στὸ κολλημένο στὸν τοῖχο ὡρολόγιο πρόγραμμα τῶν μαθημάτων σας, καὶ πρὸ πάντων στὴ σκέψι σας καὶ στὴν ψυχή σας χαράξετε βαθιὰ καὶ δυνατά, ὥστε νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἐξαλειφθῇ ποτέ, τὴν ἀκόλουθη φράσι:

«Μόνη, μεταξὺ τῶν μικροτέρων λαῶν, ἡ Ἑλλὰς ἐκράτησεν ὑψηλὰ τὸν πυρσὸ τοῦ θάρρους».

Δὲν τὴν εἴπαμε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες αὐτὴν τὴν φράσι. Ἐμεῖς τὴν ζοῦμε, τὴν πραγματοποιοῦμε, τὴν ζωντανεύομε κάθε μέρα, ὕστερα ἀπὸ τὶς 3 μετὰ τὰ μεσάνυκτα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου, στὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας καὶ σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα. Δὲν τὴν εἶπαν μόνον οἱ γενναῖοι Σύμμαχοί μας, γεμᾶτοι ἀπὸ θαυμασμὸ καὶ σέβας μπροστὰ στὸν ἡρωϊκὸν ἀγῶνα τοῦ Ἔθνους μας. Ἡ φράσις αὐτὴ ἐξεκίνησε ἀπὸ πολὺ μακριά, ἔχει περάσει τὸν Ὠκεανό, ἔχει ἁπλωθῇ σ' ὁλόκληρη τὴ γῆ κι' ἔχει γεμίσει κι' ἔχει δονήσει τὴν ψυχικὴ ἀτμόσφαιρα τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων ὅλου τοῦ κόσμου. Εἶναι μιὰ φράσις ἀπὸ τὸν ὕμνο ποὺ ἔπλεξε γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας στὴ Γερουσία τῆς Ἀμερικῆς ὁ γερουσιαστὴς Μπρίτζες.

«Ἡ Ἑλλὰς — εἶπε — δὲν κατέπληξε μόνον τὸν κόσμον μὲ τὰ ἡρωϊκά της κατορθώματα, τὰ ἰσάξια πρὸς τὸ ἐνδοξότατον παρελθόν της, ἀλλ' ὑψοῦται ὡς Σύμβολον ἑνὸς κόσμου ἀνορθουμένου διὰ ν' ἀπωθήσῃ μὲ τὴν ἰσχὺν τοῦ Δικαίου τὴν πλήμμυραν τῆς καταστροφῆς. Ἡ Ἑλλὰς ἀποτελεῖ παράδειγμα δι' ἐλευθέρους ἀνθρώπους, δι' ἀνθρώπους γενναίους. Μόνη αὐτή, μεταξὺ τῶν μικροτέρων λαῶν, ἐκράτησεν ὑψηλὰ τὸν πυρσὸν τοῦ θάρρους».

Ἡ τόσο κατηγορηματικὴ κι' ἐπίσημη αὐτὴ ἀναγνώρισις τῆς ἠθικῆς σημασίας τοῦ ἐθνικοῦ μας ἀγῶνος μᾶς ἱκανοποιεῖ βέβαια βαθύτατα καὶ μᾶς ἐνθαρρύνει μὲ τὴ συναίσθησι ποὺ μᾶς χαρίζει ὅτι ἡ συμπάθεια, ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἐνίσχυσις τοῦ μεγάλου λαοῦ τῆς Ἀμερικῆς εἶναι καὶ θὰ εἶναι μαζί μας ἕως τὴν τελικὴ νίκη. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μᾶς ἱκανοποιεῖ πιὸ πολὺ καὶ πιὸ βαθιὰ εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἀγών μας ἔχει ἤδη ἐπιτύχει κάτι μεγαλείτερο καὶ ὑψηλότερο καὶ εὐρύτερο ἀπὸ τὴν νίκη· ἔχει ἐπιτύχει νὰ ἐξεγείρῃ τὰς ἠθικὰς δυνάμεις τοῦ κόσμου· ἔχει κατορθώσει νὰ θέσῃ καὶ πάλι τὴν Ἑλλάδα μας ἐπὶ κεφαλῆς τῶν τιμίων καὶ ἐλευθέρων λαῶν τοῦ κόσμου εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Πολιτισμοῦ.

Παράδειγμα γιὰ ἐλευθέρους ἀνθρώπους. Σύμβολο τοῦ πνεύματος τῆς Δικαιοσύνης γιὰ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Πυρσὸς θάρρους μέσα στὴ μαύρη καταιγίδα τῆς Βίας καὶ τῆς Καταστροφῆς. Νά τί εἶναι ἡ Ἑλλάδα μας! Ὄχι μιὰ κοινὴ χώρα, ὄχι μιὰ ἁπλῆ μᾶζα ἀνθρώπων, ἀλλὰ μιὰ ἀνώτερη Ἰδέα — ἡ μεγάλη κι' ἱερὴ Ἰδέα τῆς Ἐλευθερίας —, ἕνα ὑπέροχο Πνεῦμα — τὸ θεῖο κι' ἀθάνατο Πνεῦμα τῆς τιμῆς, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν.

Ἔτσι, σὰν Ἰδέα καὶ σὰν Πνεῦμα, ἐξεκίνησε ἀπὸ τὰ μακρινὰ βάθη τῶν αἰώνων ἡ Ἑλλάδα μας, κρατῶντας ὑψωμένον στὸ στιβαρό της χέρι τὸν «πυρσὸ τοῦ θάρρους»· ἔτσι ἐσυνέχισε τὸν μακρὺ καὶ δύσκολο δρόμο της, παλαίοντας διαρκῶς, πέφτοντας κάποτε, ἀλλὰ πάντα τιμημένη καὶ δοξασμένη, πάντα μὲ τὸν «πυρσὸ τοῦ θάρρους» στὸ ὑψωμένο χέρι· ἔτσι θὰ συνεχίσῃ τὴν ὑπέροχη αὐτὴ λαμπαδοδρομία καὶ μέσα στὰ βάθη τῶν αἰώνων τοῦ μέλλοντος, κι' ἂς μαίνωνται γύρω της οἱ θύελλες τῆς ὠμῆς ὑλικῆς κι' ὑλιστικῆς Βίας. Οἱ θύελλες κοπάζουν, σταματοῦν καὶ σβήνουν· μὰ ἡ Ἰδέα καὶ τὸ Πνεῦμα μένουν, ζοῦν καὶ θριαμβεύουν, ὅπως ὁ Ἥλιος, ποὺ προβάλλει πάντα πιὸ ὡραῖος καὶ πιὸ ζωογόνος ἔπειτα ἀπὸ τὴν καταιγίδα.

Μὲ τοὺς ἐθνικούς μου χαιρετισμούς.

Μελῆς Νικολαΐδης

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Εἰς τὴν διάχυτον ἀτμοσφαῖραν τοῦ δισταγμοῦ καὶ τῆς ἀνησυχίας, ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη τελευταίως — καὶ ἡ ὁποία ἄφησεν ἐν τούτοις ἐντελῶς ἄθικτον τὴν ἑλληνικὴν ψυχήν —, εἰς τὰς ὁλονὲν πυκνουμένας φήμας περὶ νέων περιπλοκῶν ἀνὰ τὴν Βαλκανικήν, εἰς τὸν λεγόμενον τέλος «πόλεμον τῶν νεύρων», ὁ ὁποῖος ἐξαπελύθη διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη, ἔδωσεν ἤδη τὴν κατάλληλον καὶ τὴν μόνην ἁρμόζουσαν ἀπάντησιν ὁ ἑλληνικὸς στρατός. Ἀπήντησε μὲ νέας θυελλώδεις ἐξορμήσεις ἐναντίον τοῦ ὠχυρωμένου καὶ μετὰ πείσματος ἀμυνομένου ἐχθροῦ, μὲ νέας θριαμβευτικὰς νίκας, μὲ νέαν συγκομιδὴν χιλιάδων αἰχμαλώτων καὶ τεραστίων ποσοτήτων πολεμικοῦ ὑλικοῦ.

Ὁ πόλεμος τῶν νεύρων ἐφευρέθη εἰς μίαν ἐποχὴν ἠθικῆς καὶ ψυχικῆς λιποψυχίας. Καὶ μόνον εἰς μίαν τοιαύτην ἐποχὴν ὁμαδικῆς καταπτώσεως ἠμποροῦσε νὰ εἶναι χρήσιμος. Ἀλλὰ δι' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν τὸν ἀληθινὸν πόλεμον καὶ μάλιστα ὑπὸ τὴν σκληροτέραν του ὄψιν, διὰ τὸν λαὸν ποὺ ἔχει εἰς τὸ παρελθόν του τὴν Σαλαμῖνα καὶ τὸ Κιλκίς, διὰ τὸν λαὸν ποὺ ἐξεκίνησεν ἀτρόμητος καὶ χαρωπὸς τὸ πρωῒ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου εἰς τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀγῶνα, διὰ τὸν λαὸν τέλος ποὺ κρατεῖ εἰς τὰ χέρια του τὰ αἱματωμένα ἅρματα τοῦ Ἰβὰν καὶ τῆς Μάροβας, τῆς Κλεισούρας καὶ τῆς Τρεμπεσίνας, ὁ πόλεμος τῶν νεύρων, καὶ ὄχι μόνον ἡ δολερὰ αὐτὴ ἐφεύρεσις, ἀλλὰ καὶ οἱαδήποτε πραγματικὴ περιπλοκὴ δὲν θὰ ἔχῃ κανὲν ἄλλο ἀποτέλεσμα, παρὰ μόνον νέαν ὀργίλην ἐξανάστασιν διὰ τὴν καταπάτησιν τῶν ἱερῶν του δικαιωμάτων καὶ δὲν θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ὡς ἔναυσμα τῆς ἀκαθέκτου ὁρμῆς του, ὡς κίνητρον διὰ νέας νίκας.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἠθέλησε τὸν πόλεμον. Τῆς ἐπεβλήθη εἰς τὸ πεῖσμα τῆς ἀνεξαντλήτου ὑπομονῆς της ἀπὸ τὸν ἄνανδρον καὶ προδοτικὸν ἐπιδρομέα. Οὔτε καὶ τώρα ζητεῖ τὴν ἐπέκτασίν του εἰς ἄλλας περιοχάς. Ἀντιθέτως μάλιστα κατέβαλλε καὶ καταβάλλει τιμίως καὶ εἰλικρινῶς πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ τὴν προλάβῃ. Ἀλλ' ἐὰν εὑρεθῇ ἔναντι ἀπειλῆς τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους της, τοῦ ἐξηγορασμένου μὲ ποταμοὺς αἱμάτων, ἐὰν εὑρεθῇ ἔναντι νέας ἐπιβουλῆς κατὰ τῆς ἀνεξαρτησίας της καὶ τῆς ἀκεραιότητός της, θὰ πολεμήσῃ: «ἔστω καὶ ἐναντίον τῶν δυνάμεων τῆς Κολάσεως» — διὰ νὰ ἐνθυμηθῶμεν μίαν ἱστορικὴν φράσιν τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου. Θὰ πολεμήσῃ καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ τῆς Δικαιοσύνης καὶ θὰ νικήσῃ.

Ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι γέννημα τῆς τύχης, οὔτε ὀφείλει τὴν δημιουργίαν της εἰς τὸν οἶκτον τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς. Μεταξὺ ὅλων τῶν πρὸ ἑκατονταετίας καὶ πλέον ὑποδούλων εὐρωπαϊκῶν λαῶν, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Εὐρώπη ὁλόκληρος ἐστέναζεν ὑπὸ τὴν πτέρναν τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας, ἡ Ἑλλὰς ἐκίνησε πρώτη καὶ μόνη εἰς τὸν ἔνδοξον καὶ αἱματηρὸν δρόμον τῆς ἀπολυτρώσεως ἐναντίον μιᾶς πανισχύρου αὐτοκρατορίας. Ὅ,τι ἀπέκτησεν ἔκτοτε τὸ ἀπέκτησε μὲ ἑκατόμβας θυσιῶν, τὸ ἐρράντισε μὲ τὸ αἷμα τῶν ἀξιωτέρων τέκνων της, τὸ καθηγίασε μὲ θυσίας σπαρακτικὰς καὶ ἀτελειώτους. Ἡ Ἑλλὰς δικαιοῦται νὰ σταθῇ ἐμπρὸς εἰς τὸν Δικαιοκρίτην τοῦ κόσμου μὲ τὸ μέτωπον ἀπτύχωτον, μὲ τὸ βλέμμα γαλήνιον, μὲ καθαρὰν τὴν συνείδησιν. Κανένα δὲν ἠδίκησε. Κανένα δὲν ἐπεβουλεύθη. Καὶ δὲν ἐζήτησε τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον νὰ τὴν ἀφήσουν ἥσυχον εἰς τοὺς ἀγόνους βράχους της νὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγάς της, νὰ προσθέσῃ καὶ τὴν ἰδικήν της μικρὰν ἢ μεγάλην εἰσφορὰν εἰς τὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Δὲν ἐζήτησε τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρας ζωῆς. Εὑρέθη ἐν τούτοις ἔναντι βαναύσου καὶ κτηνώδους ἐπιβουλῆς, ἡ ὁποία θ' ἀποτελέσῃ διὰ παντὸς τὸ ὄνειδος τῆς ἱστορίας τῆς Εὐρώπης. Καὶ τὴν ἀντεμετώπισε. Καὶ κατώρθωσε μὲ τὰς μικρὰς της δυνάμεις, παλαίουσα ἐναντίον πολλαπλασίων ἐχθρικῶν, νὰ συντρίψῃ τὸν ἐπιδρομέα, νὰ τὸν ἐξελάσῃ τῆς ἑλληνικῆς γῆς καὶ νὰ τὸν ἀπωθήσῃ πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ Ἀδρία, ἐκεῖ ποὺ προσπαθεῖ ἤδη ἀπεγνωσμένος νὰ σώσῃ ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ περισωθῇ ἀπὸ τὰς τρομερὰς καὶ πανόπλους στρατιάς, αἱ ὁποῖαι πρὸ τεσσάρων μόλις μηνῶν ἠπείλουν γῆν καὶ οὐρανόν.

Ἐλέχθη ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ εὑρεθῇ ἴσως συντόμως ἔναντι νέας παρομοίας ἐπιβουλῆς. Ἀλλ' ὑπῆρξαν ἆρά γε οἱ φανταζόμενοι ὅτι θὰ ἔχῃ ἔστω καὶ μιᾶς στιγμῆς δισταγμὸν πρὸ τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ ἱερωτάτου καθήκοντος; Καὶ ὑπῆρξαν τάχα οἱ ἐλπίζοντες ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ προδώσῃ ἑαυτὴν καὶ τὴν Ἱστορίαν της καὶ θὰ παραδώσῃ ἀμαχητὶ τὰ αἱματοβαμμένα ἐδάφη της καὶ τὰς ἑστίας καὶ τοὺς βωμούς της καὶ τοὺς τάφους τῶν ἡρώων της εἰς τὴν ὕβριν καὶ τὴν χλεύην τοῦ οἱουδήποτε κατακτητοῦ; Ὅσοι γνωρίζουν τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἔθνους αὐτοῦ, ὅσοι γνωρίζουν ἔστω καὶ μόνον τὴν ἱστορίαν τοῦ τετραμήνου ἐπικοῦ ἀγῶνος ποὺ διεξάγεται εἰς τὴν Ἀλβανίαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ παρασυρθοῦν ἀπὸ παρομοίας μωρὰς ἐλπίδας. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἔλαβεν ἤδη τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασίν του τὴν πρωῒαν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου. Μὲ τὴν ἴδιαν ὁρμήν, μὲ τὴν ἰδίαν ἀδάμαστον ἀποφασιστικότητα θ' ἀντιμετωπίσῃ οἱανδήποτε ἐπιβουλήν. Θὰ πολεμήσῃ. Καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Παντοδυνάμου, μὲ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Βρεταννικοῦ κολοσσοῦ, μὲ τὴν συνδρομὴν ὅλων τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων τῆς γῆς θὰ νικήσῃ. Εἰς τὴν κρισιμωτάτην αὐτὴν διὰ τὴν ἀνθρωπότητα περίοδον θ' ἀνανεώσῃ διὰ μίαν φορὰν ἀκόμη τὸ θαῦμα ποὺ καταυγάζει τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Καὶ θὰ ὑψώσῃ ἐνώπιον τῶν ἐκθάμβων λαῶν τῆς γῆς τὸ λάβαρον τῆς ἀνυπερβλήτου δόξης της, σύμβολον ἀρετῆς καὶ πίστεως καὶ μεγαλοψυχίας δι' ὅλας τὰς μελλούσας γενεὰς τῶν ἀνθρώπων.

«Κανείς μας δὲν εἶναι ἐλεύθερος ἀλλὰ ὅλοι μας ὑπηρέται τῆς Πατρίδος. Καὶ ἐκεῖνος εἶναι ὑπέρτερος τῶν ἄλλων, ὁ ὁποῖος θὰ κάμῃ τὰς μεγαλειτέρας θυσίας ὑπὲρ τοῦ συνόλου τοῦ Ἔθνους».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ὁ λόγος τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κοριζῆ πρὸς τὸν ἐργατοϋπαλληλικὸν κόσμον

«Σήμερα στὴ Μητρόπολι ἐτελέσαμε τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ. Εἰς τιμὴν τῆς μνήμης του παρακαλῶ ὄρθιοι νὰ τηρήσουμε ἑνὸς λεπτοῦ σιγήν».

(Ὄρθιοι οἱ συγκεντρωθέντες ἀναφωνοῦν: «Αἰωνία ἡ μνήμη του» καὶ σιγοῦν ἐπὶ ἓν λεπτόν). Ἀκολούθως ὁ κ. Κοριζῆς ἐξεφώνησε τὸν ἀκόλουθον λόγον:

«Εἶμαι εὐτυχής, διότι ἡ σημερινὴ συνέλευσις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐργατοϋπαλληλικῶν κέντρων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μοῦ δίνει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἔλθω, γιὰ πρώτη φορὰ ὡς Κυβερνήτης τῆς χώρας, σὲ ἄμεση ἐπαφὴ καὶ ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἐργατικὸ κόσμο τῆς Ἑλλάδος. Δημιούργημα τῆς ἐργατικῆς καὶ πολὺ συχνὰ σκληρῆς ἐργασίας ἐγὼ ὁ ἴδιος, νοιώθω αὐτὸν τὸν ἐργατικὸ καὶ ὑπαλληλικὸ κόσμο σὰν κάτι ἀπόλυτα δικό μου, σὰν περιβάλλον μὲ τὸ ὁποῖον μὲ συνδέουν προσωπικοὶ δεσμοί, ψυχικοὶ καὶ ἠθικοί, ἀδιάρρηκτοι. Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ἀπὸ τὰ πρῶτα ὡραῖα χρόνια τῆς νεότητος ὡς τὴ στιγμὴ αὐτή, δὲν ἤμουν παρὰ ἕνας ἁπλὸς δουλευτής, χωρὶς ἀνάπαυλα, ποὺ πίστεψε καὶ ποὺ πειθάρχησε στὸ μεγάλο νόμο τῆς ἐργασίας. Μ' αὐτὴ καὶ μόνη νίκησα τὰ ἐμπόδια, ποὺ παρουσιάζονται στὰ πρῶτα βήματα τοῦ κάθε ἀνθρώπου γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς ζωῆς ὅταν ἄρχισα τὸ ἐπαγγελματικό μου στάδιο ὡς μικρὸς ὑπάλληλος μὲ τὸν μηνιαῖο μισθὸ τῶν 100 δραχμῶν. Μ' αὐτὴ καὶ μόνη μπόρεσα ν' ἀνεβῶ ἕνα πρὸς ἕνα τὰ σκαλοπάτια τῆς ἰδιωτικῆς μου σταδιοδρομίας, γιὰ νὰ προσφερθῶ, καὶ σ' αὐτὸν τὸν κομμουνιστή, ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ ἄπειρα ζωντανὰ παραδείγματα τοῦ τί δύναται νὰ κατορθώσῃ μὲ τὴν ἐργασία του τὸ ἄτομο καὶ μέσα στὴ σημερινὴ μορφὴ τῆς κοινωνίας.

Ἐπλανήθησαν βαθύτατα οἱ λαοὶ ποὺ παρουσιάζουν στοὺς θρησκευτικούς τους θρύλους τὴν ἐργασία σὰν κατάρα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐλογία του. Εἶναι τὸ θαυμάσιο μέσο, ποὺ ἐδόθη στοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ κατακτοῦν τὸ φυσικὸ καὶ τὸν ἠθικὸ κόσμο, νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ ρόλο τοῦ παθητικοῦ καὶ μοιρολατρικοῦ θύματος τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἀνυψώνωνται στὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ δημιουργοῦ καὶ τοῦ κυριάρχου. Ἡ ἐργασία εἶναι ὁ ἐξαγνισμὸς τοῦ ἀτόμου, ἡ ἀπολύτρωσίς του ἀπὸ τὶς ἀδυναμίες καὶ τὰ πάθη, ἡ ἔμπρακτη καὶ καθημερινὴ ἀπόδειξις τῆς πειθαρχίας του στοὺς ἀνωτέρους καὶ γενικοὺς σκοποὺς τοῦ συνόλου. Εἶναι ἡ πηγὴ κάθε πραγματικοῦ μεγαλείου, ἡ μητέρα ὅλων τῶν ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν ἀξιῶν, γιὰ τὶς ὁποῖες μπορεῖ νὰ καυχᾶται ὁ ἄνθρωπος, ἡ δημιουργὸς ὅλων τῶν ἀγαθῶν, τὸ τιμιώτερο ὅπλο στοὺς εὐγενεῖς ἀγῶνας τῶν Ἐθνῶν γιὰ τὴν ἐπικράτησι, ἡ στερεὴ βάσις κάθε ἱστορικῆς προόδου, τὸ μοναδικὸ θεμέλιο κάθε ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ.

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ τὶς πεποιθήσεις καὶ μ' αὐτὰ τὰ αἰσθήματα ἔρχομαι σήμερα νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τὸν ἐργατικὸ καὶ ὑπαλληλικὸ κόσμο τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ τὸν βεβαιώσω ὅτι θεωρῶ τὴ συνάντησι αὐτὴ ὡς ἀρχὴν τῆς συνεργασίας μου μαζί του, μιᾶς συνεργασίας, ποὺ πρόκειται ν' ἀποτελέσῃ ἀδιάκοπη καὶ ἀδιατάρακτη συνέχεια ἐκείνης, ποὺ εἶχεν ἐγκαινιάσει ὁ Μεγάλος Ἀρχηγός, ὄχι μόνον γιὰ νὰ φέρῃ τὴν ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἐξύψωσι τῆς ἐργατιᾶς, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ μὲ τὸν εὐτυχέστερο τρόπο τὴν ἀλληλεγγύη τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Ἡ κοινωνικὴ μεταρρύθμισις, ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἔργα τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, δὲν ἤτανε μόνο μία πρᾶξις ἀποδόσεως δικαιοσύνης πρὸς μιὰ ἐπιβλητικὴ καὶ σημαντικωτάτη μερίδα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ μάλιστα τὴν πιὸ ἀδύνατη ὑλικῶς. Ἀπετέλεσεν ἡ μεταρρύθμισις αὐτὴ μέτρον βαθυτάτης πολιτικῆς προνοίας, γιατὶ ἐχρησίμευσε ἀναμφισβήτητα νὰ παρουσιασθῇ τὸ ἔθνος, σ' αὐτὸ τὸ σκληρό, ἀλλ' ἱερὸ ἀγῶνα ποὺ ἀνελάβαμε μὲ μιὰ ψυχή, μὲ μιὰ θέλησι ἀσάλευτη, μιὰ σταθερὴ καὶ ἀκλόνητη ἀπόφασι: Νὰ μὴ παραδώσουμε στὸν ἐπιδρομέα οὔτε μιὰ σπιθαμὴ ἀπ' αὐτὴ τὴ γῆ ποὺ μᾶς παρέδωκαν ἐλεύθερη, ποτισμένη ἀπὸ ποταμοὺς αἱμάτων οἱ πρόγονοί μας, ἀπ' αὐτὴ τὴ γῆ ποὺ καὶ ἡ πιὸ μικρή της πέτρα ἔχει νὰ διηγηθῇ τρισένδοξα περασμένα.

Καὶ σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη ὥρα τοῦ ἀγῶνος εἶναι μεγάλη ἡ ἐνίσχυσι ποὺ μᾶς δίνει ἡ ἑλληνικὴ ἐργατιὰ μὲ τὸ στόμα τοῦ προέδρου τῶν ἐργατοϋπαλληλικῶν κέντρων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ὅταν ἔρχεται νὰ μᾶς βεβαιώσῃ ὕστερα ἀπὸ τὶς σκληρὲς δοκιμασίες τεσσάρων καὶ πλέον ὁλοκλήρων μηνῶν ὅτι ὄχι μόνον μένει ἀμείωτο τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιστάσεως τῶν ἐργατικῶν τάξεων, ἀλλὰ καὶ παρουσιάζεται ἀκόμα περισσότερο ὑψωμένο, ἀποφασισμένο γιὰ κάθε θυσία, ἀδιάφορο σὲ κάθε φοβέρα, ἀτρόμητο μπροστὰ σ' ὁποιονδήποτε κίνδυνο, ἀδάμαστο ἀπέναντι οἱουδήποτε, ποὺ ἤθελε νὰ προσβάλῃ τὴν ἐλευθερία μας, ποτισμένο μὲ τὴ βαθύτερη πίστι, ὅτι ὁ ἀγών, ποὺ ἤρχισε στὶς 28 Ὀκτωβρίου, θὰ συνεχισθῇ μὲ τὸν ἴδιο ἀπαράμιλλο ἡρωϊσμό, τὴν ἴδια ἀσύγκριτη καρτερία, γιὰ νὰ τελειώσῃ μὲ τὸ θρίαμβο τῶν δυνάμεων τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ δικαίου, μὲ τὴν ὁλοκληρωτικὴ νίκη.

Ἀποδεχόμεθα μὲ τὴν μεγαλύτερη συγκίνησι καὶ ὑπερηφάνεια τὴ διαβεβαίωσι αὐτὴ τῆς ἑλληνικῆς ἐργατιᾶς, ποὺ ἀποτελεῖ περίλαμπρη ἀνανέωσι τοῦ ἱεροῦ συμβολαίου τῆς ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης ποὺ ὑπέγραψε μὲ τὸ αἷμα της στ' ἀλβανικὰ βουνά.

Εἶναι τόσο πιὸ πολύτιμη ἡ ὑπόσχεσις αὐτή, ὅσο προέρχεται ἀπ' αὐτὲς τὶς τάξεις ποὺ νοιωσαν βαθύτερα τὴν τραγῳδία τοῦ πολέμου, ποὺ δοκιμάσθηκαν περισσότερο ἀπὸ τὰ δεινά του, καὶ ὅμως ἔρχονται νὰ βροντοφωνήσουν ἀκόμη μιὰ φορὰ ὅτι τίποτε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ λυγίσῃ τὴν ψυχή τους, ὅτι εἶναι ἕτοιμες ν' ἀντιμετωπίσουν τὶς δραματικώτερες περιπέτειες, ἀποφασισμένες νὰ πεθάνουν παρὰ νὰ ὑποδουλωθοῦν.

Τὸ θαυμάσιο αὐτὸ πνεῦμα ἐξηγεῖ τὶς νῖκες καὶ τοὺς θριάμβους μας ἀπέναντι ἐχθροῦ ἀσύγκριτα ὑπερτέρου σ' ἀριθμὸ καὶ σὲ μέσα ὑλικὰ καὶ καθόλου δειλοῦ, ὅπως θέλουν νὰ τὸν παρουσιάζουν ὅσοι δὲν σκέπτονται ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὑποτιμοῦν ἄδικα τὴν ἀξία τῶν νικῶν τοῦ ἡρωϊκοῦ μας στρατοῦ.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ θαυμάσιο πνεῦμα ποτισμένοι ὅλοι, ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο ὡς τὸν τελευταῖο, ἀπὸ τὸ γέρο ὡς τὸ παιδί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, θὰ συνεχίσουμε ἀδιάφοροι γιὰ τὶς θυσίες, ἄφοβοι καὶ σταθεροὶ τὸν ἱερό μας ἀγῶνα ἐνισχυμένοι ἀπὸ τοὺς συμμάχους μας καὶ τὸν παγκόσμιο θαυμασμόν, ἀπόλυτα βέβαιοι ὅτι θὰ ἐπιβάλουμε μὲ τὴ λαμπρότερη νίκη στοὺς ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος μας τὸ σεβασμὸ στὴν τιμή μας, στὴν ἀνεξαρτησία μας καὶ στὴν ἐλευθερία μας».

ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΣΤΙΕΣ ΕΘΝΙΚΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ

Θὰ διαβάσατε ἀσφαλῶς καὶ σεῖς εἰς τὶς ἐφημερίδες τὴν περίπτωσι ἑνὸς στρατιώτου ἀπὸ τὸ Ψυχικό! Ὑπηρετοῦσαν τρία ἀδέλφια, καὶ τὰ τρία στὸ μέτωπο. Ἦλθε ὅμως καὶ ἡ σειρὰ τοῦ τέταρτου ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος προσκληθεὶς ἔσπευσε νὰ καταταχθῇ στὴν μονάδα του. Ἀλλὰ μὲ τὴν κατάταξι καὶ τοῦ τετάρτου ἀδελφοῦ, ἐμφανίσθηκε αὐτομάτως τὸ ζήτημα τῆς ἀπολύσεως τοῦ πρώτου. Καὶ ὁ πατέρας ἔσπευσε νὰ τοῦ γράψῃ νὰ ἑτοιμάσῃ τὰ χαρτιά του γιὰ νὰ ἀπολυθῇ καὶ μάλιστα τοῦ εὐχόταν καλὴ ἐπιστροφή, τὴν ὁποίαν μὲ τόσην ἀνυπομονησία περίμεναν οἱ γονεῖς του!...

Θὰ μαντεύετε ὅσοι δὲν ἐδιαβάσετε τὴν εἴδησι τὴν ἀπάντησι τοῦ νέου στὸν πατέρα του! Οὔτε ν' ἀκούσῃ ἤθελε τὴν ἀπόλυσι. Νὰ ἀπολυθῇ τώρα ποὺ θ' ἀρχίσῃ τὸ πανηγῦρι καὶ θὰ ρίξουμε στὴ θάλασσα τοὺς ἐχθρούς; Στηριζόμενος αὐτὸς σ' ἕνα δικαίωμα, νόμιμο βέβαια, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέτωπο καὶ νὰ ἔλθῃ στὴν Ἀθήνα; «Ἄπαγε τῆς βλασφημίας», ὅπως θὰ ἔλεγαν σὲ παλαιοτέρα ἐποχή! Ὄχι. Οἱ «ἀνώτεροί μας, γράφει, μᾶς κρατοῦν μὲ τὰ δόντια γιὰ νὰ μὴν ἐπιτιθέμεθα, γιατὶ αὐτοί, βέβαια, ἔχουν τὸν σκοπό τους». Ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι. Δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέτωπο διὰ κανένα λόγο. Θὰ ἦταν ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων ἐὰν ἔφευγε καὶ δὲν ἐλάμβανε μέρος στὶς μάχες ἐκεῖνες ποὺ θὰ ξεκαθαρίσουν ἀπὸ τὸ ἰταλικὸ μίασμα τὴν Ἀλβανία. Καὶ δὲν ἔφυγε, οὔτε θὰ φύγῃ. Παραιτεῖται τοῦ νομίμου του δικαιώματος νὰ ἀπολυθῇ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, καὶ θεωρεῖ τιμή του νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ὑπερασπιστὴς τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος...

Θὰ μᾶς ποῦν. Μοναδικὸ τὸ παράδειγμα. Καὶ ὅμως! Πόσο ἔχουν ἄδικο.

Ὁ ἡρωϊκὸς πολεμιστὴς ἀπὸ τὸ Ψυχικὸ δὲν εἶναι ὁ μόνος. Τὶς προάλλες, ἕνας δικηγόρος ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, ποὺ ἔκαμε ἕνα φεγγάρι καὶ δημοσιογράφος ἐδῶ, ἦλθε καὶ κατατάχθηκε ἐνῷ ἡ οἰκογένειά του εἶχεν ἤδη προσφέρει τὸ αἷμα της διὰ τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ, ποὺ σκοτώθηκε σὲ κάποια μάχη στὸ ἀλβανικὸ μέτωπο. Εἶχε δικαίωμα νὰ μεταφερθῇ εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν ἐφεδρείας, ἀφοῦ εἶχε ἀδελφὸ φονευθέντα εἰς τὸν πόλεμο! Καὶ ὅμως δὲν δέχθηκε τὴ μεταφορὰ καὶ ἔσπευσε κι' αὐτὸς νὰ ἀντικαταστήσῃ στὰ χιονισμένα βουνὰ τοῦ μετώπου τὸν φονευθέντα ἀδελφό του ὑπερασπίζοντας τοὺς ἱεροὺς βωμοὺς καὶ τὶς ἑλληνικὲς ἑστίες.

Οἱ τραυματίες πάλι; Πόσοι ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τραυματίζωνται ἐλαφρὰ ἀρνοῦνται νὰ παραληφθοῦν ἀπὸ τοὺς τραυματιοφορεῖς καὶ ἐπιμένουν αἱμάσσοντες νὰ σταθοῦν στὴ θέσι τους πολεμοῦντες; Πόσοι ἀκόμα βαριὰ πληγωμένοι, μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα, ἐπιμένουν νὰ χειρίζωνται τὸ ὅπλο, ἐνῷ τὰ χέρια τους ἀρχίζουν νὰ παραλύουν καὶ νὰ μὴ μποροῦν νὰ τοὺς ἐξυπηρετοῦν;

Ἐδῶ καὶ δύο μῆνες κάποιος φαντάρος ἀπὸ τὴν Κεφαλλωνιὰ νοσηλευόταν, τραυματισμένος στὸ πόδι, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ νοσοκομεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Ἔγιανε ἡ πληγή του, μὰ κούτσαινε λίγο... Ὁ γιατρὸς τοῦ εἶπε πὼς θὰ τοῦ δώσουν 45 ἡμέρες ἄδεια γιὰ τὸ χωριό του...

—Ἄδεια; Τί νὰ τὴν κάμω; Ἐγὼ θέλω φύλλο πορείας γιὰ τὴν μονάδα μου.

—Μὰ σὺ κουτσαίνεις ἀκόμα. Χρειάζεται λίγος κεφαλλωνίτικος ἀέρας γιὰ νὰ γίνῃς τελείως καλά, τοῦ εἶπε γελῶντας ὁ γιατρός του.

—Ἐγὼ κουτσαίνω; Μὰ δὲν βλέπετε τί σταθερὸ εἶναι τὸ βῆμα μου; Δὲν βλέπετε πῶς βαδίζω, πῶς περπατῶ, πῶς τρέχω;...

Ἐπίθεσις μὲ «ἐφ' ὅπλου λόγχην».

(Σκίτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη Τ.Τ. 790)

Καὶ πραγματικά, περπατοῦσε, ὄχι βέβαια ἐλεύθερα, ἀλλὰ πάντως προσπαθοῦσε νὰ κάνῃ τὸ βῆμα του περισσότερο σταθερό!

Καὶ ἦταν ὁ ἄνθρωπος πολὺ δυστυχής, γιατὶ οἱ γιατροὶ δὲν τὸν ἄκουσαν. Τοῦ ἔδωσαν ὑποχρεωτικῶς τὴν ἄδεια γιὰ τὸ χωριό του...

Καὶ τώρα, ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται, μετράει τὶς ἡμέρες μὲ ἀγωνία, γιὰ νὰ λήξῃ ἐπὶ τέλους αὐτὴ ἡ ἄδεια ποὺ τὸν κρατάει τόσον καιρὸ μακριὰ ἀπὸ τὴν πρώτη γραμμή.

Θὰ μποροῦσε κανεὶς κάνοντας μιὰ σχετικὴ ἔρευνα νὰ ἀριθμήσῃ χιλιάδες τέτοιες περιπτώσεις παιδιῶν ποὺ ἡ φιλοπατρία τους ξεχειλίζει τόσο ἄφθονη, ὥστε νὰ μὴ θέλουν νὰ κρατηθοῦν λίγες ὧρες στὰ μετόπισθεν.

Πόσοι στρατιῶτες ποὺ ἔμειναν εἰς τὰς Ἀθήνας, γιατὶ ἡ κλάσις τους δὲν εἶχε κινηθῆ ἀκόμη· διὰ τὰ πρόσω, δὲν ἐζήτησαν νὰ φύγουν καὶ πόσοι ἀκόμη ποὺ μὲ διάφορες ἀποστολὲς βρέθηκαν στὴν Ἀθήνα δὲν ζήτησαν νὰ ξαναγυρίσουν τὸ ταχύτερο στὴ μονάδα τους;

Εἶναι τόσα τὰ παραδείγματα ὅσοι σχεδὸν καὶ οἱ στρατιῶτες ποὺ ὑπηρετοῦν εἰς τὸ μέτωπον.

Κάθε στρατιώτης ἢ καλλίτερα κάθε Ἕλλην στρατευμένος καὶ μὴ εἶναι μιὰ ἑστία ἐθνικοῦ φρονήματος, μιὰ πηγὴ ἀστείρευτη ἐνθουσιασμοῦ, μιὰ ἐκδήλωσις ἀποφασιστικότητος γιὰ τὴ Νίκη. Εἶναι ἡ ἔκφρασις τῶν αἰσθημάτων τοῦ Ἔθνους ὁλοκλήρου, ποὺ πολεμάει γιὰ τὴν προάσπισι τῆς τιμῆς του, τῆς ἀνεξαρτησίας του, τῆς ἀκεραιότητός του. Εἶναι ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἀποφάσεώς του νὰ ζήσῃ ἐλεύθερο καὶ ν' ἀγωνισθῇ γι' αὐτὸ μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις.

Ἀγγ. Μεταξᾶς

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

16ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Μάρκου β΄ 1 — 12)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ δι' ἡμερῶν καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν. Καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων· καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράββατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; Τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἆρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει; Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας, λέγει τῷ παραλυτικῷ· σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἆρον τὸν κράββατόν σου καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράββατον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἴδομεν.

Ἀπόστολος (Πρὸς Ἑβραίους α΄ 10 — β΄ 3)

Καὶ σὺ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σού εἰσιν οἱ οὐρανοί· αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἑλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγήσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι. Πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἴρηκέ ποτε· κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν; Διὰ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μή ποτε παραρρυῶμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; Ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη, συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ Θεοῦ σημείοις τε καὶ τέρασι καὶ ποικίλαις δυνάμεσι καὶ Πνεύματος Ἁγίου μερισμοῖς κατὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ περικοπὴ τοῦ αὐριανοῦ Ἀποστόλου ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου μᾶς λέγει ὅτι ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ σώματα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὀφείλουν τὴν ὕπαρξί τους στὸν Θεόν. Τίποτε δηλαδὴ ἀπὸ τὸ πιὸ ἐλάχιστο ἕως τὸ πιὸ μεγάλο δὲν ὀφείλει στὸν ἑαυτό του τὴν ὕπαρξί του. Τυχαίως τίποτε δὲν ἔγινε. Θὰ ἦταν πολὺ κωμικὸ νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς ὅτι ἡ ἁρμονία ποὺ ἐπικρατεῖ εἰς τὰ διάφορα κτίσματα ὀφείλεται μονάχα στὴν τύχη. Εἶναι αὐτὸ τὸ ἴδιο σὰν νὰ λέγαμε ὅτι μιὰ μουσικὴ συναυλία ἐκτελεῖται στὴν τύχη χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκη μουσικοσυνθέτου. Μεγάλοι ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι ἐρευνοῦν τὰ διάφορα φαινόμενα καὶ σώματα τῆς φύσεως, διακηρύττουν ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἔχουν τὸν δημιουργό τους. Ὅσον περισσότερον καταγίνονται στὴν ἐπιστήμη τους τόσο δυνατώτερα διακηρύττουν τὴν ὕπαρξι ἑνὸς ὑπερτάτου Ὄντος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ αἰτία τῆς γενέσεως καὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν πάντων. Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ δίδωμεν καμμιὰ ἀπολύτως προσοχὴ σὲ κείνους ποὺ προσπαθοῦν νὰ διαδώσουν ὅτι ὁ κόσμος ὅλος ἔγινε ἀπ' τὴν τύχη καὶ πᾶν ὅ,τι συμβαίνει μεταξὺ τῶν διαφόρων ὄντων τῆς φύσεως γίνεται μόνο του. Ἀπ' τὰ δημιουργήματα καὶ τὴν τάξι καὶ ἁρμονία ποὺ ἐπικρατεῖ μεταξὺ αὐτῶν ἂς λαμβάνωμεν ἑκάστοτε ἀφορμὴ νὰ ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζωμεν τὸν δημιουργόν τους. Ἂς ἐπαναλαμβάνωμεν παντοῦ καὶ πάντοτε τοὺς λόγους τοῦ μεγάλου Δαυΐδ: «ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας».

Πολλοὶ βέβαια παρουσιάζονται μεταξύ μας, οἱ ὁποῖοι εἰρωνεύονται τὴν θρησκεία μας καὶ προσπαθοῦν κάνοντες τὸν ἔξυπνο καὶ τὸν σοφὸ νὰ μᾶς ἐμβάλουν τὴν ἀμφιβολία καὶ νὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπ' τὰ διδάγματα τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τὸ τέλος αὐτῶν θὰ εἶναι ἀσφαλῶς οἰκτρόν. Αὐτὸ μᾶς τὸ λέγει πάλιν ὁ Δαυΐδ καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν ἴδια του περικοπὴ λέγοντας: «Κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου». Δηλαδὴ οἱ λόγοι αὐτοὶ μᾶς λέγουν ἐν συντομίᾳ ὅτι κάθε ἐχθρὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸ τέλος νικημένος καὶ ταπεινωμένος θὰ παραδοθῇ στὴν δικαία κρίσι τοῦ ἐπουρανίου πατρός μας. Ἀλλὰ μήπως αὐτὸ δὲν ἐπραγματοποιήθη καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς ἦρθε στὴ γῆ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων; Δὲν παρουσιάσθησαν ἀντιμέτωποί του οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ μὲ κάθε τρόπον τὸν διέβαλαν καὶ στὸ τέλος τὸν ἐσταύρωσαν; Μ' αὐτὸ ὅμως τί ἐπέτυχαν; Ἐπραγματοποίησαν τὰ σχέδιά τους; Δὲν τοὺς κατετρόπωσε καὶ τοὺς ἐξουθένωσεν ἡ ἀνάστασίς του; Ἡ θεία του διδασκαλία παρημποδίσθη ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξαπλωθῇ ταχύτατα σ' ὅλον τὸν κόσμο; Μήπως τώρα αὐτοὶ δὲν εἶναι ὑπόδικοι μπροστὰ στὴ θεία του δικαιοσύνη; Βέβαια καὶ τότε, ἀλλὰ καὶ τώρα καὶ πάντοτε πολλοὶ παρουσιάζονται ἐχθροὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τί ἐπιτυγχάνουν. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τοὺς ἀντιμετωπίζει νικηφόρα καὶ θριαμβεύει. Γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς ὡς ἀληθινοὶ χριστιανοὶ πρέπει μὲ θάρρος καὶ αὐταπάρνησι νὰ τοὺς ἀντιμετωπίζουμε. Ἂς μὴ ἀμφιβάλλωμεν στὴν πίστι μας. Κανεὶς δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ καταρρίψῃ τὰς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἂς μὴ φοβούμεθα, διότι ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον πιστεύομεν εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Κανεὶς ἐχθρός, ὅσον καὶ ἂν εἶναι καλῶς ὠργανωμένος καὶ ὡπλισμένος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπερισχύσῃ, ἔστω καὶ ἂν προσωρινὰ φανῇ ὅτι θριαμβεύει. Τὸ τέλος του θὰ εἶναι ἐλεεινὸν καὶ ἀξιολύπητον. Φθάνει μόνον νὰ φροντίσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον νὰ σταθεροποιήσωμεν τὴ χριστιανική μας πίστι. Ἂς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὅσοι πολεμοῦν τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν στὸ τέλος θὰ γίνουν ἐρείπια, τὸ ὄνομά τους θὰ σβήσῃ καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πίστις καὶ τὸ δίκαιον στὸ τέλος θὰ θριαμβεύσουν.

Τὸ ἄλλο πρᾶγμα ποὺ ἔχω νὰ σᾶς συστήσω εἶναι ὅτι πρέπει νὰ ἀναπτύξετε στὰ παιδιά σας τὸ θρησκευτικὸ αἴσθημα. Δὲν σᾶς ζητῶ νὰ τὰ κάνετε θεολόγους, οὔτε μὲ ἐνδιαφέρει νὰ μάθουν τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θέλω εἶναι νὰ πιστεύουν εἰς τὴν ἀνωτέραν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ὑποτάσσωνται εἰς αὐτήν. Θέλω νὰ ζήσουν σὰν Ἕλληνες Χριστιανοί.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Τό θαῦμα τῆς ψυχῆς

Ὅσοι κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ ἀλβανικὰ βουνά, ἀλλὰ καὶ οἱ ξένοι ἀνταποκριταὶ ποὺ ἡ ἐργασία τους τοὺς ὑποχρεώνει νὰ παρακολουθοῦν ἀπὸ κοντὰ τὴν ἐξέλιξι τοῦ πολέμου, ἐκεῖνο ποὺ τονίζουν διαρκῶς εἶναι ὁ φοβερὸς χειμώνας μέσῳ τοῦ ὁποίου διεξάγεται ὁ ἀγὼν στὴν Ἀλβανία. Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, ἀπὸ κείνους γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ περιπέτεια εἶναι πανηγύρι καὶ ποὺ ἔζησε ἀπὸ κοντὰ ὅλους τοὺς πολέμους τῆς γενιᾶς μας καὶ ἀκόμη κάθε ἀναστάτωσι, μοῦ ἔλεγε τελευταῖα ὅτι ποτέ του δὲν ἀντιμετώπισε τέτοια καιρικὴ κατάστασι, οὔτε δὲ καὶ αὐτὸ τὸ κρύο τῆς Φινλανδίας ἠμπορεῖ νὰ παραβληθῇ μὲ τὸ κρύο τῆς Ἀλβανίας. Ὁ χειμώνας τῆς Φινλανδίας εἶναι πρᾶγμα ποὺ εὔκολα ἠμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς καὶ διότι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀνάλογα παρασκευασμένοι καὶ διότι εἶναι ἕνας χειμώνας στρωτός, χωρὶς διαρκεῖς ἐναλλαγὲς ἀπὸ τὸ χιόνι στὴ βροχὴ κι᾿ ἀπ᾿ τὴ βροχὴ στὸ πολικὸ ψῦχος.

Στὴν Ἀλβανία ὅμως τὰ πράγματα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικά, ὁ χειμώνας εἶναι ἐχθρὸς δυσκολώτερος ἀπὸ τὸν πραγματικὸ ἀντίπαλο καὶ δὲν ξεύρει τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ κανεὶς στὰ Ἑλληνόπουλα: Τὸ σθένος τους ποὺ τοὺς δίνει τὴν δύναμι νὰ συντρίβουν ἕνα «μεγάλο» κράτος, ἢ τὴν πίστι τους — γιατὶ αὐτὴ τοὺς χαλυβδώνει — ποὺ τοὺς καθιστᾷ ἱκανούς, αὐτούς, ἕνα μεσημβρινὸ λαό, νὰ ἀντεπεξέρχωνται σ᾿ ἕνα χειμῶνα ποὺ τὸν τρομάζουν καὶ ἄνθρωποι συνηθισμένοι σὲ ψύχη ποὺ φθάνουν σὲ εἴκοσι βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν. Ἀσφαλῶς καὶ τὰ δύο. Ἐδῶ ὅμως πρέπει νὰ σταθῇ κανεὶς γιὰ ν᾿ ἀντικρύσῃ τοὺς ἀγῶνες τῆς ἑλληνικῆς Φυλῆς, γιὰ νὰ ἰδῇ πάντα τὸ ἴδιο θαῦμα, τοὺς Ἕλληνας αὐτοὺς ποὺ ἀναζητοῦν τὸν χειμῶνα τὴν κάθε ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σὰν τὴ γάτα τὸ καλοκαῖρι τὴ σκιά, ν᾿ ἀψηφοῦν τοὺς χειμῶνες ποὺ ἀποτελοῦν δοκιμασία καὶ γιὰ λαοὺς ἀκόμη ποὺ τὸ κρύο εἶναι ἡ ζωή τους. Στὸ Μπιζάνι, ὅταν οὔτε ἰδέα ἀκόμη εἴχαμε ἀπὸ κρυοπαγήματα, ἐμείναμε μῆνες ὁλόκληρους μέσα στὶς βροχὲς καὶ στὰ χιόνια, ὡς τὸ γόνατο στὸ κρυσταλλιασμένο νερό, στὸν παγωμένο βορηᾶ, καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Μικρασίας ἐπεράσαμε τρεῖς χειμῶνες στὰ «ντάγ» καὶ σὲ ἀπέραντες χιονισμένες ἐκτάσεις. Μήπως ὅμως ὁ Καραϊσκάκης τὶς ἐνδοξότερες σελίδες τῆς ζωῆς του δὲν τὶς ἔγραψε στὴν Ἀράχωβα, σὲ ὧρες ποὺ οὔτε ἡ ντουφεκιὰ ἀκουόταν ἀπὸ τὸ στοίβαγμα τοῦ χιονιοῦ; Καὶ νἆναι τάχα δόξα τῆς σημερινῆς μόνο Ἑλλάδος ἡ κατανίκησις αὐτὴ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως ἀπὸ τὴ θέλησι τοῦ ἀνθρώπου, ἢ μᾶλλον τοῦ Ἕλληνος;

Σ᾿ αἰῶνας αἰώνων θὰ μένῃ τὸ ὁλόλαμπο τρόπαιο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γιατὶ δὲν ἦταν ἁπλῶς ἡ σύλληψις τοῦ ἐγχειρήματος, δὲν ἦταν ἁπλῶς ἡ ἔκτασις τοῦ ἐγχειρήματος, ἦταν κυρίως τὸ ψυχικὸν μεγαλεῖον ποὺ χρειαζόταν γιὰ νὰ συντελεσθοῦν ἆθλοι ὅπως ἡ διάβασις τῆς Γεδρωσίας, μιᾶς ἀπέραντης ἐρήμου, ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ὄχι μόνον ἀναζητοῦσαν τὸν δρόμον τους, ἀλλὰ καὶ διέσχιζαν μιὰ ἔρημο ποὺ τὴν ἔφλεγε ὁ ἥλιος χωρὶς νερὸ καὶ χωρὶς στοιχειώδη ἐφόδια.

Καὶ τί θἄπρεπε νὰ ποῦμε γιὰ τὸν ἆθλον ἐκεῖνον ποὺ ἐπετέλεσεν ἕνας ἄλλος Ἕλλην, στὸν 4ο π. Χ. αἰῶνα, ὁ Πυθέας ὁ Μασσαλιώτης; Δὲν ἔχουμε, δυστυχῶς τὸ βιβλίο του, ποὺ ἱστοροῦσε πῶς ἔφθασε μὲ τοὺς λίγους συντρόφους του, Μασσαλιῶτες ὅπως κι᾿ αὐτός, ὡς τὸν Πολικὸ κύκλο χωρὶς καμμιὰ προετοιμασία, χωρὶς τὰ μέσα ποὺ διαθέτουν οἱ σημερινοὶ ἐξερευνηταί! Τὰ ἀποσπάσματα ποὺ μᾶς διέσωσαν ὁ Στράβων καὶ ἄλλοι μᾶς μιλοῦν γιὰ τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ ἐγχείρημα: «Προσιστορήσαντος δέ, λέγει ὁ Στράβων, καὶ τὰ περὶ τῆς Θούλης καὶ τῶν τόπων ἐκείνων, ἐν οἷς οὔτε γῆ κατ᾿ αὐτὴν ὑπῆρχεν ἔτι, οὔτε θάλαττα, οὔτ᾿ ἀήρ, ἀλλὰ σύγκριμά τι ἐκ τούτων πλευμονι θαλαττίῳ ἐοικός, ἐν ᾧ φησὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν αἰωρεῖσθαι καὶ τὰ σύμπαντα καὶ τοῦτον ὡς ἂν δεσμὸν εἶναι τῶν ὅλων, μήτε πορευτόν, μήτε πλωτὸν ὑπάρχοντα. Τὸ μὲν οὖν τῷ πλεύμονι ἐοικὸς αὐτὸς ἑωρακέναι, τ᾿ ἄλλα δὲ λέγειν ἐξ ἀκοῆς. Ταῦτα μὲν τὰ τοῦ Πυθέου».

Καὶ προσθέτει ἕνας νεώτερος Μασσαλιώτης, ὁ Γάλλος Gaston E. Broche, ποὺ καυχᾶται γιὰ τὴν καταγωγή του ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας Φωκαεῖς, ἀφοῦ πρῶτα ἐξηγεῖ πῶς ἡ φράσις αὐτὴ μᾶς δίνει τὴν εἰκόνα τοῦ πολικοῦ κύκλου: «. . . Κι ἔξαφνα, σ᾿ αὐτὸν τὸν ὠκεανὸ ποὺ ἄλλαξε τόσο μυστηριωδῶς καὶ κατὰ τρόπο τόσο ἀνησυχητικό, πέφτει ἡ φοβερὴ πολικὴ ὀμίχλη, γαλακτώδης καὶ τόσο πυκνὴ ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν κόψουμε μὲ τὸ μαχαίρι, ποὺ ἐμποδίζει νὰ κινηθῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρη τῆς νήσου στὴν ἄλλη. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν μποροῦν νὰ προχωρήσουν περισσότερο. Γιατὶ δὲν εἶναι πιὰ ἡ θάλασσα ποὺ μπορεῖ νὰ σχίζῃ ἡ τρόπις, οὔτε ὁ ἀέρας ποὺ μποροῦν ν᾿ ἀναπνέουν, οὔτε ἡ γῆ ποὺ μποροῦν νὰ πατοῦν, ἀλλὰ μιὰ τρομακτικὴ σύνθεσις ὅλων αὐτῶν τῶν πραγμάτων. . .».

Νὰ προχωρήσω; Δὲν τὸ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος. Καὶ τώρα τί νὰ εἶναι τάχα αὐτὸ ποὺ καθιστᾷ τοὺς Ἕλληνας ἱκανοὺς ν᾿ ἀψηφοῦν, σ᾿ ὅλες τὶς ἐποχές, τὴν ἔρημο, τὸ χιόνι, τὸ κρύο, τὸν πόνο, νὰ τολμοῦν πράγματα ἀκατανόητα γιὰ κάθε ἄλλη φυλή; Ἡ ψυχὴ καὶ μόνον ἡ ψυχὴ αὐτὴ ποὺ μ᾿ ὅλα τὰ κανόνια καὶ τ᾿ ἀεροπλάνα τους ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουν νἄχουν οἱ ἐχθροί μας.

Χ.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΟΙ ΚΟΛΠΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΝΗΣΟΙ ΤΗΣ ΑΔΡΙΑΤΙΚΗΣ

Σὲ προηγούμενο σημείωμα εἴπαμεν ὅτι αἱ ἀνατολικαὶ ἀκταὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης εἶναι γεμᾶτες κόλπους καὶ κολπίσκους, ποὺ οἱ κυριώτεροι εἶναι: Ὁ κόλπος τοῦ Αὐλῶνος πρὸς νότον, ὁ κόλπος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Μεδούης, βορειότερα, ὁ κόλπος τοῦ Κάτταρο, ὁ ὁποῖος εἶναι μικρότερος, ἀλλ᾿ ἔχει μεγάλην στρατηγικὴν σημασίαν ἕνεκα τῆς διαμορφώσεώς του, ὁ κόλπος τοῦ Στάνιο, ὁ κόλπος τῆς Κούτα, ὁ μεγαλείτερος ὅλων, ὁ κόλπος τοῦ Κουαρνέρο, μὲ βάθος 75 μιλίων, ὁ κόλπος τοῦ Φιοῦμε, εἰς τὸν ὁποῖον κυρίως καταλήγει ὁ μεγάλος κόλπος τοῦ Κουαρνέρο, καὶ ὁ κόλπος τῆς Τεργέστης ποὺ ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Σαλβόρε ὡς τὶς ἐκβολὲς τοῦ Ταλιαμέντο καὶ πιὸ πέρα ἑνοῦται μὲ τὸν κόλπο τῆς Ἐνετίας.

Ἡ δυτικὴ ὅμως ἀκτὴ — ἡ ἰταλικὴ — εἶναι σχεδὸν εὐθυγραμμισμένη καὶ μονάχα δυὸ κόλπους παρουσιάζει: τὸν κόλπον τῆς Ἐνετίας καὶ τὸν κόλπον τῆς Μανφρεντόνια, ποὺ κεῖται μεταξὺ τοῦ Ὀτράντο καὶ τοῦ Ἀγκῶνος.

Ἡ ἴδια ἀντίθεσις παρουσιάζεται μεταξὺ τῆς δυτικῆς καὶ ἀνατολικῆς ἀκτῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὰς νήσους. Ἡ ἰταλικὴ (δυτικὴ) εἶναι σχεδὸν γυμνὴ ἀπὸ προσκείμενες νήσους καὶ νησῖδες, ἐνῷ ἀντίθετα ἡ ἀνατολικὴ εἶναι κατάσπαρτος ἀπὸ μικρὲς ἢ μεγάλες, ὅλες σχεδὸν παράλληλες πρὸς τὴν ἠπειρωτικὴν ἀκτήν, καὶ σχηματίζουν πολυδαίδαλα στενὰ ἰδιαίτερα στὴ βορεία πλευρά.

Αἱ κυριώτεραι νῆσοι εἶναι: α) στὴ νοτία συστάδα: ἡ Καλαμόττα μὲ 500 κατοίκους, ἡ Μέτζο, λίγο μεγαλείτερη ἀπὸ τὴν προηγουμένη, μὲ μῆκος 2½ χιλιόμετρα καὶ 900 περίπου κατοίκους, ἡ Μελέντα μὲ μῆκος 20 μιλίων καὶ 1.800 κατοίκους, ποὺ ἀσχολοῦνται εἰς τὴν ἁλιείαν καὶ τὴν ἀνθρακοποιΐαν. Πολλοὶ ἱστορικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ Μελίτη, ὅπου κατέφυγε τὸ πλοῖον ποὺ ἔφερε τὸν Ἀπόστολο Παῦλο λόγῳ τρικυμίας, ὅταν τὸν μετέφερον στὴ Ρώμη ἀπὸ τὴν Κρήτη, καὶ πλεῖσται ἄλλαι ἀκατοίκητοι καὶ ἄγονοι.

β) Στὴ Δαλματικὴ παραλία σπουδαιότεραι νῆσοι εἶναι: ἡ Κούρζολα μὲ μῆκος 27 μιλίων καὶ 3.000 κατοίκους, εἶναι πευκόφυτος καὶ παράγει ναυπηγήσιμον ξυλείαν, ἡ Λίσσα, μήκους 2½ μιλίων, δασώδης, μὲ δύο κωμοπόλεις, ἡ Μπράτσα, μήκους 22 μιλίων, ἡ ὁποία ἔχει μεγάλα δάση καὶ 19 χωρία μὲ συνολικὸ πληθυσμὸ 20.000 κατ., ἡ Μπούα μὲ 2.000 κατοίκους καὶ ἄλλαι.

γ) Στὴ συστάδα τῶν Κροατικῶν νήσων σπουδαιότερες εἶναι: ἡ Τζούρι, ἡ Γκρόσσα μὲ 7.500 κατοίκους, ἡ Κέρσο, ὀνομαστὴ γιὰ τὰ κρασιὰ καὶ τὰς ὀπώρας της καθὼς καὶ γιὰ τοὺς ρωμαλέους ἵππους ποὺ παράγει. Ὁ πληθσμός της ἀνέρχεται σὲ 19.000 κατοίκους. Ἐπίσης ὑπάρχουν καὶ πλεῖσται ἄλλαι μικρότεραι.

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

ΤΟ ΜΟΥΛΑΡΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Χρησιμώτατον ζῷον εἰς τὸν πόλεμον τὸ μουλάρι.

Μπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι οἱ πόλεμοι θὰ ἦσαν δυσκολώτατοι ἂν ἔλειπε τὸ ζῷον αὐτό. Σηκώνει πολεμεφόδια καὶ τρόφιμα καὶ ὀρειβατικὰ κανόνια καὶ ἀποσκευάς. Αἱ μεταφοραὶ εἰς τὰ ἀνώμαλα καὶ τὰ ὀρεινὰ μέρη γίνονται μὲ μουλάρια, γιατὶ δρόμοι αὐτοκινητιστικοὶ δὲν ὑπάρχουν εἰς τὰ βουνά. Ὁ δὲ πόλεμος εἶναι κυρίως ὀρεινός. Ἡ Ἀλβανία μάλιστα εἶναι γεμάτη βουνά.

Τὰ καϋμένα τὰ μουλάρια δὲν ἔχουν τὴν ὑπομονὴν τοῦ γαϊδάρου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κατάγονται, οὔτε τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀλόγου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπίσης κατάγονται, ἀλλὰ ἔχουν μεγαλυτέραν ἀντοχὴν καὶ ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ζῷα. Εἶναι ὅμως πεισματάρικα. Λέγει μιὰ λαϊκὴ ἔκφρασις: «πεῖσμα μουλαριοῦ». Ἀλλὰ τὸ συγχωρεῖς τὸ πεῖσμα των ἐμπρὸς εἰς τὴν ὠφελιμότητά των. Μποροῦν νὰ ἀνεβοῦν εἰς τὰ ὑψηλότερα βουνά, ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει σχεδὸν μονοπάτι. Σηκώνουν μεγάλα βάρη. Φθάνουν καὶ τὰς ἑκατὸν εἴκοσι καὶ τὰς ἑκατὸν σαράντα ὀκάδες φορτίο.

Κάθε σύνταγμα πεζικοῦ ἔχει τὰ μουλάρια του. Καὶ τὸ πυροβολικὸ ἔχει κι' αὐτὸ τὰ ἰδικά του. Σηκώνουν πυρομαχικά. Καὶ αἱ μεραρχίαι καὶ τὰ σώματα στρατοῦ καὶ κάθε σχηματισμὸς στρατιωτικὸς ἔχει ἀνάλογον ἀριθμόν. Αὐτοὶ δὲ ποὺ τὰ ὁδηγοῦν λέγονται ἡμιονηγοί. Οἱ στρατιῶται ὅμως λέγουν τοὺς συναδέλφους των ποὺ ὁδηγοῦν τὰ μουλάρια «μουλαράδες». Οἱ ἡμιονηγοὶ ἢ μουλαράδες κινδυνεύουν ὀλιγώτερο ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τῆς γραμμῆς. Κινοῦνται εἰς τὰ μετόπισθεν. Ἀλλὰ εἰς αὐτὸν τὸν πόλεμον ἔδρασαν καὶ δροῦν καὶ οἱ ἡμιονηγοί μας. Γιατὶ πολλοὶ προχωροῦν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν καὶ πολεμοῦν καὶ πιάνουν αἰχμαλώτους. Χιλιάδες πολλὲς μουλαριῶν κινητοποιοῦνται εἰς κάθε ἐκστρατεία. Οἱ στρατοὶ ἔχουν τὰ μουλάρια των, ἀλλὰ ἐν καιρῷ πολέμου ἢ ἐπιστρατεύσεως ὁ ἀριθμός των εἶναι ἀνεπαρκής.

Τότε γίνεται ἐπίταξις μουλαριῶν καὶ ἀλόγων. Γιατὶ καὶ τὰ ἄλογα χρησιμοποιοῦνται πρὸς μεταφοράν. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ εἰς τὴν ἐπίσημον γλῶσσαν λέγεται «ἐπίταξις κτηνῶν». Εἶναι καταγεγραμμένα εἰς εἰδικοὺς καταλόγους κατὰ δήμους καὶ κοινότητας τὰ ἄλογα καὶ τὰ μουλάρια. Ὅταν γίνῃ ἐπιστράτευσις καὶ χρειασθῇ τὸ κράτος ζῷα, αἱ δημοτικαὶ καὶ αἱ

κοινοτικαὶ ἀρχαὶ ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὰς στρατιωτικὰς ἐπιτάσσουν τὰ ζῷα. Τὸ κράτος δὲ φροντίζει νὰ ἀποζημιώνῃ τοὺς ἰδιοκτήτας ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα, γιατὶ οἱ περισσότεροι εἶναι πτωχοὶ καρραγωγεῖς ἢ ἀγωγιᾶται καὶ εἰς τὰ ζῷα των στηρίζουν τὴν οἰκονομικήν των ὕπαρξιν. Τὸ ἑλληνικὸ κράτος εἰς τὴν σημερινὴ περίστασι, ἐφρόντισε νὰ κανονίσῃ καλὰς ἀποζημιώσεις γιὰ κάθε ζῷον ποὺ ἐπίταξε.

Τὸ αὐτοκίνητον ποὺ εἶναι ἕνα γρήγορο μέσον συγκοινωνίας καὶ μεταφέρει μεγάλους ὄγκους πραγμάτων δὲν ἐξετόπισε τὸ μουλάρι ἀπὸ τὸν πόλεμο. Οἱ ἡμιονηγοὶ ἔμειναν ἀπαραίτητος κλάδος τοῦ ἐν πολέμῳ καὶ τοῦ ἐν εἰρήνῃ στρατοῦ. Ὅπως ἔμεινε καὶ τὸ ἱππικόν, μὲ ὅλην τὴν ἐφεύρεσιν τῶν μηχανοκινήτων ἁρμάτων μάχης.

Τὸ μουλάρι εἶναι ἕνα ζῷον οὐδέτερον. Δὲν γεννᾷ ἀπογόνους. Εἰς τὴν φύσιν οὐδέτερα ζῷα ὑπάρχουν, ἀλλὰ ὀλίγα εἶναι τὰ οὐδέτερα θηλαστικά. Ἔντομα οὐδέτερα εἶναι πολλά. Καὶ αἱ λεγόμεναι ἐργάτιδες μέλισσαι, ποὺ ἀποτελοῦν καὶ αὐταὶ τὰ ἐργαζόμενα τάγματα τῆς κυψέλης εἶναι οὐδέτερα ἔντομα. Δὲν γεννοῦν. Μόνον ἐργάζονται καὶ φέρουν μέλι μὲ τὸ ὁποῖον τρέφονται τὰ νεογέννητα μελίσσια ἢ αἱ μικραὶ «νύμφαι» ποὺ ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὰ αὐγὰ τῆς βασιλίσσης τῶν μελισσῶν. Καὶ σὲ μιὰ μυρμηκοφωλιὰ τὰ μυρμήκια ποὺ τὰ βλέπομε νὰ κουβαλοῦν μὲ τόσην δραστηριότητα τὰ τρόφιμα τῆς φωληᾶς εἶναι καὶ αὐτὰ οὐδέτερα μυρμήκια. Δὲν γεννοῦν. Τὰ αὐγὰ γίνονται ἀπὸ τὴν βασίλισσα τῶν μυρμηκιῶν. Εἶναι λοιπὸν τὸ μουλάρι, ποὺ γεννιέται ἀπὸ θηλυκὸ ἄλογο ἢ ἀπὸ θηλυκὸ γάϊδαρο, ζῷον οὐδέτερον. Γι' αὐτὸ ὅμως ἔχει μεγάλην ἀντοχὴ εἰς τὰ βάρη καὶ εἰς τὴν ἐργασία, ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὰ οὐδέτερα ἔντομα, ποὺ εἶναι ἐργατικώτερα ἀπὸ τὰ θήλεα ἢ τὰ ἄρρενα τοῦ ἰδίου εἴδους.

Ἡ πραγματικὴ ὀνομασία τοῦ μουλαριοῦ ἔπρεπε νὰ εἶναι «ὄνος ἡμίιππος ἢ ἵππος ἡμίονος». Δηλαδὴ γάϊδαρος κατὰ τὸ ἥμισυ ἄλογο, ἢ ἄλογο κατὸ τὸ ἥμισυ γάϊδαρος. Γιατὶ γεννιέται ἀπὸ τὴν διασταύρωσιν ἵππου καὶ ὄνου. Ὑπάρχουν καὶ οὐδέτερα θαλασσινὰ ζῷα. Ἀλλὰ ἂν αὐτὰ εἶναι ἐργατικώτερα ἀπὸ τὰ ἄρρενα ἢ τὰ θήλεα δὲν τὸ ξεύρουμε. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔκανε μελέτας εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιο. Μελέται ὅμως γιὰ τὸν χρησιμώτατον ἡμίονον ἔχουν γίνει καὶ γίνονται πολλές.

Καὶ εἰς τοὺς θερμίτας ποὺ εἶναι εἶδος ἄσπρου μυρμηκιοῦ τῆς Ἀφρικῆς μόνο τὰ οὐδέτερα δουλεύουν.

Κ. Φαλτάϊτς

Η ΔΙΩΡΥΞ ΤΟΥ ΠΑΝΑΜΑ

Ἡ διῶρυξ τοῦ Παναμᾶ τῆς ὁποίας τὰ ἐγκαίνια ἔγιναν στὰ 1914, ἐξυπηρετεῖ πάρα πολὺ τὴν ναυσιπλοΐαν, γιατὶ ἔθεσε στὴν διάθεσί της μιὰ νέα θαλασσίαν ὁδόν.

Ἔχει μῆκος 81 χιλιομέτρων καὶ ἔχει 6 ὑδατοφράκτας, 304 μέτρων ὁ καθένας. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ Ν. Ὑόρκης εἰς Ὑοκοχάμαν ἠλαττώθη διὰ τοῦ ἀνοίγματος τῆς διώρυγος ἀπὸ 30 000 χιλιόμετρα εἰς 18.500.

Κάθε χρόνο διέρχονται ἀπὸ τὴν διώρυγα 53 χιλιάδες πλοῖα.

ΤΟ ΜΟΥΡΟΥΝΟΛΑΔΟ

Τὸ μουρουνόλαδο στὴ Βρεττάνη κατασκευάζεται κατὰ τὸν ἑξῆς περίεργο τρόπο:

Τὸ σηκότι καὶ τὰ ἐντόσθια τῶν μουρουνῶν τοποθετοῦνται σὲ μικρὰ ξύλινα βαρέλια, τὰ ὁποῖα ὅταν γεμίσουν σκεπάζονται ἐρμητικὰ καὶ τοποθετοῦνται σὲ ὑγρὰ ὑπόστεγα.

Ἐκεῖ τὸ λάδι ποὺ περιέχεται στὰ ἐντόσθια αὐτὰ βγαίνει μόνο του καὶ ἐπιπλέει.

Κι' ἔτσι ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες χωρὶς καμμιὰ ἄλλη ἐπέμβασι εἶναι ἕτοιμο τὸ μουρουνόλαδο.

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΦΑΡΟΣ

Ὁ μεγαλύτερος φάρος τοῦ κόσμου βρίσκεται στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἐκτίσθηκε δὲ ἀπὸ τὴν ἑταιρεία Πάλμολιθ, στὴν Ν. Ὑόρκη, πάνω ἀπὸ τὸ μέγαρό της. Βρίσκεται σὲ ὕψος 200 μέτρων πάνω ἀπὸ τὴν γῆ, ἡ δύναμις τοῦ φωτός του εἶναι δύο δισεκατομμυρίων κηρίων, τὸ μῆκος δὲ τῶν ἀκτίνων του φθάνει στὰ 200 χιλιόμετρα. Οἱ ἀκτῖνες του ἁπλώνονται εἰς ἔκτασιν 2.010.624 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων.

Μ' ἄλλα λόγια ἂν ὁ φάρος εἶχεν ἐγερθῇ στὸ Στρασβοῦργο, τὸ φῶς του θὰ ἦταν ὁρατὸ σ' ὅλη τὴ Γαλλία, τὴν Ἀγγλία, τὸ Βέλγιο, τὴν Ὀλλανδία, τὴν Γερμανία καὶ τὴν Ἰταλία.

ΠΟΡΤΑ - ΓΟΛΙΑΘ

Ἡ πιὸ μεγάλη πόρτα τοῦ κόσμου εἶναι ἐκείνη ποὺ κλείνει τὶς τεράστιες τεχνικὲς ἐγκαταστάσεις τῶν γαλλικῶν ναυπηγείων τοῦ Σαὶν-Ναζαίρ.

Ἡ πόρτα αὐτὴ ἔχει ὕψος δεκαοκτὼ μέτρων καὶ ζυγίζει ὀκτακοσίους τόννους! Ἔχει σχῆμα ἡμικυκλικὸ καὶ εἶναι πλάτους σαρανταπέντε μέτρων. Μετακινεῖται χάρις στὴν ἐνέργεια ὑδραυλικοῦ πιεστηρίου.

Ἡ ἀξία τῆς πόρτας αὐτῆς, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποίαν μποροῦν νὰ ναυπηγηθοῦν τὰ μεγαλύτερα πλοῖα τοῦ κόσμου, ἀνέρχεται σὲ 6.000.000 φράγκα!

56. (Συνέχεια)

Ὁ Ἀλέξανδρος σώπασε. Ἤξερε πὼς αὐτὸς δὲν εἶχε ὑποτάξει τὰ πάθη του· θύμωνε συχνά, ἦταν καὶ κάποτε σκληρὸς κι' ἔκανε πράξεις ποὺ ἀργότερα τὶς θυμόταν καὶ ντρέπουνταν. Θυμήθηκε τὸν Καλλισθένη στὸ κλουβὶ κι' ἀναστέναξε.

— Ὀνησίκριτε, εἶπε στὸν καπετάνιο ποὺ ἦταν συνάμα καὶ λόγιος κι' ἔγραφε κι' αὐτὸς τὰ κατορθώματά του, Ὀνησίκριτε, ἔλα καὶ διάβασέ μου πῶς ἔχεις περιγράψει τὸ πάλεμά μου μὲ τὸν Πῶρο.

Ὁ λόγιος καπετάνος ἄνοιξε κορδωμένος τὰ χειρόγραφά του, ἔβηξε, πῆρε βαθειὰ ἀναπνοὴ κι' ἄρχισε.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν ἄκουγε χαμογελῶντας. Ὁ Ὀνησίκριτος ἐξακολουθοῦσε μὲ τὴν ψιλὴ γυναικεία φωνή του:

«Καὶ τότε ὁ Ἀλέξανδρος ὥρμησε ὅμοιος μὲ τὸ θεὸ τοῦ πολέμου καὶ μὲ μιὰ σπαθιὰ ἔσκισε τὸν Πῶρο ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὴ μέση!»

Ὁ Ἀλέξανδρος πετάχτηκε ἀπάνω' ἄρπαξε τὸ χειρόγραφο καὶ τὸ πέταξε μὲ θυμὸ στὸ ποτάμι.

— Θὰ πετάξω κι' αὐτὸν ποὺ τὄγραψε στὸ ποτάμι! εἶπε.

Μὰ ὁ Ὀνησίκριτος τρέμοντας εἶχε ἐξαφανιστῆ καὶ χώθηκε μέσα στὸ ἀμπάρι.

Κατέβαιναν, ὁ ποταμὸς φαίνουνταν ἀπέραντος, οἱ Ἕλληνες κοίταζαν μὲ φλογερὴ περιέργεια τὴν πλούσια μυστηριώδη χώρα ποὺ περνοῦσαν. Ἀλλόκοτα φυτὰ καὶ ζῶα κι' ὁ Ἀλέξανδρος μάζευε διαρκῶς γιὰ νὰ τὰ στείλη στὸ δάσκαλό του τὸν Ἀριστοτέλη.

— Τόσο τὸν ἀγαπᾶς τὸν Ἀριστοτέλη; τὸν ρώτησε μιὰ μέρα κάποιος.

— Πῶς νὰ μὴν τὸν ἀγαπῶ; ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος. Ὁ πατέρας μου μοῦ ἔδωσε τὴ ζωή, ὁ Ἀριστοτέλης ὅμως μ' ἔμαθε πῶς πρέπει νὰ ζῶ.

Ἔστειλε ἀνθρώπους νὰ ἐξερευνήσουν γύρω τὴ χώρα. Ἀνακάλυψε μεταλλεῖα χρυσάφι κι' ἀσήμι. Βρῆκε τεράστια ὠρυχεῖα ἁλάτι, μελέτησε τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα καὶ τὶς θρησκεῖες τῶν πληθυσμῶν ἀπ' ὅπου περνοῦσε.

— Πόσο ἡ γῆ εἶναι μεγάλη καὶ πλούσια! συλλογίζονταν. Ἄχ! πρέπει νὰ δημιουργήσω καινούργιο στρατό, ξεκούραστο, καὶ νὰ συνεχίσω τὴν πορεία!

Κεφ. 72.

Ὅλα πήγαιναν καλά, τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ κυλοῦσε ἥσυχα καὶ τραβοῦσε τὰ καράβια πρὸς τὸ νότο. Ὅταν, ξαφνικά, τὴν πέμπτη μέρα, ἀκούστηκε τρομερὴ βουὴ σὰ νὰ γκρεμίζονταν νερὰ ἀπὸ μέγα ὕψος.

Μὲ μιᾶς τὰ τραγούδια τῶν ναυτῶν σταμάτησαν· τρόμος κυρίεψε τὰ πληρώματα. Ὁ Νέαρχος πετάχτηκε ἀπάνω:

— Τὸ σῆμα, φώναξε, νὰ σταματήση ὁ στόλος!

Τὸ σῆμα ὑψώθηκε στὸ κατάρτι τῆς ναυαρχίδος. Εὐθὺς οἱ κωπηλάτες κράτησαν τὰ κουπιά τους, ὁ στόλος σταμάτησε.

— Νὰ βγῆ ἕνα ἄγημα στὴ στεριά, διέταξε ὁ ναύαρχος, νὰ προχωρήση στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ νὰ ἐξετάση τί εἶναι αὐτὴ ἡ βοή!

Δέκα ἐκλεκτοὶ ἄνδρες πήδησαν ἔξω καὶ πῆραν μαζί τους δυὸ ντόπιους διερμηνεῖς. Προχώρησαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πυκνὴ παρόχθια φυτεία τοῦ ποταμοῦ. Δὲ μιλοῦσαν. Ἀνήσυχοι κοίταζαν τὰ νερὰ ποὺ ὁλοένα ἔτρεχαν καὶ μὲ μεγαλύτερη ὁρμή.

Στὸν δρόμο συνάντησαν μερικοὺς Ἰνδούς.

— Τί εἶναι; τοὺς ρώτησαν, γιατί αὐτὴ ἡ βοή;

Οἱ Ἰνδοὶ κούνησαν τὰ κεφάλια.

— Φτάνετε στὴν ἄβυσσο! τοὺς εἶπαν. Θὰ χαθῆτε!

— Γιατί; Τί τρέχει; ρώτησαν οἱ Ἕλληνες.

— Φτάνετε ἐκεῖ ποὺ σμίγουν δυὸ ποταμοὶ καὶ γίνονται φοβερὰ ρεύματα. Ἕνας στρόβιλος ποὺ καταπίνει τὰ καράβια. Ποτὲ ἄνθρωπος δὲν τόλμησε νὰ περάση.

Ἄνοιξε κορδωμένος τὸ χειρόγραφό του.

Οἱ ἄντρες γύρισαν πίσω, ἀνέβηκαν στὴ ναυαρχίδα, ἀνέφεραν στὸν Νέαρχο τί εἶδαν καὶ τί ἄκουσαν.

— Νὰ ἔρθουν ἀμέσως οἱ τριήραρχοι στὴ ναυαρχίδα! διέταξε ὁ Νέαρχος.

Οἱ τριάντα τρεῖς ἀρχηγοὶ μπῆκαν στὶς βάρκες, ἔτρεξαν.

— Φτάσαμε στὸ πιὸ ἐπικίνδυνο μέρος τοῦ ποταμοῦ! τοὺς εἶπε. Μὴ φοβηθῆτε, θὰ περάσουμε! Χρειάζεται ὅμως μεγάλη προσοχή. Εἶστε ἕτοιμοι;

— Ἕτοιμοι! ἀποκρίθηκαν οἱ γενναῖοι τριήραρχοι.

— Διατάξετε τοὺς κωπηλάτες νὰ λάμνουν σιγά, ἀραιώσετε τὰ πλοῖα σας νὰ μὴ συγκρούωνται, προστάξετε τοὺς πιλότους νὰ κρατοῦν στερεὰ τὸ τιμόνι πρὸς τὸ νότο. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ νὰ μὴ χάσουν τὴ γραμμή — ἴσια νὰ ὁδηγοῦν τὰ καράβια πρὸς τὸ νότο. Καὶ νὰ εἶστε ἕτοιμοι ἂν κανένα πλοῖο κινδυνεύση νὰ τρέξετε σὲ βοήθειά του. Καταλάβατε;

— Καταλάβαμε, μεῖνε ἥσυχος, ναύαρχε! ἀποκρίθηκαν οἱ γενναῖοι.

— Θὰ πηγαίνω μπροστὰ ἐγὼ καὶ θὰ σᾶς δείχνω τὸ δρόμο! Ἐμπρός, στὰ καράβια σας!

Οἱ τριήραρχοι γύρισαν στὶς θέσεις τους, βάρεσαν πάλι οἱ σάλπιγγες, ὁ στόλος ἄρχισε πάλι νὰ προχωρῆ.

Ὅσο προχωροῦσαν ἡ βοὴ γίνουνταν πιὸ τρομαχτική, οἱ ὄχθες πλησίαζαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ γίνονταν στενώτερο κι' ὁρμητικώτερο.

Ὁ Νέαρχος ὄρθιος στὴ γέφυρα τοῦ καραβιοῦ του κοίταζε. Καὶ ξαφνικὰ εἶδε: ἕνας ἄλλος ποταμὸς κατέβαινε ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ χύνουνταν ἀφρίζοντας στὸν Ὑδάσπη. Τὰ νερὰ τῶν δυὸ ποταμῶν πάλευαν μανιασμένα καὶ μούγκριζαν, ἔσμιγαν κι' ὅλα μαζί, ἀπὸ ἕνα στενὸ πόρο, ξεχύνουνταν πρὸς τὸ νότο.

Ὁ ναύαρχος ἀμέσως ὑψώνει σήματα, δίδει διαταγές:

«Κωπηλατεῖτε μὲ ὅλη σας τὴ δύναμι, ἀραιώσετε ἀκόμη περισσότερο, κρατᾶτε γερὰ τὸ τιμόνι πρὸς τὸ νότο. Ἐμπρός!»

Δίδει πρῶτος τὸ παράδειγμα. Τὸ καράβι του ὁρμᾶ πρὸς τὸν τρομερὸ στρόβιλο. Μιὰ στιγμὴ ἡ ναυαρχίδα χάθηκε μέσα στοὺς ἀφρούς. Σὲ λίγο τὴν εἶδαν νὰ στριφογυρίζη σὰ σβούρα ἀκριβῶς ἐκεῖ ποὺ οἱ δυὸ ποταμοὶ ἔσμιγαν.

— Χάθηκε! Χάθηκε! Τώρα θὰ τὴν καταπιῆ τὸ νερό! φώναζαν οἱ ναῦτες ἀπὸ τ' ἄλλα καράβια καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία τὴ ναυαρχίδα νὰ παλεύη.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΚΛΕΑΝΘΗΣ

Στὴ μεγάλη λεωφόρο ποὺ φέρνει ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ πρὸς τὴν Ἀθήνα, μέσα ἀπὸ τὰ μακρὰ τείχη, δυὸ νέοι περπατοῦν καὶ συνομιλοῦν...

Ὁ ἕνας εἶναι Ἀθηναῖος. Φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὸ κομψό του παράστημα, τοὺς τρόπους του καὶ ἀπὸ τὴν ἰδιαίτερη ἐκείνη χάρι καὶ ἄνεσι ποὺ ἔχουν οἱ χειρονομίες του... Τὰ ξέρει ὅλα καὶ μιλεῖ γιὰ ὅλα. Ἡ πολιτικὴ κατάστασις τὸν ἀπασχολεῖ ἰδιαιτέρως. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔχει πεθάνει... Οἱ διάδοχοί του ἱδρύουν νέον βασίλειον... Μιὰ κοσμογονία γίνεται ἐκεῖ πέρα στὴν Ἀσία. Βρίσκει ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ δώση ἐξηγήσεις γιὰ τοὺς ναούς, τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ διάφορα δημόσια ἱδρύματα ποὺ συναντοῦν στὸ δρόμο...

Ὁ ἄλλος... Αὐτὸς χωρὶς ἀμφιβολία δὲν εἶναι Ἀθηναῖος... Ἔχει ρωμαλέο σῶμα καὶ βῆμα βαρὺ καὶ διστακτικό... Θαρρεῖς πρὶν κουνήση τὸ πόδι του σκέπτεται πρῶτα ἂν πρέπη νὰ τὸ κουνήση. Ἀκούει πολλά, λέει λίγα καὶ φαίνεται σὰν παραζαλισμένος ἀπὸ τὴν ζωηρὴ κίνησι καὶ τὸ λαμπρὸ θέαμα ποὺ παρουσιάζει ἡ πνευματικὴ πρωτεύουσα τοῦ κόσμου...

Εἶναι, καθὼς εἶπε, ἀπὸ τὴν Ἄσσο κι' ἔρχεται στὴν Ἀθήνα παρακινημένος ἀπὸ τὴ δίψα νὰ μάθη, νὰ γνωρίση τὸν κόσμο καὶ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ γίνη ὅ,τι καλλίτερο μπορεῖ.

Ὁ Ἀθηναῖος γελᾶ.

—Χρειάζονται πολλὰ χρήματα, πάρα πολλά, τοῦ λέει. Στὶς φιλοσοφικὲς σχολὲς φοιτοῦν μονάχα οἱ πλούσιοι... Ἐξ ἄλλου ἐπειδὴ ἔχουν μαζευτῆ πολλοὶ ξένοι στὴν Ἀθήνα, ἡ ζωὴ εἶναι πολυδάπανη.

—Ἔχω ἀρκετὴ ὑπομονὴ καὶ μπορῶ νὰ κάμω κάθε ἐργασία. Ἀπαντᾷ ὁ ξένος.

«Εἶναι χοντροκέφαλος» σκέπτεται ὁ Ἀθηναῖος μὰ δὲν ἐξωτερικεύει τὴ σκέψι του...

Καὶ χωρίζονται.

* * *

Στὴν περίφημη σχολὴ τῶν Στωϊκῶν ὁ φιλόσοφος Ζήνων διδάσκει πὼς ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ ἐλευθερώση τὴν ψυχή του πρέπει νὰ περιορίση τὶς ὑλικές του ἀνάγκες στὸ ἐλάχιστο... Κάθε του πρᾶξι πρέπει νὰ εἶναι τελεία καὶ ὑποδειγματική.

Πολλοὶ τὸν ἀκοῦνε καὶ νέοι καὶ ἡλικιωμένοι καὶ τὸν ἐπιδοκιμάζουν, μὰ ἐλάχιστοι ἐφαρμόζουν τὰ ἠθικὰ παραγγέλματά του στὴν ἰδιωτική τους ζωή.

Ὅλοι φαίνονται πλούσιοι. Φοροῦν ἀκριβὰ φορέματα καὶ τόση ἐπιμέλεια γενικὰ δείχνουν γιὰ τὴν ἐξωτερική τους ἐμφάνισι, ποὺ εἶναι φανερὸ πὼς περισσότερο τοὺς ἀρέσει ὁ τρόπος ποὺ ἐκθέτει τὶς ἰδέες του ὁ γέρο-φιλόσοφος καὶ οἱ ζωηρὲς εἰκόνες ποὺ μεταχειρίζεται στὴν ὁμιλία του παρὰ τὸ περιεχόμενό της.

Ὡς τόσο ἀνάμεσα στοὺς ἀκροατές του, νὰ καὶ κάποιος ποὺ ξεχωρίζει...

Ἔρχεται πρῶτος καὶ φεύγει τελευταῖος. Ἄλλοτε στέκει σκεπτικὸς καὶ ἀκίνητος κι' ἄλλοτε καρφώνει μ' ἐπιμονὴ τὸ βλέμμα στὸ διδάσκαλο καὶ φαίνεται πὼς κάτι θέλει νὰ ρωτήση μὰ δὲν τολμᾷ. Εἶναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος νέος ποὺ ἀνέβαινε ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ τὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ στὴν Ἀθήνα.

Ἅμα φεύγει ὁ Ζήνων παίρνει ἰδιαιτέρως τοὺς πιὸ καλόβολους μαθητὰς καὶ τοὺς παρακαλεῖ νὰ τοῦ ἐξηγήσουν ὅ,τι δὲν κατάλαβαν μὲ τέτοια καλωσύνη κι' ἐπιμονὴ μαζὶ ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τ' ἀρνηθοῦν...

—Ἀντιλαμβάνεσαι πολὺ ἀργά, φίλε μου, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα κάποιος... Τὸ πνεῦμα σου εἶναι δυσκίνητο σάν...

—Σὰν γαϊδούρι, συμπλήρωσε ἕνας ἄλλος, πιὸ κακεντρεχής.

Γέλια δυνατὰ ἀκούστηκαν ἀμέσως. Ἡ παρομοίωσι φάνηκε πολὺ πετυχημένη.

Γέλασε καὶ ὁ ἴδιος ὁ νέος χωρὶς κακία· βρῆκε ὅμως καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ δώση τὴν ἀπάντησι ποὺ χρειαζόταν.

—Τόσο τὸ καλλίτερο, εἶπε, ἀφοῦ ἔτσι μπορῶ νὰ κρατήσω τὸ βαρὺ φορτίο τοῦ Ζήνωνα...

Ὁ φιλόσοφος ποὺ πληροφορήθηκε τὸ περιστατικό, ἄρχισε νὰ δείχνη γιὰ τὸ νέο ἰδιαίτερη προσοχή...

* * *

Οἱ ξένοι στὴν Ἀθήνα εἶχανε κάθε ἐλευθερία νὰ ἐργασθοῦν καὶ νὰ ζήσουν ὅπως θέλουν, ἡ ἐξουσία ὅμως τοὺς παρακολουθοῦσε καί, ἂν ὑπῆρχε λόγος, τοὺς καλοῦσε γιὰ νὰ δώσουν ἐξηγήσεις σχετικὰ μὲ τοὺς χρηματικούς των πόρους καὶ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς των...

Ἐργαζόταν ὅλη τὴ νύχτα τραβῶντας ἀπὸ τὸ πηγάδι νερό.

Κάποτε λοιπὸν ὁ νεαρὸς αὐτὸς μαθητὴς τοῦ Ζήνωνα ἔλαβε πρόσκλησι νὰ παρουσιασθῆ στὸν ἐπιτετραμμένο τὴν παρακολούθησι τῶν ξένων ἄρχοντα...

Ἔπρεπε νὰ ἐξηγήση ποῦ ἐξοικονομοῦσε τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴν συντήρησί του. Κανεὶς δὲν τὸν εἶδε ποτὲ νὰ ἐργάζεται, γιατὶ ὅλη τὴν ἡμέρα ἔμενε κοντὰ στὸν Ζήνωνα καὶ παρακολουθοῦσε τὴ διδασκαλία του...

Πλούσιος δὲν ἦταν... φαινόταν δὰ ἀπὸ τὰ φτωχικά του ροῦχα κι' ἀπὸ τὴ λιτὴ δίαιτά του...

Ποῦ τἄβρισκε λοιπὸν τὰ χρήματα;

Νὰ λοιπὸν τί ἀπεδείχθη ὕστερα ἀπὸ σύντομη διαδικασία...

Ὁ φτωχὸς Κλεάνθης γιὰ νὰ συντηρῆται ἐργαζόταν ὅλη τὴ νύχτα σ' ἕνα ἀγροτικὸ κτῆμα κάποιου πλουσίου Ἀθηναίου τραβῶντας ἀπὸ τὸ πηγάδι νερό...

Τὸ ἀκροατήριο ἐχειροκρότησε κι' ἐπεδοκίμασε τὸ φιλομαθῆ κι' ἐργατικὸ νέο...

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ποὺ ἤξερε νὰ τιμᾷ τὴν ἀρετή, ἀπεφάσισε νὰ δώση στὸν ξένο ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσὸ γιὰ νὰ μπορέση ἄνετα νὰ ἐξακολουθήση τὶς σπουδές...

Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἐδέχθη... εὐχαρίστησε μὲ συγκίνησι, μὰ εἶπε πὼς δὲν ἤθελε χρήματα γιατὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἄνεσι, λέει, ἦταν ἀντίθετα πρὸς τὶς φιλοσοφικὲς ἀρχές του.

* * *

Καὶ ὁ νέος αὐτός, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν φιλόσοφο Κλεάνθη, ἔμεινε κοντὰ στὸν Ζήνωνα ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσε πολύ. Ἔτσι ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ διδασκάλου του ὁ Κλεάνθης τὸν διεδέχθη στὴ Στωϊκὴ σχολή. Στὰ ἀποσπάσματα ποὺ σώζονται ἀπὸ τὰ βιβλία του, διακρίνει κανεὶς ἕνα βαθύτατο θρησκευτικὸ αἴσθημα... τὰ πάντα ὑποτάσσει στὴ θεία δύναμι. Ἡ ἠθικὴ εἶναι ὁ ἀνώτατος σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου...

Πέθανε εἰς βαθὺ γῆρας κι' ὅλοι τὸν τιμοῦσαν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν. Στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του τὴν Ἄσσο τοῦ ἔστησαν ἄγαλμα...

Μ.

5

1) Ἕνας ἀξιωματικὸς ζητεῖ
τιώτην ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τὴν
τοποῦλες μὲ τὶς τοπικές τους
«Νεολαία». 3) Ἕνας πολεμι
4) Τμῆμα στρατοῦ εἰς τὸν δρ
ρός. 5) Στὶς προκεχωρημένε
πορικὸν πυροβόλον ἐν δράσ

ά μάθη τά «νεώτερα» άπό στρα-
πρώτη γραμμή. 2) Χειμαρριω-
; ένδυμασίες ποζάρουν γιά τήν
στής «κάπου είς τό Μέτωπον».
όμον πρός τήν γραμμήν τοῦ πυ-
; γραμμές. 6) Βαρύ άντιαερο-
σει «κάπου είς τό Μέτωπον».

52. (Συνέχεια)

Δὲ βρισκότανε βλέπεις στὶς κλεισοῦρες τῆς Κιλικίας οὔτε στοὺς βουνήσιους κάμπους τῆς Καππαδοκίας, τὰ παλιά του λημέρια, ὅπου τίποτα δὲν τοῦ ξέφευγε καὶ μποροῦσε νὰ δώση διαταγὲς στὰ τυφλά, σὰ νἆχε μπροστά του ἀνοιγμένο χάρτη...

Τοῦτες τὶς θάλασσες, τοῦτα τ' ἀκρογιάλια γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του τἄβλεπε.

Ὁ στρατηγὸς Κρατερὸς λόγου χάρι εἶχε ξεμπαρκάρει ἐκεῖ... στὶς ἀμμουδιὲς ποὺ βρίσκονται ἀνατολικὰ στὸ κάστρο... Ἀκόμα καὶ σήμερα, πρόσθεσε ὁ Κασιώτης καραβοκύρης, αὐτὸ τὸ μέρος τὸ λένε ἀπὸ τ' ὄνομά του Καρτερό...

Ἄλλος στρατηγὸς ἔπιασε τὸ ἐρημονῆσι τὴ Δία κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἔκανε ἐπιδρομὲς καὶ χτυποῦσε τὰ κουρσάρικα, ποὺ τολμοῦσαν νὰ ξεμυτίσουν... Τὸ σχέδιο δὲν ἦταν ἄσκημο, κι' ἂν μποροῦσε νὰ κρατηθῆ κάμποσον καιρὸ θἄφερνε τοὺς Ἄραβες σὲ πολλὴ δύσκολη θέσι... Μὰ τὸ νησί, βλέπεις, ἦταν ἄγονο, δίχως νερὸ κι' ὁ Βυζαντινὸς στρατὸς ὑπέφερε πολὺ κι' ἀναγκάστηκε νὰ τὸ παρατήση.

— Θαρρῶ γιὰ τὸ σκοπό σου, ἐνδοξότατε, καλλίτερο μέρος δὲν βρίσκεται ἀπὸ κεῖνο κεῖ, πρόσθεσε ὕστερα ὁ Κασιώτης, κι' ἔδειξε μιὰ μεγάλη ἔκτασι ὅλο ἄμμο δυτικὰ τοῦ κάστρου... Τὰ καράβια σου μποροῦνε δίχως κίντυνο νὰ ζυγώσουν ὡς τὴ στεριά... Ἐξὸν ἀπ' αὐτὸ ἔχει καὶ δυὸ ποτάμια. Γιὰ τὸ ἕνα ποὺ εἶναι στὴ ρίζα τοῦ μεγάλου κάβου δὲ μιλάω... Κυλάει κάτω ἀπὸ τὴ γῆ τὸ ρέμα του καὶ μόνο σὰ φτάση στὴ θάλασσα πιά, τὸ τινάζει ἀπάνω καὶ κάνει μιὰ λίμνη βαθειά... Δὲν πίνεται ὡς τόσο τὸ νερό του, γιατὶ εἶναι ἁρμυρό... Τὸ ἄλλο ὅμως, ποὺ τρέχει χειμώνα καλοκαῖρι, εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ στρατοῦ...

Τέτοια κι' ἄλλα πολλὰ ἀκόμα ἔλεγε' καὶ ὁ Νικηφόρος ἀπ' ὅλα τοῦτα διάλεγε ὅ,τι τοῦ χρειαζότανε γιὰ τὸ πολεμικό του σχέδιο ποὺ τὸ εἶχε κιόλας μέσα του, νὰ ποῦμε, στὶς γενικές του γραμμές, μὰ τοῦ χρειαζόταν τοῦτες οἱ πληροφορίες γιὰ νὰ δῆ πῶς θὰ τὸ βάλη σὲ πρᾶξι.

Κι' ἅμα ἔμαθε ὅ,τι ἤθελε, ἔδωσε διαταγὴ νὰ μποῦνε σὲ μιὰ γραμμὴ τὰ καράβια τὰ πολεμικά, ἀντικρὺ ἀκριβῶς στὴν ἀπέραντη ἀμμουδιὰ ποὺ ἁπλωνόταν μπροστὰ καὶ ἔλαμπε στὸν πρωϊνὸ ἥλιο... Πίσω σὲ μικρὴ ἀπόστασι ν' ἀκολουθήσουν τὰ φορτηγά.

Μὲ σήματα καὶ βούκινα ἔμαθαν οἱ δρουγγάριοι κι' οἱ καραβοκύρηδες τὴν προσταγὴ τοῦ στρατηγοῦ, κι' εὐτὺς ἔκαμαν σύμφωνα μ' αὐτή... Ἄλλα καράβια ποὺ πήγαιναν μπροστὰ κόψανε τὸ δρόμο τους, ἄλλα μὲ γοργὸ κωπηλάτημα κοίταζαν νὰ τὰ φτάσουν κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο μὲ θαυμαστὴ τάξι βρέθηκαν τὸ ἕνα πλάϊ στ' ἄλλο μὲ τὶς φιγοῦρες στὴν ἀράδα σὰν ἀθλητὲς ποὺ προσμένουν τὸ σημάδι γιὰ νὰ ξεκινήσουν...

Μερικὰ χελάνδια πιὸ μπροστὰ τρέξανε δῶ κι' ἐκεῖ καὶ μετροῦσαν τὸ βάθος τῆς θάλασσας. Εἴκοσι μέτρα πέρα ἀπὸ τὸ ἀκρογιάλι τὰ νερὰ ἦσαν 4 ὡς 5 ὀργυιές. Ὕστερα ἡ ἀμμουδιὰ ἀνέβαινε σιγὰ-σιγά...

Μποροῦσαν λοιπὸν τὰ καράβια πλέοντας ἀργὰ νὰ καθίσουν ἀνάλαφρα χωρὶς βλάβη καὶ μονομιᾶς νὰ ξεμπαρκάρουν ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τὸ στρατὸ σὲ τρόπο ποὺ οἱ Σαρακηνοὶ νὰ εἶναι ἀναγκασμένοι κι' αὐτοὶ ν' ἁπλωθοῦν σ' ὅλο τὸ μάκρος τῆς ἀμμουδιᾶς γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν... Εἶναι φανερὸ πῶς γιὰ νὰ πετύχη τὸ σχέδιο χρειαζόταν τάξι καὶ γρηγοράδα καὶ σύγκαιρη ἐνέργεια.

Πέρασαν πεζοὶ μὰ καὶ καβαλλάρηδες.

Ὡς τόσο πάνω ἀπὸ τὸ ἀκρογιάλι, σὲ κάτι ψηλώματα, φαίνονταν κιόλας, σὰ μυρμηγκιά, οἱ Σαρακηνοὶ πεζοὶ καὶ καβαλλαραῖοι... Λαμποκοποῦσαν τ' ἅρματά τους κι' ἀκούγονταν βαθιὰ ὡς τὸ πέλαγος οἱ πολεμικὲς τους κραυγές... Θαρρεῖς κι' ἦσαν σύννεφο ἀπὸ κοράκια ποὺ κάθονταν καὶ κρώζανε, καὶ μιὰ νὰ κάνανε νὰ σηκωθοῦν θὰ σκέπαζαν τὸν ἥλιο...

Ὁ Νικηφόρος ἔδωσε δεύτερη διαταγή...

Στὰ Βυζαντινὰ καράβια γίνηκε τότε μεγάλη κίνησι καὶ χλαλοή...

Οἱ ψιλοὶ κι' οἱ θωρακίτες πεζομάχοι κι' οἱ καβαλλάρηδες ἄρχισαν νὰ παρατάσσωνται πάνω στὰ πλατιὰ καταστρώματα. Μπροστὰ-μπροστὰ ὅσοι κρατοῦσαν δοξάρια καὶ σφεντόνες, πιὸ πίσω οἱ βαριὰ ὡπλισμένοι σὲ πυκνὲς φάλαγγες καὶ πιὸ πίσω ἀκόμα οἱ Βαράγγοι τῆς Βασιλικῆς φρουρᾶς καβάλλα κιόλας πάνω στ' ἄλογά τους.

Κι' ὅταν τέλειωσε καὶ τούτη ἡ παράταξι κι' οἱ ἀξιωματικοὶ πῆραν τὴ θέσι τους, κράτησε γιὰ λίγα λεπτὰ βαθειὰ σιωπή.

Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνεβῆ κάμποσο... Ὕστερα ἀπὸ λίγο θἄρχιζε τὸ μελτέμι... Μιὰ σκοῦρα γαλάζια γραμμή, πέρα στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα, σημάδευε τὸν ἐρχομό του...

Ὁ Νικηφόρος ἔδωσε τρίτη διαταγὴ καὶ σύγκαιρα ἔκανε μὲ κατάνυξι τὸ σταυρό του, κοιτάζοντας ἴσια μπροστὰ κατὰ τὴν ἐχθρικὴ χώρα...

Καὶ μόλις ἡ διαταγὴ τούτη μὲ τὰ σινιάλα καὶ τὰ βούκινα ἔφτασε ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη, βοὴ ἀπέραντη σηκώθηκε σὰ βροντή, ποὺ κυλάει ἀπὸ βουνοκορφὴ σὲ βουνοκορφὴ καὶ χαμηλώνει κι' ἀνεβαίνει κι' ἀντιλαλεῖ μέσα στὰ φαράγγια, καὶ κεῖ ποὺ θαρρεῖς πῶς θὰ τελειώση ξαναρχίζει πιὸ δυνατή... Τὰ κουπιὰ ἀφροκοπήσανε στὴ θάλασσα καὶ τὰ καράβια κινήθηκαν ἀργὰ πρὸς τὸ ἀμμουδερὸ ἀκρογιάλι...

Ὁ πολεμικὸς ἐνθουσιασμὸς μοιάζει σὰ μεθύσι ποὺ θαμπώνει τὸ λογικὸ καὶ μ' ὅλο ποὺ τὰ μάτια βλέπουν ὅσα γίνονται, καὶ τ' αὐτιὰ ἀκοῦνε, ὅλα τοῦτα τὰ αἰσθήματα δὲν ξεχωρίζουν καθαρὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τ' ἄλλο, μὰ συγχίζονται μέσα στὸ νοῦ κι' ἔτσι ὁ ἀφέντης τοῦτος ζαλίζεται καὶ δὲν προκάνει νὰ δώση προσταγή...

Ἡ κίνησι γίνεται ἀπὸ ἔνστικτο κι' εἶναι ἀκριβῶς κείνη ποὺ χρειάζεται σὲ κάθε στιγμή... Κι' οὔτε εἶναι δυνατὸ ὕστερα ν' ἀναθυμηθῆς ξεκάθαρα τὰ διάφορα περιστατικά.

Οἱ τρεῖς φίλοι, ποὺ ἦσαν στὴν ἰδιαίτερη σωματοφυλακὴ τοῦ Δομεστικου, πῆραν κι' αὐτοὶ τὴ θέσι τους στὸ τάγμα τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς ποὺ βρίσκονταν στὴ στρατηγίδα κι' ἑτοιμάστηκαν γιὰ τὴ μάχη, ποὺ φάνηκε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πῶς θὰ ἦταν ἀποφασιστική... Ὡς τόσο, ἂν τοὺς ἔλεγες ὕστερα μὲ τάξι νὰ σοῦ περιγράψουν τὰ καθέκαστα, τί ἔγινε πρῶτα καὶ τί ὕστερα καὶ πῶς ἔγινε τὸ καθένα, θἄβλεπες ὅτι ἡ διήγησί τους δὲν θὰ σὲ βοηθοῦσε ἂν ἤθελες νἄχης μιὰ καθαρὴ γνώμη γιὰ τὸ πῶς ἔγινε τοῦτο τὸ κατόρθωμα...

(Ἀκολουθεῖ)

Πῶς ἀντικρύζουν τὰ Ἑλληνόπουλα τὶς μεγάλες ἱστορικές μας στιγμές

Ὁ Πόλεμος

Σελίδες ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ μαθητοῦ Μιχαλάκη Στρούζα

16ον

ΖΗΤΩ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΜΑΣ ΣΤΡΑΤΟΣ!

19 Δεκεμβρίου - Μεσάνυχτα.

—Ζήτω ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός!... Εἶναι σήμερα ἡ φράσι ποὺ ἀνεβαίνει διαρκῶς εἰς τὰ χείλη μου...

Καθὼς ἀρχίζω νὰ γράφω αὐτὲς τὶς γραμμές, προσπαθῶ νὰ δώσω συνέχεια στὶς χθεσινὲς σκέψεις καὶ σημειώσεις μου, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνω...

—Ζήτω ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός!...

Ἕνα μεγάλο γεγονὸς μ' ἐμποδίζει νὰ συνεχίσω αὐτὲς τὶς σκέψεις...

—Ζήτω ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός!...

Ἕνα μεγάλο γεγονὸς δὲν μ' ἀφίνει νὰ προχωρήσω...

—Ζήτω ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός!...

Νά! καθὼς βλέπετε, δὲν μπορῶ νὰ πειθαρχήσω τὸν ἐνθουσιασμό μου! Γι' αὐτό, πρὶν ἀρχίσω νὰ γίνωμαι ἐντελῶς ἀσυνάρτητος, παραιτοῦμαι ἀπὸ τὴν προσπάθειά μου καὶ παραδίδω τὴν πέννα στὸν ἐνθουσιασμό μου. Ὅσοι μὲ διαβάζουν, ἐλπίζω πὼς θὰ μὲ κατάλαβαν.

Ἕνα μεγάλο, λοιπόν, γεγονὸς μπῆκε ἀνάμεσα στὸ χτὲς καὶ στὸ σήμερα. Κάτι σημαντικὸ ποὺ ἦρθε καὶ μᾶς χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, κατὰ τὸ μεσημέρι. Κάτι ποὺ μᾶς ἔκανε ὅλους ἄνω - κάτω στὸ σπίτι' ἀπὸ τὸν πατέρα μου ἕως τὴν ἀδελφούλα μου τὴ Μίκα!: Ἐλάβαμε τὸ πρῶτο γράμμα ἀπὸ τὸν ἀδελφό μου τὸν Γιῶργο! Ἐλάβαμε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ μέτωπο! Ἕνα γράμμα ἀπὸ τὶς πρῶτες γραμμές!..

Νομίζω, ὅμως, πὼς τὰ λόγια εἶναι πολὺ φτωχὰ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἐκφράσουν αὐτὸ ποὺ νοιώθω νὰ πλημμυρίζῃ τὴν καρδιά μου! Νομίζω πὼς τὰ λόγια εἶναι πολὺ φτωχὰ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ δώσουν τὴν ἀξία ποὺ ταιριάζει σ' αὐτὸ τὸ γεγονός. Γι' αὐτὸ θὰ προσπαθήσω νὰ πλουτίσω ὅσο μπορῶ περισσότερο αὐτὰ τὰ λόγια. Θὰ προσπαθήσω νὰ ἐκφράσω ὅσο μπορῶ πιὸ καλὰ τὸ νόημα ποὺ ἐγὼ δίνω σ' αὐτὸ τὸ γεγονός.

Θὰ μοῦ πῆτε ὅτι: Ὅπως στὸ δικό σου τὸ σπίτι, ἔτσι καὶ σὲ χιλιάδες ἄλλα Ἑλληνικὰ σπίτια ὁ ταχυδρόμος ἐχτύπησε σήμερα τὴν πόρτα κι' ἄφησε ἀπὸ ἕνα γράμμα, σταλμένο ἀπὸ κάποιον στρατιώτη στὸ μέτωπο. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ χτές, τὸ ἴδιο θὰ γίνῃ καὶ αὔριο, τὸ ἴδιο θὰ γίνεται ὅσο κρατάει ὁ πόλεμος. Ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ σπίτια ἔλαβαν, κάποτε, τὸ πρῶτο γράμμα τοῦ ἀνθρώπου τους ἀπὸ τὸ μέτωπο. Ἔχει, τάχα, καμμιὰν ἰδιαίτερη σημασία τὸ γράμμα ποὺ ἦρθε σήμερα στὸ δικό σου τὸ σπίτι;

Σ' αὐτὰ ὅλα θὰ σᾶς ἀπαντήσω πὼς, βέβαια, δὲν ἔχει καμμιὰν ἰδιαίτερη σημασία τὸ γράμμα τοῦ δικοῦ μας ἀνθρώπου. Ἂν ὅμως δὲν ἔχῃ καμμιὰν ἰδιαίτερη σημασία, εἶναι — τάχα — μικρὴ ἡ σημασία ποὺ ἀπομένει γιὰ τὸ τετρασέλιδο γράμμα ποὺ ἐλάβαμε σήμερα ἐμεῖς καὶ ὅλες οἱ ἄλλες χιλιάδες τῶν Ἑλληνικῶν σπιτιῶν ποὺ ἔλαβαν σήμερα γράμμα, ὅπως ἐμεῖς; Ἐβάλατε ποτὲ μὲ τὸ νοῦ σας πόσο μεγάλη, πόσο ἐξαιρετικὰ μεγάλη σημασία ἔχουν αὐτὰ τὰ γράμματα ποὺ παίρνουμε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μας ἐκεῖ πάνω; Φυσικά, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἐλαχτάρησαν καὶ οἱ δικές σας καρδιὲς καθὼς ἀνοίγατε τὸ φάκελλο μὲ τὸ γράμμα τοῦ δικοῦ σας ἀνθρώπου. Φυσικά, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἐσκεφθήκατε καὶ σεῖς, ὅπως ἐγώ, πόση μεγάλη σημασία ἔχουν αὐτὰ τὰ γράμματα γιὰ τὸ δικό σας τὸ σπίτι, γιὰ τὸ σπίτι τοῦ γειτόνου σας, γιὰ τὴν πατρίδα μας, γιὰ τὸ Ἔθνος, γιὰ τὴ Λευτεριά μας!

Γι' αὐτὰ ὅλα σᾶς ζητῶ τὴν ἄδεια νὰ ἐπιτρέψετε καὶ σὲ μένα νὰ χαρῶ τὸ γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ μου τοῦ στρατιώτη. Γι' αὐτὰ ὅλα, σᾶς παρακαλῶ νὰ μ' ἀφήσετε καὶ μένα νὰ τραγουδήσω αὐτὸ τὸ γράμμα...

* * *

Ζήτω ὁ ἑλληνικὸς στρατός!

Στὴν πραγματικότητα δὲν ἤτανε τὸ πρῶτο γράμμα αὐτὸ ποὺ πήραμε σήμερα ἀπὸ τὸν ἀδελφό μου ποὺ εἶναι στὸ μέτωπο...

Ζήτω ὁ ἑλληνικὸς στρατός!...

Στὸ διάστημα τῶν πενήντα δύο ἡμερῶν ποὺ μεσολαβοῦν ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ πολέμου, ὡς σήμερα, ἄλλες δύο φορὲς εἴχαμε εἰδήσεις ἀπὸ τὸ στρατιώτη μας.

Ζήτω ὁ ἑλληνικὸς στρατός!...

Ὅμως, καὶ τὶς δύο αὐτὲς προηγούμενες φορὲς ποὺ μᾶς ἔγραψε, οἱ εἰδήσεις του ἦταν πολὺ σύντομες...

Ζήτω ὁ ἑλληνικὸς στρατός!...

Ἦταν δυὸ λόγια βιαστικά, δυὸ λόγια γεμᾶτα λαχτάρα... Δυὸ λόγια ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ βαρυγκομάει γιατὶ ἀκόμη δὲν ἐπολέμησε...

Ζήτω ὁ ἑλληνικὸς στρατός!...

«Εἶμαι καλά, ὅσο μπορεῖ νὰ εἶναι καλὰ ἕνας Ἕλληνας στρατιώτης ποὺ ἀκούει ἀπὸ μακριὰ μονάχα τὶς κανονιὲς αὐτοῦ τοῦ πολέμου ποὺ βροντοφωνοῦν τὴν ἑλληνικὴ Νίκη. Σᾶς φιλῶ ὅλους, Γιῶργος...»

Ζήτω ὁ ἑλληνικὸς στρατός!...

«Σᾶς γράφω γιὰ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἀκόμη δὲν ἔρριξα οὔτε μιὰ ντουφεκιά. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω ἀπὸ τὸν πόλεμο εἶναι πὼς χθές, μπροστὰ στὰ μάτια μου, αὐτὰ τὰ παλιοτόμαρα σκότωσαν μὲ τὶς μπόμπες τῶν ἀεροπλάνων τους τρεῖς γυναῖκες καὶ δυὸ παιδάκια. Εἶμαι πολὺ καλά, ἀλλὰ ντρέπομαι... Διάβασα τὰ γραφόμενα τοῦ Μιχαλάκη στὴ «Νεολαία». Τὸν συγχαίρω καὶ τὸν... ζηλεύω γιατὶ αὐτός, γιὰ τὴν ὥρα τοὐλάχιστον προσφέρει πιὸ πολλὰ ἀπὸ μένα. Τί νὰ γίνῃ; Ἂς ἐλπίσουμε πὼς θἄρθῃ κάποτε καὶ ἡ δική μου ἡ σειρά. Κάτι ψιθυρίζεται γι' αὐτό.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ Τοῦρκοι κέρδισαν στὸ Δραγατσάνι μιὰ νίκη ἀνέλπιστη. Εἴχανε πάθει κι' αὐτοὶ ἀπώλειες βαρειές. Εἴχανε σκοτωμένους πολλοὺς καὶ λαβωμένους. Ἀλλὰ τί μ' αὐτά; Εἶχαν συντρίψει τὸ στρατὸ τοῦ Ὑψηλάντη, εἶχαν τώρα κερδίσει τοὺς σκοπούς τους. Τρομοκρατημένα τὰ ἄλλα ἑλληνικὰ σώματα πῆραν τὸ δρόμο τῆς φυγῆς. Ὁ Ὑψηλάντης ποὺ εἶχε τρέξει κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ χωριό, πειθαρχῶντας τυφλὰ στὴ διαίσθησί του, βρέθηκε ἄξαφνα μπρὸς σ' αὐτὲς τὶς ὁλοζώντανες εἰκόνες φρίκης. Ἔτρεξε στὸ δρόμο καὶ προσπάθησε νὰ συγκρατήσῃ ἐκείνους ποὺ ἔφευγαν. Εἶχε πάλι ἐλπίδες γιὰ ἀνασύνταξι, εἶχε πάλι ἐλπίδες γιὰ νίκη. Ἀλλὰ κανένας πιὰ ἀπὸ κείνους ποὺ ἔφευγαν δὲν ἄκουγε διαταγὲς στρατιωτικές, παρακλήσεις καὶ ἀπειλές. Μέσα σὲ μιὰ νύχτα ὅλα εἶχαν διαλυθῆ. Πολλοὶ φυγάδες πῆγαν στὸ Ρίμνικο καὶ πολλοὶ πορεύτηκαν πρὸς τὰ Αὐστριακὰ σύνορα. Πρὸς τὰ κεῖ, φάντασμα ἀληθινό, ποὺ τὸ δέρνουν κατάρες καὶ ἁμαρτήματα πῆγε κι' ὁ Καραβιᾶς.

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ σκέφτηκε τότε ὁ προδομένος ἀρχηγὸς τὴ συμφορά του. Αὐτὸς ποὔχε ξεκινήσει μὲ τόσα ὄνειρα, ποὔχε στὰ ξένα μέτωπα κερδίσει τόσες μάχες, καὶ τὰ πολεμικὰ δελτία ἀνέφεραν πάντα τιμητικὰ τὄνομά του καὶ νὰ μὴ μπορῇ τώρα γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς δικῆς του Πατρίδος νὰ δώσῃ μιὰ μάχη! Βούρκωσαν τὰ μάτια του σὰν εἶδε τοὺς στρατιῶτες του, τοὺς ἀγαπημένους του ἱερολοχῖτες, ποὺ σ' αὐτοὺς εἶχε στηρίξει τόσες ἐλπίδες, νεκρούς. Κι' ἔκλαψε, ἔκλαψε πολὺ τὰ τραγικὰ ἐκεῖνα θύματα τῆς στρατιωτικῆς ἐπιπολαιότητος τοῦ Καραβιᾶ.

Τὴν ἄλλη μέρα γύρισε μὲ τοὺς λίγους του πιστοὺς στὸ Ρίμνικο. Σὰν τοὺς εἶδε γύρω του, ἀναθάρρεψε κάπως. Σκέφτηκε μήπως μποροῦσε πάλι κάτι νὰ κάμῃ. Ἔστεκαν ἀκόμα ἐκεῖ πιστοὶ στοὺς ὅρκους καὶ τὰ καθήκοντά τους. Ὁ Ὀλύμπιος ὅμως ποὺ ἤξερε τὴν αἰτία ποὺ ἀνάγκασε τοὺς περισσοτέρους νὰ μαζευτοῦνε κοντά του, τοῦ ἔσβησε κι' αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀστεράκι τῆς ἐλπίδας. Κι' εἶχε ἐμπιστοσύνη ὁ Ὑψηλάντης στὴν κρίσι τοῦ Ὀλύμπιου, καὶ στὴν ἁγνὴ ψυχή του. Λένε τότε πὼς βγῆκε ἀπὸ τὴ σκηνή του, κι' ἔκατσε πάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα ὧρες ὁλάκαιρες, ἔχοντας σκεπασμένο τὸ πρόσωπό του μὲ τὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ του. Ἐκεῖ στὸ κορύφωμα τῆς ζάλης του σκέφτηκε τὴν αὐτοκτονία. Ἀφοῦ ἕνα βόλι ἐχθρικὸ δὲν στάθηκε δυνατὸ νὰ τὸν βρῇ στὴ μάχη πάνου, θὰ τὸ ἔδινε τώρα μόνος στὸν ἑαυτό του.

Ὁ ἱπποτικὸς Ὀλύμπιος — ἄχ! ἂς ἤτανε ὅλοι οἱ γύρω του Ὀλύμπιοι καὶ Κερπενησιῶτες — παρακολουθοῦσε ἀπὸ λίγο πιὸ πέρα τὴν ἀγωνία του: στεκότανε κεῖ, φρουρὸς ἀκοίμητος τῆς ζωῆς τοῦ ἀρχηγοῦ του. Ἔκατσε κάμποσο πάνου σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη πέτρα ὁ Ὑψηλάντης. Καὶ μετὰ σηκώθηκε. Εἶχε ἀλλάξει γνώμη, εἶχε ξανάβρει τώρα τὴν ψυχραιμία του καὶ τὴ διαύγειά του. Καὶ κατεδίκασε τὴ σκέψι ἐκείνη τὴν κακὴ ποὺ πέρασε μὲ γληγοράδα ἀστραπῆς ἀπ' τὸ μυαλό του. Οἱ ἥρωες ὄχι, δὲν τινάζουνε ποτὲ τὰ μυαλά τους. Εἶναι φυγὴ αὐτή, ποὺ δείχνει δειλία γιὰ τὴ ζωή, ποὺ δείχνει φόβο καὶ τρόμο γιὰ τὰ σκληρὰ χτυπήματά της. Γύρισε στὴ σκηνή του καὶ ἔγραψε μιὰ ἔντονη προκήρυξι, μὲ τὴν ὁποία στιγματίζει τοὺς αἰτίους τῆς στρατιωτικῆς συντριβῆς του καὶ λέγει γιὰ τοὺς ἱερολοχῖτες τὰ ἑξῆς:

«Σεῖς δὲ σκιαὶ τῶν γνησίων Ἑλλήνων ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Λόχου, ὅσοι προδοθέντες ἐπέσατε θύματα διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πατρίδος, δεχθῆτε δι' ἐμοῦ τὰς εὐχαριστήσεις τῶν ὁμογενῶν σας! Ὀλίγος καιρὸς καὶ στήλη θὰ ἀνεγερθῇ νὰ διαιωνίσῃ τὰ ὀνόματά σας. Μὲ χαρακτῆρας φλογεροὺς εἶναι ἐγκεχαραγμένα εἰς τὰ φίλτρα τῆς καρδιᾶς μου τὰ ὀνόματα ἐκείνων, ὅσοι μέχρι τέλους μοῦ ἔδειξαν πίστιν καὶ εἰλικρίνειαν. Ἡ ἐνθύμισίς των θὰ εἶναι πάντοτε τὸ μόνον δροσιστικὸν ποτὸν τῆς ψυχῆς μου.

Ρίμνικον τῇ 8ῃ Ἰουνίου 1821.

Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης»

ΔΡΑΣΚΕΛΩΝΤΑΣ ΤΑ ΑΥΣΤΡΙΑΚΑ ΣΥΝΟΡΑ

Μετὰ τὸ γράψιμο αὐτῆς τῆς προκηρύξεως, ἐκάλεσε κοντά του τὸν Ὀλύμπιο καὶ τοῦ δήλωσε πὼς θὰ κατέβαινε στὸ Μωριᾶ γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν ἀγῶνα. Εἶχε πληροφορίες πὼς τὰ πράγματα ἐκεῖ πήγαιναν καλὰ καὶ βάδιζαν στὸ δρόμο τῆς ἐπιτυχίας. Ὁ Ὀλύμπιος ἄστραψε ἀπὸ χαρὰ σὰν εἶδε ξανὰ αἰσιόδοξο τὸν ἀρχηγό του.

— Ναί, Ὑψηλότατε, εἶπε ὁ Ὀλύμπιος. Πρέπει νὰ φύγετε ἀπὸ δῶ. Κινδυνεύει ἡ ζωή σας. Στὴν πραγματικὴ Ἑλλάδα εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ φανῆτε χρησιμώτερος.

Σκεφθῆτε λοιπὸν ὁ Ὑψηλάντης νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδεια τῶν αὐστριακῶν ἀρχῶν, νὰ περάσῃ τὴν Αὐστρία, νὰ φτάσῃ στὴν Τεργέστη καὶ νὰ κατεβῇ ἀπὸ κεῖ στὴν Ἑλλάδα. Στὶς ἐννέα Ἰουνίου ἀφῆκε στὸ Ρίμνικο μιὰ μικρὴ ὀπισθοφυλακὴ καὶ μὲ τὸν Ὀλύμπιο καὶ τοὺς ἄλλους δικούς του πῆγε στὸ μοναστῆρι τῆς Κόγιας, ποὺ βρίσκονταν πλάϊ στὰ αὐστριακὰ σύνορα. Ἀπὸ κεῖ ἔστειλε τὸν Λασσάνη νὰ δῇ τὸν Αὐστριακὸ φρούραρχο Σβὶντ καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν ἄδεια τοῦ ἐλευθέρου περάσματος στὰ αὐστριακὰ χώματα τοῦ Ὑψηλάντη, τῶν ἀδελφῶν του καὶ τῆς μικρῆς ἀκολουθίας του. Ὁ Σβὶντ ὅμως δήλωσε στὸ Λασσάνη πὼς εἶχε τάχα διαταγὴ ρητή, καὶ ποὺ προήρχονταν ἀπὸ τὴν ἀπόφασι τῶν Αὐτοκρατόρων στὸ Λέϋμπαχ, νὰ μὴ ἀφήσῃ κανέναν ἄλλο νὰ περάσῃ στὰ Αὐστριακὰ χώματα, παρὰ μονάχα τὸν Ὑψηλάντη. Κι' ἔδωσε τὸ λόγο του στὸ Λασσάνη πὼς ἡ ζωὴ καὶ οἱ ἐλευθερίες τοῦ πρίγκηπος θὰ ἔμεναν ἀπείραχτες. Ἔγιναν κι' ἄλλες διαπραγματεύσεις ὥσπου στὸ τέλος ἀνάγκασαν τὸν Σβὶντ νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ δεχθῇ τὴν εἴσοδο στὸ αὐστριακὸ ἔδαφος καὶ τῶν ἄλλων προσώπων.

Σπαραχτικὸς ἦταν ὁ χωρισμὸς τοῦ Ὑψηλάντη καὶ τῶν συντρόφων του στὰ σύνορα. Τοὺς ἀγκάλιασε ὅλους ὁ πρίγκηπας κι' ἀπόθεσε ἕνα θερμὸ φίλημα στὰ μπαρουτοκαπνισμένα τους μάγουλα. Κι' εὐχηθήκανε ὅλοι μὲ δάκρυα στὰ μάτια «ἀντάμωσι καλὴ στὴν Πατρίδα».

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις χωριστήκανε. Ὁ Ὑψηλάντης μὲ τοὺς ἄλλους δικούς του πέρασε τὰ σύνορα καὶ ὁ Ὀλύμπιος μὲ τοὺς συντρόφους του ἔμεινε ἐκεῖ, ἀγναντεύοντας διαρκῶς τὸν πρίγκηπα καὶ τὴν συντροφιά του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ των κοριτσιών

 Ο ΨΥΧΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ

Νέο Κορίτσι,
Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Ἀπευθύνομαι στὸ νέο κορίτσι, ποὺ ἀντάμωσα ξαφνικὰ σ' ἕνα δρόμο τοῦ Πειραιῶς νὰ κουβαλᾷ στοργικά, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ἱκανοποίησι, φαγητὸ στὸ σπίτι μιᾶς ἄρρωστης γρηούλας, μητέρας ἑνὸς φονευθέντος ἥρωά μας στὸ Μέτωπο. Ὅταν τὴ σταμάτησα καὶ ρώτησα τὸ καλὸ κορίτσι, βρῆκα μέσα στὴν ἁπλῆ του ἀπάντησι ἕνα ψυχικὸ μεγαλεῖο ποὺ ἀπόρησα πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ μπορῇ νὰ τὸ κρατᾷ τὸ μικρό του κορμάκι χωρὶς νὰ σπάσῃ. Μέσα στὴν ψυχή του ἦταν βαθιὰ φυτρωμένα τὰ σπέρματα τῆς θρησκείας ἐκείνης, ποὺ δὲν ἔχει νὰ δώσῃ παρὰ τὸ ἄφθαρτο πλοῦτο τῆς ψυχῆς.

Μὲ τὴ γυναικεία διαίσθησι πήγαινε ὄχι νὰ σιγάσῃ τὴν πεῖνα ἑνὸς ἀνθρώπου, ἀλλὰ τραβοῦσε νὰ ἐπουλώσῃ τὴν πληγὴ μιᾶς μάνας, πονεμένης μὰ καὶ περήφανης γιὰ τὸν ἔνδοξο θάνατο τοῦ παιδιοῦ της. Τὴν παρεκάλεσα νὰ μὲ πάρῃ μαζί της, κι' ἐνθουσιάσθηκε, ὅπως εἶπε, γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τῆς ἔκανα. Καὶ ὅμως συνέβαινε τὸ ἀντίθετο. Ἐμένα τιμοῦσε ἡ συνοδεία της. Γιατὶ ὅταν στάθηκα παράμερα στὸ φτωχικὸ δωμάτιο καὶ τὴν παρακολουθοῦσα μὲ τί δροσιά, μὲ πόση εὐχαρίστησι καὶ μὲ τί φροντίδα ἔβαζε τὴν πετσέτα στῆς γρηούλας τὰ γόνατα καὶ τῆς ἔκοβε τὸ ψωμάκι, θἄπρεπε νὰ σκύψω καὶ νὰ φιλήσω τὰ δυό της χεράκια ποὺ σκορποῦσαν σπάταλα ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸν ψυχικό της πλοῦτο. Τὴν ἔβλεπα καὶ σὲ κάθε της κίνησι ἔβλεπα τὴν ψυχὴ τῆς Ἑλληνίδας γυναίκας, ἀπ' τὰ βάθη τῶν αἰώνων, ἀπὸ τοὺς μυθικοὺς χρόνους ὡς τὴν σημερινὴ μεγαλειώδη Ἑλλάδα τοῦ 41. Ἀπὸ τὴν Ἀντιγόνη καὶ τὴν Ἰφιγένεια καὶ τὴν Σπαρτιάτισσα μητέρα ὡς τὴ Βυζαντινὴ ἀρχόντισσα, ἀπὸ τὴν Δέσποινα τῆς Τουρκοκρατίας καὶ τὴ μάνα τοῦ κλέφτη καὶ τοῦ ἁρματωλοῦ ὡς τὴ λεβέντισσα τοῦ 21.

Πόσοι αἰῶνες δούλεψαν γιὰ νὰ μαστορέψουν τόσο τεχνικὰ κάθε σου κίνησι καὶ νὰ σμιλεύσουν τόσο φωτεινὸ τῆς ψυχῆς σου τὸν πλοῦτο, τῆς Φυλῆς σου τὸ μεγάλο θησαυρό! Φύλαξέ τον πάντα ἀμόλυντο, ἀγαπητή Φαλαγγίτισσα, τὸν πλοῦτον αὐτὸν τῆς ψυχῆς σου, γιατὶ μόνον αὐτὸς φτειάνει θρησκεῖες, αὐτὸς μεγαλώνει λαούς, αὐτὸς κραταιώνει πατρίδες.

Σ. Καραϊσκάκη

Ἡ Ἑλληνίδα γυναῖκα στὸν πόλεμο

«Γιατὶ μᾶς καταδικάζετε σ' αὐτὴ τὴν ἀδράνεια;», γράφει ἀνάμεσα σὲ ἄλλα μιὰ νέα ἀπὸ τὸ Κιάτο τῆς Κορινθίας. Μέσα στὸ γράμμα της ποὺ δημοσιεύεται σὲ μιὰ ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα, λέγει ἀκόμα πὼς ἀφοῦ δὲν ἐπιστρατεύονται οἱ γυναῖκες—ἄδικο πρᾶγμα κατὰ τὴ γνώμη της—θἄπρεπε νὰ κάνουν ἐθελοντικὸ σῶμα καὶ νὰ πολεμήσουν στὸ μέτωπο τὸν ἐχθρὸ τῆς πατρίδος. Καὶ ἀναφέρει τὶς Σουλιώτισσες καὶ τὶς γυναῖκες τῆς Πίνδου.

Τὰ παραδείγματά της βέβαια εἶναι καλὰ διαλεγμένα καὶ ὁ πόθος της προέρχεται ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ὁρμὴ τῆς ἑλληνικῆς της ψυχῆς, ποὺ σήμερα εἶναι διάχυτα σ' ὁλόκληρη τὴν ἑλληνικὴ ἀτμόσφαιρα κι' ἔχουν πληρώσει κάθε Ἕλληνα ἄνδρα, γυναῖκα καὶ παιδί. Ὅμως ἐμεῖς—γυναῖκες βέβαια κι' ἐμεῖς—ἔχομε νὰ ἀναφέρωμε πάνω στὸ ζήτημα αὐτὸ τὰ ἑξῆς: Φυσικὰ μπορεῖ ἡ ψυχὴ μερικῶν γυναικῶν νὰ εἶναι δυνατὴ ὅσο τῶν ἡρώων μας καὶ ἡ σωματική των διάπλασι νὰ τοὺς ἐπιτρέπῃ τέτοιες σκέψεις.

Ἂν ἡ ἱστορία μας ἀναφέρῃ γυναῖκες, ποὺ ἐπολέμησαν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, δὲν σημαίνει αὐτὸ ὅτι ἡ Ἑλληνίδα γυναῖκα βγῆκε κι' αὐτὴ πάντα στὸ κλαρί. Πολέμησε μόνον ὅταν τῆς παρουσιάσθηκε ἀνάγκη. Ὅταν ὁ Πύρρος πολιορκοῦσε τὴ Σπάρτη, ἐνῷ ὁ βασιλιᾶς της ἔλειπε σὲ ἄλλο πόλεμο, πήρανε οἱ Σπαρτιάτισσες τὰ ὅπλα. Στὴ βυζαντινὴ ἐποχὴ ἡ γυναῖκα ἔμενε πάντα στὸ σπίτι της ἢ φρόντιζε γιὰ ἔργα προνοίας ποὺ ἀπαιτοῦνται σὲ μιὰ πολεμικὴ περίοδο. Στὸ 21 πολέμησε ἡ γυναῖκα μόνο ἐκεῖ ποὺ ἤτανε ἀνάγκη ἢ ποὺ ὁ ἐχθρὸς ἤτανε πολὺ ἀνώτερος σὲ ἀριθμό. Ὠργανωμένα σώματα γυναικῶν—ὅπως ζητᾶ ἡ Ἑλληνίδα τῆς Κορινθίας—δὲν φαίνονται σχεδὸν πουθενά.

Ὁ μῦθος τῶν Ἀμαζόνων δὲν συνεκίνησε ποτὲ στὰ κατάβαθά της τὴν ἑλληνικὴ ψυχή. Ἤτανε καὶ μένει ξένος πρὸς αὐτή. Δὲν τὸν ἔνοιωθε τότε κι' οὔτε σήμερα μπορεῖ νὰ τὸν καταλάβῃ. Μιὰ γυναῖκα ποὺ δαγκώνει στὸ λαρύγκι τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ἐκπρόσωπο τῆς ἑλληνικῆς ὀμορφιᾶς καὶ τῆς ἑλληνικῆς ἀνδρείας, ὅπως ἡ ἀρχηγὸς τῶν Ἀμαζόνων Πενθεσίλεια δὲν ἤτανε ποτὲ κοντὰ στὴν ἑλληνικὴ ψυχή. Ἡ ὕπαρξις τῶν Ἀμαζόνων καὶ οἱ ἐναντίον των πόλεμοι φανερώνουν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὅτι ἦσαν ξένα στοιχεῖα ποὺ ἀπὸ τὴν Ἀσία εἰσεχώρησαν στὴν ἑλληνικὴ ζωή. Οἱ ἀγῶνες καὶ οἱ νῖκες τοῦ Ἰάσωνος ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων τῆς Λήμνου καὶ τοῦ Βελλερεφόντη στὴ Λυκία εἶναι δείγματα τῆς προσπαθείας τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ ἀσιατικὰ ἐκεῖνα στοιχεῖα, ἀπομεινάρια τῆς τάσεως τῆς κυριαρχίας τῆς γυναίκας.

Ἡ Ἑλληνίδα ἤτανε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ μένει πάντοτε κατὰ βάθος ἡ γλυκειὰ καὶ στοργικὴ Ἑστιάδα, ποὺ θέτει στὰ χέρια τοῦ ἀνδρὸς τὴν ὑπεράσπισί της καθιστῶσα αὐτὸν ὑπερήφανον καὶ ἡρωϊκὸν μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη της.

Καὶ γιατὶ νὰ ἐπιστρατευθοῦν γυναῖκες, γιατὶ νὰ κάνουν ἐθελοντικὰ σώματα; Μήπως παρουσιάζεται ἀνάγκη; Τὰ παιδιά μας καὶ τ' ἀδέλφια μας κρατοῦν καλὰ τὶς θέσεις των κι' αὐτὰ μόνα εἶναι ἱκανὰ νὰ μᾶς φέρουν τὴ Νίκη.

Ἡ ὁλόψυχη συμβολὴ τῆς Ἑλληνίδος στὸν ἀγῶνα τῶν μετόπισθεν ἀποτελεῖ σπουδαῖο παράγοντα γιὰ τὸν τελικό μας θρίαμβο! Ἕκαστος ἐφ' ᾧ ἐτάχθη.

Σ. Κ.

✻ Τὰ παιδιὰ τῶν ἡρώων μας ✻

Πόσο ὠφέλιμη εἶναι ἡ δρᾶσι τῆς γυναίκας στὰ μετόπισθεν δὲν μπορεῖ κανεὶς ἀρκετὰ νὰ ἀναμετρήσῃ. Χωρὶς τὴ γυναικεία αὐτὴ βοήθεια σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα οἱ οἰκογένειες τῶν ἐπιστράτων, οἱ γονεῖς καὶ πρὸ πάντων τὰ παιδιά των δὲν θὰ εἴχανε τὴν φροντίδα καὶ τὴ στοργὴ ποὺ χάσανε μὲ τὴν ἀναχώρησι τοῦ γυιοῦ ἢ τοῦ πατέρα.

Προχθὲς βρέθηκα σ' ἕνα σπίτι μιᾶς φίλης κυρίας τὸ μεσημέρι. Στὸ τραπέζι της εἶδα δυὸ πιάτα παραπάνω. Σκέφθηκα ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ μένα θὰ εἶχε καὶ ἄλλους ξένους γιὰ τὸ μεσημέρι. Σὲ λίγο βέβαια εἶδα καὶ τοὺς ξένους. Κάτι μικροσκοπικὰ πιτσιρίκια μὲ λαμπερὰ μάτια καὶ μὲ στόμα μισάνοιχτο σὰν τῶν πεινασμένων σπουργιτιῶν.

«Σοῦ συνιστῶ τοὺς ὑψηλοὺς ξένους μου!», μοῦ λέγει χαμογελῶντας ἡ κυρία. «Εἶναι τὰ παιδιὰ τοῦ γείτονά μας Μιχαλάκη, στρατιώτη, ποὺ πολεμάει στὸ μέτωπο!»

Τὰ μικράκια χαιρέτισαν καὶ κάθισαν στὶς θέσεις των φρόνιμα, ὅπως ἔκαναν κάθε μέρα τώρα καὶ τρεῖς μῆνες. Ξεδιπλώνουν τὴν πετσέτα τους καὶ φέρονται σὰν μεγάλοι κύριοι. Ἀπαντοῦν μὲ παρρησία σὲ διάφορες ἐρωτήσεις μου καὶ δὲν φαίνονται καθόλου στενοχωρημένα. Ἂν καὶ μικρά, νοιώθουν ὅτι αὐτὸ ποὺ τοὺς προσφέρει ἡ κυρία δὲν εἶναι ἐλεημοσύνη παρὰ ἕνας φόρος εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν καλὸν καὶ τὸν ἡρωϊκὸν πατέρα τους, ποὺ πολεμᾶ τώρα καὶ τέσσερις μῆνες στὰ ἀλβανικὰ βουνὰ γιὰ τὴν γλυκειά μας πατρίδα.

Ἡ κυρία δὲν τοὺς προσφέρει μοναχὰ τὴν θρεπτικὴ γιὰ τὸ σῶμα τους τροφή, παρὰ φροντίζει καὶ γιὰ τῆς ψυχῆς των τὴν τροφή. Ἡ μητέρα τους ἔχει ἄλλα δύο νὰ φροντίσῃ καὶ μὲ πολλὴ ἀνακούφισι παρεχώρησε τὰ μεγαλύτερά της δύο στὴν φροντίδα τῆς καλῆς της γειτόνισσας. Ὁ πατέρας των ἐκεῖ πάνω εἶναι τώρα ἥσυχος γιὰ τὰ παιδιά του. Ξέρει ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ παίρνει ὅτι τὰ παιδιά του δὲν γυρίζουν στοὺς δρόμους ἀπροστάτευτα.

Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία εἶναι πάντοτε καλοπρόσδεκτη σὲ ἐξαιρετικές, ὅπως ἡ σημερινή, περιστάσεις καὶ συμπληρώνει

τὴν μεγαλόψυχη προστασία καὶ ἀντίληψι τοῦ Κράτους.

Χαρὰ σ' ἐκείνην τὴν Ἑλληνίδα γυναῖκα ποὺ μπορεῖ νὰ προσφέρῃ ἕνα δεῖγμα τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης της στὰ παιδιὰ ἐκείνων ποὺ κάνουν μὲ τὸ αἷμα των τὴν Ἑλλάδα μας μεγάλη.

Η ΤΑΠΗΤΟΥΡΓΙΑ

Ἡ τέχνη τῆς συνθέσεως μὲ μετάξι καὶ μὲ μαλλί, διαφόρων χρωματισμῶν καὶ σχημάτων ποὺ προξενοῦν μιὰ ἀληθινὴ χαρὰ σ᾽ ἐκεῖνον ποὺ τοὺς βλέπει, εἶναι μιὰ τέχνη παλιά, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ μένει ἄγνωστη.

Οἱ ἱστορικοί, οἱ ὁποῖοι ἐμελέτησαν τὴν ἐξέλιξιν τῆς ταπητουργίας, ἀναφέρουν τὴν ὕπαρξιν ταπήτων ἀπὸ τοὺς χρόνους τῶν Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου, τῶν Φοινίκων, τῶν Βαβυλωνίων καὶ τῶν Χαλδαίων. Πάντως εἶναι γνωστὸν πῶς γιὰ νὰ δημιουργηθῆ καὶ νὰ ἀκμάση μιὰ τέχνη εἰς ἕναν ὡρισμένον τόπον, ἀπαραίτητον εἶναι ὁ τόπος αὐτὸς νὰ παράγη ἀφθόνους πρώτας ὕλας. Γιὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς ταπητουργίας εἶναι ἀπαραίτητος ἡ καλλιέργεια τῆς κτηνοτροφίας ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ προκύψη ἡ πρώτη ὕλη: τὸ ἔριον. Λαοὶ οἱ ὁποῖοι ἀσχολήθηκαν ἐντατικὰ μὲ τὴν καλλιέργειαν τῆς κτηνοτροφίας ἦσαν οἱ λαοὶ τῆς Κίνας, τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Μογγολίας, τοῦ Τουρκεστάν, τῆς Περσίας καὶ τῆς βορείου Ἀφρικῆς. Αὐτοὶ ἦσαν καὶ οἱ λαοὶ οἱ ὁποῖοι ἐδημιούργησαν καὶ ἐκαλλιέργησαν τὴν ταπητουργικὴν τέχνην. Ἡ Περσία, μάλιστα, ἡ ὁποία εἶναι ἡ κατ᾽ ἐξοχὴν ταπητοπαραγωγὸς χώρα τοῦ κόσμου, ἔχει τὴν ταπητουργίαν ὡς ἐθνικὴν οἰκοτεχνίαν.

Στὰ περσικὰ ταπέττα τὰ γεωμετρικὰ σχήματα μπερδεύονται μὲ τὸν χρωματισμό. Τὸ σύνολο εἶναι, σχεδὸν πάντοτε, συμμετρικό, ἀποτελούμενο ἀπὸ τέσσαρα κομμάτια.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ περσικά, ἐπίσης ἀξιόλογα εἶναι τὰ τουρκικὰ ταπέττα καὶ ἰδίως τὰ ταπέττα τῆς Σμύρνης, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ τὴν περσικὴ καὶ τὴν ἀραβικὴ ταπητουργικὴ τέχνη. Στὰ τουρκικὰ ταπέττα οἱ τεχνῖτες, πιστοὶ στοὺς μουσουλμανικοὺς νόμους, δὲν σχεδιάζουν εἰκόνες ἀνθρώπων ἢ ζώων· ἀκόμη καὶ τὰ λουλούδια καὶ τὰ φύλλα εἶναι παραμορφωμένα. Ἡ διακόσμησί τους περιλαμβάνει κοσμήματα κι᾽ ἀραβουργήματα. Ὁ χρωματισμὸς εἶναι γενικὰ ἔντονος.

Στὴν ἀρχὴ οἱ τάπητες κατεσκευάζοντο μὲ τὸ χέρι ἢ μὲ τὸν ἀργαλειό, τώρα ὅμως, μὲ τὴν ἐξέλιξι τῆς μηχανικῆς, κατασκευάζονται διὰ μηχανῶν. Πάντως, ἀκόμη καὶ τώρα, ὑπάρχουν χειροποίητοι τάπητες οἱ ὁποῖοι, ὅμως, δὲν ἠμποροῦν νὰ συναγωνισθοῦν τοὺς μηχανοποιήτους οὔτε στὴν τιμὴ οὔτε στοὺς χρωματισμοὺς καὶ στὰ σχέδια.

Οἱ ἁπλοὶ τάπητες, μὲ τὸ κοινὸν ὄνομα κιλίμ, κατασκευάζονται μὲ τὸν γνωστὸν ἀργαλειόν.

Οἱ ἁπλοὶ τάπητες, δίχως χνοῦδι, ποὺ φέρουν τὸ κοινὸν ὄνομα κιλίμ, κατασκευάζονται μὲ τὸν γνωστὸν ἀργαλειόν.

Ἡ κατεργασία τῶν χειροποιήτων ταπήτων ἐγίνετο μέχρι πρὸ 40-50 ἐτῶν, σὲ ὅλα τὰ ταπητοπαραγωγὰ μέρη, πάνω σὲ στερεότυπα σχέδια, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχαν ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων.

Ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς ταπήτων, ὅπως παρουσιάζεται στὴν ἐποχή μας, εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα, πρὸ παντὸς γιὰ τὸν πλοῦτο τῶν χρωμάτων καὶ γιὰ τὴν λεπτότητα τῶν σχεδίων.

Ἀπὸ ὅλες τὶς Εὐρωπαϊκὲς χῶρες ἡ Γαλλία, ἀπὸ πολλὰ χρόνια, καλλιεργεῖ ἐντατικὰ τὴν ταπητουργικὴ τέχνη.

Τὸ πρῶτο ἐργοστάσιο ταπήτων ἱδρύθηκε στὴ Γαλλία, στὰ 985, μέσα στὸ μοναστῆρι τοῦ Ἁγίου Φλωρεντίου ἐν Σωμύρ. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἱδρύθηκαν ἀξιόλογα ἐργοστάσια στὶς γαλλικὲς πόλεις Ρέϊμς, Πουατιέ, Ὠμπυσσὸν καὶ Μπωβαί.

Στὴν Ἑλλάδα ἡ ταπητουργία ἀναπτύχθηκε ἐξαιρετικὰ κυρίως ἀπὸ τὸ 1922 καὶ ὕστερα, ὁπότε, μὲ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν, συνέρρευσαν πλεῖστοι εἰδικοὶ τεχνῖται καὶ ἱδρύθησαν ἀρκετὰ ἐργοστάσια.

Ἴσως βέβαια ἡ ἑλληνικὴ παραγωγὴ ταπήτων νὰ μὴ εἶναι μεγάλη, καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἔλλειψιν ἐρίου, ἡ ποιότης της ὅμως εἶναι διεθνῶς ἀνεγνωρισμένη, κατά τινας μάλιστα θεωρεῖται ὡς ἡ καλλιτέρα τοῦ κόσμου.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟΝ

Κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον ὁ οὐρανὸς θὰ παρουσιάση τὰ ἀκόλουθα ἀστρονομικὰ φαινόμενα:

ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ

Μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ λυκόφωτος ἐμφανίζονται εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀκριβῶς πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος αὐτοῦ καὶ εἰς ἀρκετὸν ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος ὕψος δύο λαμπροὶ ἀστέρες ποὺ εὑρίσκονται αἰσθητῶς πλησίον ἀλλήλων. Οὗτοι εἶναι οἱ πλανῆται Ζεὺς καὶ Κρόνος. Ὁ Ζεὺς εἶναι ὁ λαμπρότερος καὶ ἔχει ὡς γνωστὸν 11 δορυφόρους, ὁ δὲ Κρόνος ποὺ εἶναι μικρότερος καὶ ἀμυδρότερος ἔχει 9 δορυφόρους καὶ τρεῖς δακτυλίους ποὺ περιβάλλουν τὴν κεντρικὴν σφαῖραν.

Ὁ πλανήτης Ἑρμῆς, ποὺ ἦτο ὁρατὸς δι᾽ ὀλίγας ἡμέρας τὸν Φεβρουάριον, εἶναι ἀόρατος κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν Ἀφροδίτην, τὴν γνωστὴν μὲ τὰ ὀνόματα Αὐγερινὸς ἢ Ἕσπερος. Ὁ Ἄρης εἶναι πρωϊνὸς ἀστὴρ καὶ ἀνατέλλει 2½ ὥρας πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου.

ΟΨΙΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ὁ ἑσπερινὸς οὐρανὸς κοσμεῖται μὲ πολλοὺς ἀστέρας πρώτου καὶ δευτέρου μεγέθους καὶ προσελκύει ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων ἐκείνων ποὺ θὰ τὸν παρατηρήσουν. Δίδομεν ἕναν εὔκολον προσανατολισμὸν μέσα εἰς τὸν ἔναστρον οὐρανόν.

Ἐὰν στραφῶμεν πρὸς ἀνατολάς, περὶ τὴν 8ην ἑσπερινὴν ὥραν, θὰ ἔχωμεν ἐμπρός μας τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος ποὺ ἔχει σχῆμα τραπεζίου, εἰς τὴν μίαν κορυφὴν τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται ὁ Βασιλίσκος, ἀστὴρ πρώτου μεγέθους. Πρὸς τὸ ΒΑ. μέρος τοῦ ὁρίζοντος θὰ διακρίνωμεν τὴν οὐρὰν τῆς Μεγάλης Ἄρκτου βαίνουσαν καθέτως πρὸς τὸν ὁρίζοντα, ἐνῷ ὁ κορμὸς αὐτῆς εὑρίσκεται ὑψηλότερον. Πρὸς τὸ ΝΑ. μέρος τοῦ οὐρανοῦ καὶ κάπως ὑψηλὰ θὰ διακρίνωμεν εὐθὺς ἀμέσως ἕνα λαμπρὸν ἀστέρα μὲ ἐξαιρετικὴν λάμψιν. Αὐτὸς εἶναι ὁ Σείριος καὶ ἀποτελεῖ τὸ α τοῦ Μεγάλου Κυνός. Ἄνωθεν αὐτοῦ θὰ ἴδωμεν εὐκόλως ἕνα τετράπλευρον ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 4 λαμπροὺς ἀστέρας. Αὐτὸς εἶναι ὁ Ὠρίων.

Ἄνωθεν τοῦ Λέοντος καὶ πλησίον τοῦ Ζενὶθ εὑρίσκονται οἱ Δίδυμοι, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. Κάπως νοτιώτερον διακρίνεται ὁ Ταῦρος μὲ τὸν ἐρυθρωπὸν ἀστέρα πρώτου μεγέθους τὸν Λαμπαδίαν. Ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ καὶ κάπως βορείως εἶναι ἐξηπλωμένος ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ἡνιόχου μὲ τὴν Αἶγα, ἀστέρα πρώτου μεγέθους. Πρὸς τὸ ΒΔ. μέρος τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἰς συμμετρικὴν θέσιν ὡς πρὸς τὸν Πολικὸν ἀστέρα καὶ τὴν Μεγ. Ἄρκτον εὑρίσκεται ὁ ἀστερισμὸς τῆς Κασσιόπης, ὅστις ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε ἀστέρας ποὺ σχηματίζουν τὸ γράμμα Μ. Ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Περσέως καὶ ἡ Ἀνδρομέδα εὑρίσκονται πρὸς δυσμὰς καὶ εἰς ἀρκετὸν ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος ὕψος.

ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Πρῶτον Τέταρτον Μαρτίου 6, 9 ὥρ. 43 λεπτά. Πανσέληνος, Μαρτίου 13, 13ὥρ. 47 λεπτά. Τελευταῖον Τέταρτον, Μαρτίου 20, 4ὥρ. 57 λεπτά. Νέα σελήνη, Μαρτίου 27, 22ὥρ. 24 λεπτά.

ΜΕΡΙΚΗ ΕΚΛΕΙΨΙΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Τὴν 13ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου θὰ συμβῆ μερικὴ ἔκλειψις Σελήνης, ἡ ὁποία δὲν θὰ εἶναι ὁρατὴ ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης. Θὰ εἶναι ὁρατὴ μόνον ἀπὸ μερικοὺς τόπους τῆς Ἀμερικῆς.

ΔΑΚΤΥΛΙΟΕΙΔΗΣ ΕΚΛΕΙΨΙΣ ΗΛΙΟΥ

Τὴν 27ην τοῦ ἰδίου μηνὸς θὰ λάβῃ χώραν δακτυλιοειδὴς ἔκλειψις Ἡλίου, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ὁρατὴ εἰς Νέαν Ζηλανδίαν, Πολυνησίαν, εἰς τὸ νότιον τμῆμα τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, εἰς τὴν Μέσην Ἀμερικήν, εἰς τὰς Ἀντίλλας Νήσους καὶ εἰς μέγα μέρος τῆς Ν. Ἀμερικῆς.

ΝΕΟΙ ΚΟΜΗΤΑΙ

Κατὰ τὸ νέον ἔτος 1941 ἀνεκαλύφθησαν δύο νέοι κομῆται, οἱ ὁποῖοι φέρουν τὰ ὀνόματα τῶν ἀστρονόμων ποὺ τοὺς παρατήρησαν πρῶτοι. Ἔτσι, ὁ Ἀμερικανὸς ἀστρονόμος Φρὲντ ἀνεκάλυψεν ἕνα κομήτην, ὁ ὁποῖος φαίνεται μόνον μὲ τὴν βοήθειαν ἰσχυροῦ τηλεσκοπίου. Τὸν δεύτερον κομήτην εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ τὸν ἀνακαλύψη Ἕλλην ἀστρονόμος, ὁ Ἰωάννης Παρασκευόπουλος, ἄλλοτε ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Βασιλικοῦ μας Ἀστεροσκοπείου καὶ ἤδη διευθυντὴς τοῦ μεγάλου ἀστρονομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Χάρβαντ. Ὁ κομήτης οὗτος θὰ φέρῃ πάντοτε τὸ ὄνομα: Παρασκευόπουλος.

ΣΕΙΡΙΟΣ

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

Στοιχειόγριφος

"Ανθη πολλὰ μὲ πλέκουνε
γι' αὐτὸ μοσχομυρίζω
ἂν χάσω τρία ἀπ' τ' ἄνθη μου
μὲ τ' ἄλλα σὲ φωτίζω.

Σ. Ι. ΣΦΕΤΣΟΥ

Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Μικρὲ ἄσε τὰ παιχνίδια καὶ τρέχα στὴ μαμά σου ποὺ σὲ φωνάζει γιὰ νὰ ψωνίσης.

— Τί νὰ ψωνίσω;

— Σοῦ τὸ εἶπα.

Α. ΜΟΥΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Κρυπτογραφικὸν

12345678 = Μοῦσα
18786 = "Υμνος
2558 = Βλέμμα
8678 = Πλῆξις
1768 = Ὀστρακοειδὲς
868 = Πρόθεσις
37626 = "Υφασμα
2345178 = Ἐκεῖ ἐτελοῦντο οἱ μεγαλύτεροι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων

ΧΑΡ. ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ

Τρίγωνον

* * * * * = Ζῶον
* * * * = Ὁλόκληρο
* * * = Διότι (ἀρχ.)
* * = Τὸ ὑπάρχον
* = Σύμφωνον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Δ. ΘΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπορίες

Γιατὶ λέμε Εὐριπίδης καὶ ὄχι Πλατυπίδης;

Γιατὶ λέμε Κλεοπάτρα καὶ ὄχι Γελολαμία;

Γιατὶ λέμε Κατερίνα καὶ ὄχι Κατεμύτη;

Γιατὶ λέμε Μανδύας καὶ ὄχι Μανζεύς;

Γιατὶ λέμε Δέσποινα καὶ ὄχι Δέσδιψα;

Γιατὶ λέμε Καλλικράτης καὶ ὄχι Καλλιβάστας;

Γιατὶ λέμε Βερολῖνο καὶ ὄχι Βερδένω;

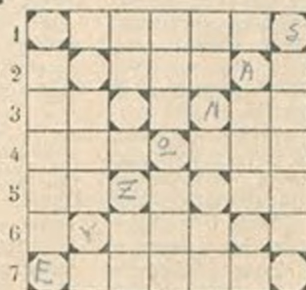
Γιατὶ λέμε Σημεῖον καὶ ὄχι Σησύν;

Γιατὶ λέμε Στομάχι καὶ ὄχι Στοσυμπλόκη;

Γιατὶ λέμε Χρόνος καὶ ὄχι Χρημίονος;

Γ. ΜΑΓΚΟΥΤΑΣ

Δικτυωτὸν

Ὁριζοντίως:

1) "Ιππος ἀναφερόμενος εἰς τὴν μυθολογίαν. 2) «... Ἔκθεσις Θεσσαλονίκης». 3) Φυσικὸν θαλάσσιον φαινόμενον. 4) Ἐλαφρὸν ὑπόδημα. 5) Ἐβάσταζε κατὰ τὴν μυθολογίαν εἰς τοὺς ὤμους του τὴν γῆν (αἰτ.). 6) Χωρὶς πτερά. 7) "Ορος τῆς Ἑλλάδος.

Διαγωνίως:

Ἐκ τῶν ἄνω ἀριστερὰ πρὸς τὰ κάτω δεξιά: Ὑδραῖος ναυτικὸς ἀγωνιστὴς τοῦ 21.

Ἐκ τῶν κάτω ἀριστερὰ πρὸς τὰ ἄνω δεξιά: Στρατιώτης.

Γ. Β. ΠΑΓΩΝΗΣ

Λαβύρινθος

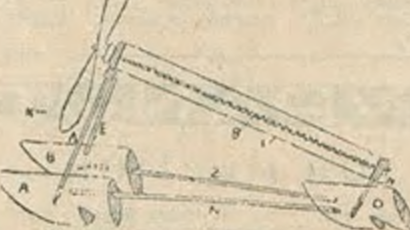
Ποῖος εἶναι ὁ συντομώτερος δρόμος γιὰ νὰ φθάση ὁ ὁδοιπόρος στὸ σπιτάκι ποὺ εἶναι στὸ κέντρο τοῦ λαβυρίνθου;

Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΤΕ ΕΝΑ ΥΔΡΟΠΛΑΝΟΝ

Τὸ παρατιθέμενον σχῆμα θὰ σᾶς διαφωτίση περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ὁδηγίαν διὰ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς τοῦ ὑδροπλάνου σας.

Φυσικὰ τὸ ὑδροπλάνον αὐτὸ δὲν θὰ πετᾷ, ἀλλὰ θὰ γλυστρᾷ ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος.

Τὸ ὑλικὸ ποὺ θὰ μεταχειρισθῆτε διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ παιχνιδιοῦ εἶναι: τρεῖς φελλοί, δύο βελόνες τοῦ πλεξίματος, ἕνας ἕλιξ ἀπὸ χαρτόνι, ἕνας σωλῆνας ἀπὸ ἀλουμίνιο ἢ γερὸ χαρτόνι καλὰ καλλημένο, ἕνα λάστιχο λεπτὸ μήκους 40 περίπου ἑκατοστομέτρων, λίγο σύρμα.

Οἱ φελλοί: Πρέπει νὰ εἶναι μεγάλοι. Θὰ εἶναι οἱ «πλωτῆρες», καὶ δίδεται σ' αὐτοὺς τὸ σχῆμα τῆς εἰκόνος (Α, Β, Ο). Καλὸν εἶναι νὰ τοὺς λειάνετε μὲ γυαλόχαρτο.

Οἱ βελόνες: Ἑνώνετε μὲ αὐτὲς τοὺς φελλοὺς Α καὶ Β μὲ τὸν φελλὸ ποὺ εἶναι πίσω (Ο). "Ετσι θὰ ἔχετε τὸ κάτω μέρος τοῦ ὑδροπλάνου.

Ὁ σωλῆνας: Εἰς τὸ σχῆμα σημειώνεται μὲ τὸ Ι. Περνᾶτε μέσα σ' αὐτὸν τὸ λάστιχο (Θ), ποὺ πρέπει νὰ στερεωθῆ γερὰ στὸ πίσω μέρος τοῦ σωλῆνος, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι κλεισμένος μ' ἕνα χαρτόνι καλὰ κολλημένο.

Ὁ ἕλιξ: Αὐτὸς (Κ) θὰ τοποθετηθῆ ἐμπρὸς εἰς τὸν σωλῆνα. Μεταξὺ τοῦ ἕλικος καὶ τοῦ στομίου θὰ βάλετε ἕνα γερὸ χαρτόνι καλὰ κολλημένο (στὸ σωλῆνα), ὥστε ὁ ἕλιξ νὰ γυρίζη εὔκολα.

Τὰ σύρματα: Μ' αὐτὰ ἑνώνετε τοὺς φελλοὺς (Α, Β, Ο) μὲ τὸν σωλῆνα, ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα (Λ, Ε, Η).

Τὸ ὑδροπλάνον σας εἶναι ἕτοιμον. Ἐὰν δὲν ἰσορροπῆ εἰς τὸ νερό, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ βάλετε εἰς τὸν φελλὸν ποὺ εἶναι εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τῆς κλίσεως, μερικὰ καρφάκια.

Ἀφίνετε τὸ ὑδροπλάνον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Τὸ κρατεῖτε μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ δεξὶ γυρίζετε πολλὲς φορὲς τὸν ἕλικα. "Επειτα τραβᾶτε καὶ τὰ δυό σας χέρια. Ὁ ἕλιξ θ' ἀρχίση νὰ γυρίζη γρήγορα, γιατὶ θὰ ξετυλίγεται τὸ λάστιχο ποὺ «στρίφτηκε» μὲ τὰς στροφὰς ποὺ εἴχατε δώσει πρίν. Καὶ τὸ ὑδροπλάνον θὰ ἀρχίση νὰ κυλᾷ στὸ νερό.

Μεγάλη προσοχὴ χρειάζεται εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ σωλῆνος καὶ ὅταν θὰ τοποθετήσετε τὸ λάστιχο καὶ τὸν ἕλικα.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

Τὰ εἴδη τῆς ἐργασίας του

Κάποτε ἕνας διάσημος δικηγόρος ἐπήγαινε στὴ γειτονικὴ πόλι γιὰ νὰ ὑπερασπίση κάποιο πελάτη του. Μέσα στὸ βαγόνι τοῦ σιδηροδρόμου εἶχε ὡς μόνο συνταξιδιώτη του ἕναν ἄγνωστό του παραγγελιοδόχο, ὁ ὁποῖος μὲ κάθε τρόπο ἐπιζητοῦσε ν' ἀρχίση συνομιλία μαζί του. Ὁ δικηγόρος ἀπαντοῦσε μὲ μονοσύλλαβα καὶ μὲ μεγάλη ψυχρότητα.

Κάποτε ὁ παραγγελιοδόχος τὸν ἐρώτησε:

— Ταξιδεύετε βέβαια γιὰ ὑποθέσεις σας;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος.

— Καὶ σὲ τί εἴδη ἐργάζεσθε;

— Σὲ ἐγκλήματα παντὸς εἴδους: δηλητηριάσεις, ἐμπρησμούς, φόνους, δολοφονίες...

Ὁ ἄλλος τρέμοντας ἐφρόντισε ἀμέσως νὰ ἀλλάξη βαγόνι. Καὶ ὁ δικηγόρος εὐχαριστημένος ποὺ ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸν ἐνοχλητικὸ καὶ χαμογελῶντας γιὰ ὅ,τι σκάρωσε, ξαπλώθηκε ἀναπαυτικώτατα στὴ θέσι του.

Ὁ ἄλλος δὲν εἶχε;

Ὁ κύριος Μάκης μπαίνει σ' ἕνα γραφεῖο καὶ λέγει στὸν ὑπάλληλο:

— Θὰ ἤθελα νὰ μιλήσω στὸν κύριο Γεωργιάδη.

— Σὲ ποιόν; Ὑπάρχουν δύο ἀδελφοί.

— Σ' αὐτὸν ποὺ ἔχει μιὰ ἀδελφὴ στὴ Θεσσαλονίκη.

Παιδικὸν πνεῦμα

Ὁ Τάκης στὴ γιαγιά του:

— "Εχεις δόντια γιαγιά;

— "Οχι παιδί μου.

— Οὔτε ἕνα;

— Γιατὶ ρωτᾶς;

— Γιὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ μοῦ φυλάξης τὰ στραγάλια μου!

* * *

Ὁ μπαμπᾶς: Νίκο, ποιὸς λέγεται παιδί μου Ἀκαδημαϊκός;

Νίκος: Ἐκεῖνος ποὺ κάθεται στὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας.

* * *

Ὁ Δάσκαλος: Πῶς κάνει τὸ οὐδέτερο τοῦ «κουτός»;

Ὁ μαθητής: Τοῦβλο!

Α. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

Διασκεδάζοντας

ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἀφοῦ τὴν ἐγνώριζε;

Βρήκαμε στὸ γραμματοκιβώτιό μας τὴν κάτωθι ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν σᾶς παραθέτουμε χωρὶς ν' ἀλλάξουμε οὔτε ἕνα κόμμα:

«Ἀγαπητὴ Νεολαία. Θὰ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ γράψης τὴν διεύθυνσί σου γιὰ νὰ στείλω μερικὲς πνευματικὲς ἀσκήσεις;»

Τὸ παράπονό του

— Τί ξεφωνίζεις ἔτσι; Τὸ μαγαζί σου εἶναι σὲ κεντρικὸ μέρος. Ἕνας σωρὸ κόσμος περνᾶ ἀπ' ἔξω...

— Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ φωνάζω, γιατὶ ὅλοι περνοῦν ἀπ' ἔξω καὶ κανεὶς δὲν μπαίνει μέσα...

Μ. ΝΤΟΚΑΣ

Στὸ ἑστιατόριο

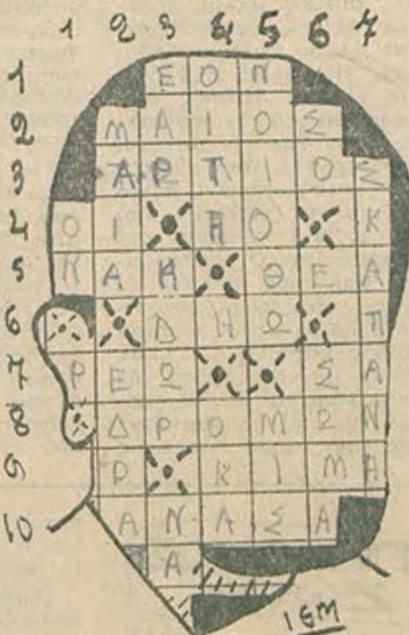
Ὁ πελάτης: Εἶστε κλέφτες... θὰ σᾶς καταγγείλω. Μοῦ σερβίρετε μπαγιάτικα αὐγὰ ἐνῶ στὸν κατάλογο γράφετε: «Αὐγὰ φρέσκα τῆς ἡμέρας!»

Ὁ διευθυντής: Ναί, μὰ δὲ λέμε ποιᾶς ἡμέρας εἶναι!

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως:

1) Ἡ Ὀργάνωσίς μας. 2) Μὴν τοῦ ἔτους. 3) Τελείως, πλήρως ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. 4) Ἄρθρον — Θεὰ τῆς αὐγῆς (δοτική). 5) Πλοῖον (ἀρχ. κλητ.) — Ἦτο ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ κλπ. 6) Τὸ ἀντίθετον τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου (ρῆμα). 7) Τρέχω (ἐπὶ ὑγρῶν) — Δικά σου. 8) Ὁδῶν (δημ.). 9) Πόλις τῆς Εὐβοίας. 10) Ἀναπνοή.

Καθέτως:

1) Ζῶσα ὕπαρξις. 2) Γυνὴ μετερχομένη ὡρισμένον ἐπιστημονικὸν ἐπάγγελμα — Ἐπ' αὐτῆς διδάσκει ὁ καθηγητὴς (ὀνομαστική). 3) Ἐποχὴ τοῦ ἔτους — Νερὸ — Μόριον τῆς ὑποτακτικῆς. 4) Ὄρος τῆς Ἑλλάδος — Μέτρον βάρους. 5) Καταλαβαίνω, αἰσθάνομαι — Τρωκτικὸν ζῷον. 6) Γνωστὸς Ἄγγλος συγγραφεὺς — Μεγάλη στρατιωτικὴ μονάς. 7) Γεωργικὸν ἐργαλεῖον (ἐξ αὐτοῦ ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν των οἱ μικροὶ συναγωνισταὶ τῆς Ε.Ο.Ν.).

Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΙΣ

Πρόβλημα

Ὁ Γιῶργος καὶ ὁ Παῦλος εἶχαν ἴσους βώλους. Ἔπαιξαν μὲ ἄλλους συμμαθητάς των καὶ ὁ μὲν Γιῶργος ἀφοῦ ἐδιπλασίασε τοὺς βώλους του ἐκέρδισε καὶ 7 ἀκόμη, ὁ δὲ Παῦλος ἀφοῦ ἐτετραπλασίασε τοὺς βώλους του ἔχασε ἀπὸ αὐτοὺς 5. Εἰς τὸ τέλος ἐμέτρησαν τοὺς βώλους των καὶ εἶδαν ὅτι ὅσους εἶχε ὁ ἕνας εἶχε καὶ ὁ ἄλλος. Πόσους βώλους εἶχαν ἀρχικῶς;

Ι. ΔΗΜΑΚΗΣ

Ἐπιγραφή

Γ Σ Δ Υ Ε Ν Β
Ε Μ Ε Ν Β Ο Ο
Ι Ι Ο Ο Μ Υ

Βγαίνει τίποτε, τί λέτε,
ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴ αὐτή;
Ἐγὼ σᾶς λέω ὅτι θὰ βγάλετε
παροιμία ξακουστή.
Μ' ἐπιμέλεια ὅμως καὶ χάρι
καὶ μὲ προσοχὴ μεγάλη
ἡ ἐργασία νὰ γενῆ
πρέπει λύται μου καλοί.

Τ. Ν. ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΚΟΥΤΟΣ ΧΩΡΙΚΟΣ

Κάποτε ἕνας ψαρᾶς ἐχάρισε ἕνα χταπόδι ποὺ εἶχε πιάσει σ' ἕνα πτωχὸ χωρικό. Ὁ πτωχὸς τὸν ηὐχαρίστησε καὶ πῆγε στὴν ἀκρογιαλιά, κοντὰ στὰ βράχια, νὰ τὸ «κτυπήση», ὅπως συνήθως κάνουν στὰ χταπόδια. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ τὸ σήκωνε ψηλὰ καὶ τὸ κτυποῦσε στὸ βράχο, ἔτυχε νὰ περνάη ἕνα καράβι καὶ ὁ καραβοκύρης ἐνόμισε πὼς τοῦ ἔκανε σημάδι μὲ τὸ μαντῆλι του γιὰ νὰ πάη νὰ τὸν πάρη. Ὅταν ὅμως ἐπλησίασε τὸ καράβι καὶ ὁ καπετάνιος εἶδε τί συνέβαινε, τότε πιάνει τὸν χωρικὸ καὶ τοῦ δίνει ἕνα καλὸ ξύλο καὶ μαζὶ τοῦ λέει: «Ἄλλη φορὰ ὅταν συναντᾶς καράβι ἢ ὁτιδήποτε ἄλλο νὰ λές:

Ὥρα καλὴ στὴν πρύμνη σου
κι' ἀέρας στὰ πανιά σου
κι' οὔτε πουλὶ πετούμενο
νὰ μὴ βρεθῆ μπροστά σου.

Ὁ χωρικὸς «τόδεσε κόμπο στὸ μαντῆλι του», ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὸ ξύλο ποὺ ἔφαγε, καὶ ὅταν σὲ λίγο συνήντησε ἕναν κυνηγό, δὲν χάνει καιρό, τὸν χαιρετάει καὶ τοῦ λέει ὅ,τι τοῦ παρήγγειλε ὁ καπετάνιος:

Ὥρα καλὴ στὴν πρύμνη σου
κι' ἀέρας στὰ πανιά σου
κι' οὔτε πουλὶ πετούμενο
νὰ μὴ βρεθῆ μπροστά σου.

Ὁ κυνηγὸς τὸν ἀρχίζει στὸ ξύλο.

Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ κυνηγὸς τὸν ἀρχίζει στὸ ξύλο κι' αὐτός:

— Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές; τοῦ εἶπε.

— Μὰ τότε τί νὰ λέω; ρώτησε ὁ χωρικός.

— Νὰ λές, τοῦ εἶπε ὁ κυνηγός:

Πέντε, δέκα, τὴν ἡμέρα
κι' ἑκατὸ τὴν ἑβδομάδα.

Καθὼς προχωροῦσε στὸ δρόμο του ὁ χωρικός, ἔφθασε σ' ἕνα χωριό. Ἐμπῆκε σὲ κάποιο σπίτι καὶ βλέπει ποὺ ἔκλαιαν ἕναν πεθαμένο. Χαιρετάει λοιπὸν ὅλους καὶ τοὺς λέει: Πέντε, δέκα, τὴν ἡμέρα.

Κι' ἑκατὸ τὴν ἑβδομάδα.

Ἄλλο ξύλο λοιπὸν τρώει κι' ἐκεῖ ὁ πτωχὸς καὶ τοῦ παράγγειλαν νὰ λέη: Τοῦτος κι' ἀπομόναχος κι' ἄλλο τέτοιο κακὸ νὰ μὴν πάθετε. Ἔφυγε τότε κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πάει σ' ἕνα ἄλλο χωριὸ καὶ βλέπει ποὺ γινότανε ἕνας γάμος. Μπαίνει στὸ σπίτι ποὺ γινότανε ὁ γάμος, χαιρετάει τοὺς καλεσμένους καὶ τοὺς λέει ὅ,τι τοῦ εἶχαν παραγγείλει νὰ λέη γιὰ τοὺς πεθαμένους: Τοῦτος κι' ἀπομόναχός, κι' ἄλλο τέτοιο κακὸ νὰ μὴν πάθετε. Τὸν ἅρπαξαν λοιπὸν κι' οἱ καλεσμένοι καὶ τοῦ δίνουν ἄλλο ξύλο.

Ὁ κουτὸς χωρικὸς τότε, ἀπηλπισμένος γιατὶ πουθενὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὰ καταφέρη καλά, πῆρε τὰ μάτια του καὶ γύρισε στὸ χωριό του καὶ ἔτσι γλύτωσε πιὰ ἀπὸ τὸ ξύλο...

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ

Στὴ Λάρισα, ὅπως ἐμάθετε, ἔγινε πρὸ ἡμερῶν ἕνας τρομερὸς σεισμὸς καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ὡραίας πόλεως μετεβλήθη σὲ ἐρείπια. Καὶ τὸ χειρότερο, ποὺ ὁ σεισμὸς ἔγινε σὲ ὥρα ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἀκόμη στὰ κρεββάτια τους, γιατὶ ἦταν νύχτα καὶ πολλοὶ δὲν πρόφθασαν νὰ βγοῦν ἔξω, κατεπλακώθησαν στὰ ἐρείπια καὶ ἀπ' αὐτοὺς ἄλλοι, εὐτυχῶς ὀλίγοι, ἐφονεύθησαν καὶ ἄλλοι ἐτραυματίσθησαν. Ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις ἔλαβεν ἀμέσως ὅλα τὰ μέτρα γιὰ τὴν περίθαλψι ὅσων ἔμειναν ἄστεγοι — συνεργεία, ἀπὸ στρατιῶτες καὶ χωρικούς, ἠσχολοῦντο νὰ ξεθάψουν ἀπὸ τὰ ἐρείπια νεκροὺς καὶ τραυματίας. Οἱ φαλαγγῖτες ἀπὸ τοὺς πρώτους ἔτρεξαν νὰ προσφέρουν κάθε βοήθεια στοὺς σεισμοπαθεῖς καὶ ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἔδειξε μὲ κάθε τρόπο τὴν συγκίνησι καὶ τὸ ἐνδιαφέρον της καὶ τὴ συμπόνια της πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας, ποὺ τόσον σκληρὰ ἐδοκιμάσθησαν. Καὶ ὄχι μονάχα ἡ Ἑλλὰς συνεκινήθη ἀπὸ τὴ μεγάλη αὐτὴ συμφορά, μὰ ὅλος ὁ ἔξω κόσμος ἐξεδήλωσε τὴν συμπάθειά του μὲ κάθε τρόπο καὶ μὲ κάθε βοήθεια.

Τὶς φοβερὲς αὐτὲς ὥρες, ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ξεσηκωμένοι, ἡμίγυμνοι ὅσοι σώθηκαν ἀπὸ τὴ μεγάλη καταστροφή, τί νομίζετε πὼς συνέβη; Ἕνα σμῆνος ἰταλικῶν ἀεροπλάνων ἐπῆγε καὶ ἐβομβάρδισε τοὺς συντετριμμένους ἀκόμη ἀπὸ τὸ σεισμὸ ἀνθρώπους καὶ ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ ξεχώσουν ἀπὸ τὰ ἐρείπια ὅσους εἶχαν καταπλακωθῆ. Καὶ δὲν τὸ ἔκαμαν μονάχα τὴν πρώτη ἡμέρα, μὰ ξανάρθαν καὶ τὴν ἑπομένη. Οἱ γενναῖοι μας ἀεροπόροι κατέρριψαν ὅλα τὰ ἰταλικὰ ἀεροπλάνα καὶ ὁ κόσμος γεμᾶτος ἀπὸ ἀγανάκτησι εἶδε τὴν ἄνανδρη καὶ ἐλεεινὴ πρᾶξι τους.

Μὰ ἕνα πρᾶγμα δὲν ξέρουν οἱ Ἰταλοί: πὼς ὅλοι μας, μικροὶ καὶ μεγάλοι, δὲν τοὺς φοβούμαστε. Οἱ πατέρες μας καὶ οἱ ἀδελφοί μας εἰς τὸ μέτωπον τοὺς δίδουν τὸ μάθημα ποὺ τοὺς πρέπει καὶ ἐκδικοῦνται τὶς ἄνανδρες πράξεις τους.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΛΑΣ

14 (Συνέχεια)

— Ἐπ' ὀνόματι τοῦ Νόμου Χάρυ Κόνταξ σὲ συλλαμβάνω...

— Ἐμένα; Ἐμένα;

— Ναί, κύριε, σᾶς.

— Κάνετε λάθος.

— Λοιπόν, Χάρυ Κόνταξ, δὲν ἀναγνωρίζεις ἐκεῖνον ποὺ θέλησες δυὸ φορὲς νὰ δολοφονήσῃς; ρωτάει ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος βγάζοντας τὴ μάσκα του.

— Ὁ κὺρ Μπούλης! ἔκαμε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁ κ. πρώην...

— Χὰ χὰ χά, γέλασε δυνατὰ ὁ ἀστυνομικός... ὁ κὺρ Μπούλης μάλιστα, καὶ τώρα ἀκολούθησέ με...

Κείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἔγινε πάλι κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανείς. Στὴν ἀπελπισία μέσα δηλαδὴ ὁ Χάρυ Κόνταξ ἄρχισε ἕνα πρωτάκουστο καὶ ἀπελπισμένο ἀγῶνα. Ξαπλώνει τέσσερα ἀστυνομικὰ σκυλιὰ κάτω, δίνει μερικὲς γροθιὲς σὲ τέσσερις ἄλλους καὶ... νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος βγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὸ τμῆμα.

Ὅλοι τἄχουν χαμένα, μὰ ὁ κὺρ Μπούλης ἀνάβει τὴν πίπα του καὶ λέει.

— Ἔχομε 50΄ 2΄΄ καὶ 2)10΄΄ ὡς ποὺ νὰ φύγῃ τὸ βαπόρι γιὰ τὴ Γουρουνόπολι. Μᾶς μένει λοιπὸν ἀρκετὸς καιρὸς νὰ πᾶμε στὸ σπίτι ποὺ ἔχει νοικιάσει ὁ κλέπτης... Μὰ πιὸ πρῶτα ἃς λάβῃ τὸν κόπο κάποιος νὰ τηλεγραφήσῃ στοὺς Γουρουνοπολῖτες: «Ὑποθέσεις ἔληξαν αἰσίως. Ἐρχόμεθα πρῶτον».

Ὁ κὺρ Μπούλης βλέπετε ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος πὼς κρατεῖ στὸ χέρι, ὄχι μοναχὰ τοὺς κλεμμένους θησαυροὺς τῶν Γουρουνοπολιτῶν μὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸν Χάρυ Κόνταξ κι' ἂς ἔτρεχε αὐτὴ τὴ στιγμὴ μὲ ταχύτητα πενῆντα χιλιομέτρων στὸ σπίτι του, νομίζοντας πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ σηκώσῃ ἂν ὄχι ὅλα τοὐλάχιστον ὅσα μπορέσῃ ἀπὸ τὰ ἀμύθητα κλεμμένα πλούτη του...

Τοῦ κάκου πῆγε καὶ ὁ ἀγῶνας του στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα καὶ ἡ νίκη του καὶ ἡ τρεχάλα του τούτη... Τὸ σπίτι ἦταν τριγυρισμένο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κὺρ Μπούλη ποὺ εἶχαν πάρει στὴν κατοχή τους τὰ κλεμμένα χρηματοκιβώτια καὶ ποὺ τὸν ὑποδέχθηκαν ὅπως ἔπρεπε.

Σὲ λίγο κατέφθασε ἐκεῖ πιασμένος καὶ κλεισμένος καὶ ὁ Σερλὸκ Χόλμς τῶν τετραπόδων.

Τώρα ὅμως γεννήθηκε ἄλλο ζήτημα...

Πῶς ν' ἀνοίξουν τὰ διπλοκλειδωμένα χρηματοκιβώτια; Γιατί, ἀλλοίμονο, τὰ κλειδιὰ εἴχανε χαθῆ καὶ οἱ κλεδαριὲς δὲν ἄνοιγαν μὲ ἀντικλείδια...

Τὸ πολυμήχανο μυαλὸ τοῦ κὺρ Μπούλη ἄρχισε νὰ δουλεύῃ καὶ σὲ λίγο ἡ δυνατὴ φωνή του ἀκούστηκε πάλι...

— Σὲ 6΄ καὶ 1΄΄ πρέπει νἄρθουν ἐδῶ πέρα σαράνταεννιάμισυ ζευγάρια βόδια μὲ γερὰ κέρατα κι' ἀκόμα πιὸ γερὸ μέτωπο... Ὅλα αὐτὰ σ' ἕνα μου νεῦμα θὰ πέσουν ἀπάνω στὰ χρηματοκιβώτια καὶ θὰ τὰ σπάσουν!...

Γελᾶτε ἔ; Καὶ ὅμως μὲ ὅλο τὸ κωμικὸ ποὺ ἔχουν αὐτὰ τὰ λόγια, δὲν πρέπει τὸ πρᾶγμα νὰ σᾶς φανῇ παράξενο· γιατὶ ὅταν τὰ βόδια σὲ λίγο πέσανε ἀπάνω στὰ σιδερένια κιβώτια, ὁ θησαυρὸς ποὺ ἦτανε μέσα ξεχύθηκε σὰν Πακτωλὸς καὶ πλημμύρισε τὸ δωμάτιο. Τὸ χρυσάφι βάλθηκε ἀμέσως μέσα σὲ σάκκους καὶ στάλθηκε ὁλόϊσα στοὺς ἰδιοκτῆτες του, δηλαδὴ στοὺς κατοίκους τῆς Γουρουνόπολης.

Πολὺ λοιπὸν πρὶν περάσουν τὰ 50΄ 2΄΄ καὶ 2)10΄΄ ποὺ εἶχε ὁρίσει ὁ τετράποδος Σέρλοκ Χόλμς, ὁ κ. πρώην Νομάρχης ἦταν μέσα σ' ἕνα ἀρκετὰ στερεὸ κλουβί.

Εἶναι περιττὸ νὰ σᾶς πῶ, ὅταν ὁ τετράποδος Σέρλοκ Χόλμς γύριζε στὴ Γουρουνόπολι ὁλόκληρη ἡ πόλι τὸν ἀποθέωσε. Καθὼς προχωροῦσε μέσα στοὺς δρόμους περισσότερο σερνόμενος ἀπὸ τὸ πλῆθος παρὰ περπατώντας, ἀναγκάσθηκε να σφίξῃ 523,285 χέρια... Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ Γουρουνοπολίτισσες καὶ τὰ Γουρουνοπολιτόπουλα ἀπ' ὅλα τὰ σημαιοστολισμένα μπαλκόνια καὶ τὰ παράθυρα τὸν ἔρραιναν μὲ λουλούδια.

Ὁλόκληρη ἡ πόλι τὸν ἀποθέωσε.

ΤΕΛΟΣ

Σκαπανέων μας

Τὰ Ἠπειρωτόπουλα στὸν πόλεμο.

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΑΣ

Τὶς πρῶτες ἡμέρες ποὺ οἱ Ἰταλοὶ μὲ τὴν αἰφνιδιαστικὴ καὶ ὕπουλη ἐπίθεσί τους ἐπέρασαν τὰ σύνορα καὶ κατέλαβον προσωρινὰ μιὰ μικρὴ ἔκτασι τῆς Ἠπείρου, ἐμπῆκαν τότε καὶ μέσα στὴν Πωγωνιανή, ποὺ εἶναι ἕνα μεγάλο καὶ ὡραῖο χωριὸ στὰ βόρεια μέρη τοῦ νομοῦ Ἰωαννίνων μὲ 1700 κατοίκους.

Στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ

Ἔτσι σιγὰ - σιγὰ ἄλλοτε μπουσουλῶντας...

αὐτοῦ ἐφοιτοῦσε καὶ ὁ μικρὸς Φώτης Σουτόπουλος, ἡλικίας 13 ἐτῶν. Ὁ πατέρας του ὑπηρετοῦσε ὡς ὑπίατρος στὸν στρατό, καὶ ὅταν μπῆκαν οἱ Ἰταλοὶ στὸ χωριό, ὁ Φώτης δὲν πρόφτασε νὰ φύγῃ μὲ ὅσους μπόρεσαν στὰ Γιάννενα, ποὺ εἶχε ἐκεῖ πολλοὺς συγγενεῖς, καὶ ἔτσι ἔμεινε στὴν Πωγωνιανὴ καὶ πιάστηκε ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους συμμαθητάς του.

Οἱ Ἰταλοί, ποὺ μπῆκαν στὴν Πωγωνιανή, ἦσαν ἀπὸ τὴν περίφημη(!) μεραρχία τῶν Ἀλπίνι, ποὺ καθὼς ξέρετε οἱ τσολιάδες μας, εὐθὺς ὡς ἄρχισαν τὶς ἐπιθέσεις τους, γιὰ τὶς ὁποῖες μὲ τόσον θαυμασμὸν μιλεῖ σήμερα ὅλος ὁ κόσμος, τὴν διέλυσαν κυριολεκτικῶς καὶ ὅσους δὲν πέρασαν μὲ τὴ λόγχη τοὺς ἔπιασαν αἰχμαλώτους — αὐτοὺς ποὺ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς εἴχατε δῆ καθὼς τοὺς περνοῦσαν ἀπὸ τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ περίφημοι λοιπὸν αὐτοὶ παλληκαράδες, προτοῦ νὰ γνωρίσουν ἀκόμη τὴν ἑλληνικὴ λόγχη, ἔδειχναν τοὺς ἡρωϊσμούς των στὰ γυναικόπαιδα ποὺ ἠχμαλώτισαν στὸ χωριό. Ἰδιαιτέρως ὅμως τὴν ἐλεεινὴ διαγωγή τους ἔδειχναν πρὸς τὰ αἰχμάλωτα παιδιά. Τὰ κτυποῦσαν, ἔβριζαν τοὺς γονεῖς των καὶ τὴν πατρίδα των καὶ τὰ ἄφιναν νηστικά. Στὸ τέλος τὰ διέταξαν νὰ ξηλώσουν ἀπὸ τὰ μαθητικά των πηλήκια καὶ τὸ ἑλληνικὸν στέμμα.

Αἶ! αὐτὸ πιὰ ἔκαμε ἔξω φρενῶν τὸν μικρὸ Φώτη, καὶ ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα τὸ γενναῖο Ἑλληνόπουλο ἀπεφάσισε ὁπωσδήποτε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν βαρβάρων αὐτῶν κατακτητῶν.

Καὶ τὸ ἔκαμε. Ἕνα βράδυ, καθὼς τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα τοὺς κατεδίωκον, ὁ Φώτης τοὺς τὸ ἔσκασε. Ὅλη τὴ νύχτα περπατοῦσε σὲ βουνὰ καὶ σὲ λαγκαδιές, ἀλλὰ τὸ φοβερώτερο ἦταν πὼς τὸ ξημέρωμα τὸν βρῆκε μέσα σὲ «τομέα μάχης». Τὰ κανόνια οὔρλιαζαν καὶ τὰ πολυβόλα καὶ τὰ τουφέκια ἔρριχναν διαρκῶς γύρω του φωτιὰ καὶ σίδερο. Ἀπὸ κεῖ ποὺ πέρασε οὔτε κουνούπι δὲν μποροῦσε νὰ περάσῃ ζωντανό. Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς τὸν φύλαξε. Ἔτσι σιγὰ σιγὰ ἄλλοτε μπουσουλῶντας κι' ἄλλοτε τρέχοντας ἔφθασε σ' ἕνα δικό μας πολυβολεῖον, ἐνῷ τὰ πυρὰ σφύριζαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Γλύτωσε ὅμως καὶ βιαστικὰ τὸν ἔστειλαν στὸ ἀμπρὶ ποὺ ἦταν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικός. Ἐκεῖ ἀφοῦ ἔφαγε, γιατὶ πεινοῦσε πολύ, ὁ ἀξιωματικὸς ἄκουσε τὸν Φώτη νὰ διηγῆται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅλη τὴν περιπέτειά του καὶ προσέθεσε:

— Ἐκεῖνο πρὸ πάντων ποὺ μὲ φούρκισε ἦταν ὅταν οἱ Ἀλπίνι μὲ διέταξαν νὰ ξηλώσω τὸ στέμμα ἀπὸ τὸ πηλήκιο. Ἦταν σὰν νὰ μοῦ βριζαν τὴ σημαία μας...

— Καὶ τώρα πές μας τί εἶδες ἐκεῖ ποὺ ἦσουν; Τὸν ρώτησε ὁ ἀξιωματικός.

Καὶ ὁ μικρὸς Φώτης μὲ τὴν ἑλληνική του ἐξυπνάδα, μὲ τὴ λαμπρά του ἀντίληψι ἔδωκε, χωρὶς νὰ ξέρῃ, πολυτιμότατες πληροφορίες γιὰ τὸν ἐχθρό. Ὑπέδειξε τὰς θέσεις του, τὰ μέσα ποὺ διέθετε σὲ κεῖνο τὸν τομέα, ἀκόμα περίπου καὶ τὸν ἀριθμό του.

Μὲ τὶς πληροφορίες αὐτὲς τοῦ μικροῦ Φώτη Σουτοπούλου διετάχθησαν ὡρισμένες κινήσεις, ἐνισχύθηκαν οἱ δυνάμεις μας στὰ σημεῖα ποὺ ἐχρειάζοντο καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ στρατός μας ἐκέρδισε μιὰ ἀπὸ τὶς λαμπρὲς νῖκες ποὺ στεφάνωσαν τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα.

Ὁ μικρὸς Φώτης Σουτόπουλος ἔγινε ἔτσι ἕνα παιδὶ ἄξιο τῆς Πατρίδος.

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Μιὰ φορὰ σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ρούμελης ἀρρώστησε ὁ Μῆτρος ἀπὸ πυρετὸ καὶ ἐκάλεσαν τὸ γιατρὸ τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσῃ. Ὁ γιατρός, ἀφοῦ τὸν ἐξήτασε προσεκτικά, τοῦ εἶπε: «Δὲν ἔχεις τίποτε ρὲ Μῆτρο, φάε νὰ γίνῃς καλά!».

Ὁ Μῆτρος μὲ τὴ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ ἄρχισε νὰ τρώῃ κατὰ κόρον, ἀλλὰ καὶ ὁ πυρετὸς ἐπέμενε, ἐκαίγετο στὸ κρεββάτι. Ὁ γιατρὸς περνοῦσε καθημερινῶς καὶ τὸν ρωτοῦσε πῶς πάει, ὁ δὲ Μῆτρος τοῦ ἀπαντοῦσε: «Τί νάχω κὺρ γιατρέ, καίγομαι». Καὶ ὁ γιατρὸς τοῦ ἀπαντοῦσε: «Δὲν πειράζει ρὲ Μῆτρο, φάε καὶ θὰ περάσῃ».

Ἀντὶ ὅμως νὰ καλλιτερεύσῃ ὁ Μῆτρος μὲ τὴ θεραπεία τοῦ γιατροῦ ἐχειροτέρευε καὶ οἱ συγγενεῖς ἀνησυχοῦντες ἐκάλεσαν ἕνα καλὸ γιατρὸ ἀπὸ τὴν πόλι, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐξήτασε τὸν Μῆτρο, διέγνωσε τύφο καὶ συνέστησε πάγο καὶ γάλα. Κατόπιν τῆς διαφωνίας δὲν ἐκλήθη ἐκ νέου ὁ γιατρὸς τοῦ χωριοῦ καὶ ὁ Μῆτρος μὲ τὴ θεραπεία τοῦ νέου γιατροῦ ἄρχισε νὰ καλλιτερεύῃ.

Μιὰ μέρα ὅμως ὁ γιατρὸς τοῦ χωριοῦ περνῶντας ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μήτρου ἐμπῆκε μέσα καὶ βλέποντας τὸ Μῆτρο κατάκοιτο καὶ ἐξηντλημένο ἀπὸ τὴ δίαιτα καὶ τὸν πυρετὸ τὸν ἐρώτησε: «Τί γίνεσαι ρὲ Μῆτρο; Τί ἔχεις;» Καὶ ὁ Μῆτρος τοῦ ἀπαντᾷ: «Τί νάχω κὺρ γιατρέ μ', καίγομαι, πεθαίνω, ἔχω τύφο».

Καὶ ὁ περίφημος γιατρὸς ἐμβρόντητος καὶ συγχυσμένος τοῦ λέγει: «Ἔ ρὲ Μῆτρο, θεοσκοτωμένε, τύφο εἶχες καὶ δὲν μοῦ τὄλεγες;...».

Γ. Μπ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Ἡ ὑποδοχὴ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. μετὰ τὴν ἐπιστροφήν Του ἀπὸ τὸ μέτωπον

Τὴν μεσημβρίαν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κινηματοθεάτρου «Παλλὰς» ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας ὑπεδέχθη τὴν Α. Β. Υ. καὶ Ἀρχηγόν της τὸν Διάδοχον Παῦλον, ὅστις τὴν προηγουμένην εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκ τοῦ Μετώπου.

Πολὺ πρὸ τῆς ὁρισθείσης ὥρας ἡ αἴθουσα τοῦ «Παλλὰς» εἶχεν ὑπερπληρωθῆ ἀπὸ ἐνθουσιῶντας βαθμοφόρους τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ Φαλαγγίτας ἐξ ὅλων τῶν Σχηματισμῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

Πλήθη κόσμου πληροφορηθέντα τὴν ἐπικειμένην ἄφιξιν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου κατέκλυσαν κυριολεκτικῶς τὸν πέριξ τοῦ «Παλλὰς» χῶρον ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας. Ἡ συγκοινωνία τῶν ὀχημάτων διεκόπη ἐπ' ἀρκετόν.

Εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, ὅστις προσῆλθε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργοῦ Δημ. Ἀσφαλείας κ. Κ. Μανιαδάκη, τὸ συγκεντρωμένον πλῆθος ἐξέσπασεν εἰς οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς καὶ μὲ ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμὸν ἐχειροκρότησε τὴν διέλευσίν Του.

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΕΙΣ ΤΟ «ΠΑΛΛΑΣ»

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κινηματοθεάτρου ὑπεδέχθησαν τὴν Α. Β. Υ. ὁ Ὑφυπουργὸς τοῦ Πολ. Γραφείου κ. Μπουρμπούλης, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Νεολαίας Συν)άρχης κ. Σπυρ. Ρούβαλης, ὁ Ἐπιτελάρχης τῆς Ὀργανώσεως κ. Κ. Δρακόπουλος, ὁ Διοικητὴς τῶν Ταγμάτων Ἐργασίας κ. Σ. Καζιώνης, ὁ Νομάρχης Ἀττικοβοιωτίας κ. Πεζόπουλος καὶ οἱ Ἐπιτελεῖς τῆς Ε. Ο. Ν., ἐνῷ ἡ μουσικὴ ἀνέκρουε τὸ Βασιλικὸν θούριον.

Μόλις ἡ Α. Β. Υ. καὶ Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε. Ο. Ν. ἐνεφανίσθη εἰς τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης, μυριόστομοι ζητωκραυγαὶ καὶ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα ἐδόνησαν ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας τὸν ἀέρα καὶ παντοειδεῖς ἐκδηλώσεις λατρείας τῶν βαθμοφόρων συνεκίνησαν καταφανῶς τὸν Ὑψηλὸν Βασιλικὸν βλαστόν, ὅστις ἔπειτα ἀπὸ μακρὰν περιοδείαν ἀνὰ τὸ ἔνδοξον ἑλληνικὸν μέτωπον εὑρίσκετο μεταξύ των.

Ὅταν μετὰ ἀρκετὴν ὥραν ἀποκατεστάθη σχετικὴ ἡσυχία, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Συνταγματάρχης κ. Σπ. Ρούβαλης ἀνελθὼν εἰς τὸ βῆμα προσεφώνησε τὴν Α. Β. Υ. ὡς ἑξῆς:

Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ Κ. Ε. Ν.

«Ὑψηλότατε,

Οἱ βαθμοφόροι τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμὸ διότι βλέπουν μεταξὺ αὐτῶν τὸν ἐπανακάμψαντα χθὲς ἐκ τοῦ Μετώπου Διάδοχον τοῦ Θρόνου καὶ Γενικὸν Ἀρχηγόν των.

»Σᾶς βεβαιοῦν δὲ δι' ἐμοῦ ὡς Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ὅτι θὰ ἐντείνουν τὰς προσπαθείας των διὰ τὰ προχωρήσουν εἰς τὸν ὡραῖον δρόμον, τὸν ὁποῖον τοὺς ἐχάραξεν ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης καὶ Δημιουργὸς τῆς Ε. Ο. Ν., μὲ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ μὲ λατρείαν πρὸς Ὑμᾶς τὸν Γενικὸν Ἀρχηγόν».

Τὴν προσφώνησιν τοῦ Κ.Ε.Ν. κ. Σ. Ρούβαλη ἐκάλυψαν παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΗΣ Α.Β.Υ.

Τὴν ἀπάντησιν τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου μετὰ τῆς φωτογραφίας του δημοσιεύομεν εἰς τὴν πρώτην σελίδα.

* * *

Πραγματικὸν παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ κατέλαβε τὸ πλήρωμα τῆς αἰθούσης, τὸ ὁποῖον ἐκάλυψε μὲ παταγώδη χειροκροτήματα τοὺς τελευταίους λόγους τῆς Α. Β. Υ., ὅστις λίαν συγκεκινημένος περιῆλθε τὴν αἴθουσαν καὶ διὰ χειραψίας ἐχαιρέτησε τοὺς βαθμοφόρους, ἐνῷ ἡ μουσικὴ ἀνέκρουε τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον, τὸν Ὕμνον τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας.

Ἀκολούθως ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος καὶ Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε. Ο. Ν. ἀνεχώρησεν ἐν μέσῳ ἐκδηλώσεων λατρείας καὶ ἐνθουσιασμοῦ, προπεμφθεὶς μὲ οὐρανομήκεις ζητωκραυγάς.

Εἰς τὴν ἔξοδον τὰ ἀναμένοντα πλήθη ἐξέσπασαν εἰς νέας ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Α. Β. Υ., ὅστις συγκεκινημένος ἐχαιρέτα τὰ πλήθη.

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑ ΠΡΟΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΗΝ

Πρὸς ἅπαντας τοὺς σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπεστάλη ἡμερησία διαταγὴ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Σ. Ρούβαλη, δι' ἧς ἐκφράζεται ἡ ἄκρα εὐαρέσκειά του πρὸς τὸν Φαλαγγίτην Λεοτσίνην Ἰωάννην τοῦ 33ου Τάγματος τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν, ὅστις διέθεσε τρεῖς χρυσοῦς δακτυλίους τῆς οἰκογενείας του ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῆς Πατρίδος.

«ΣΠΑΘΙ ΚΑΙ ΛΥΡΑ»

Ἐκυκλοφόρησε τὸ δεύτερον τεῦχος τῆς πατριωτικῆς ἀνθολογίας τῆς Ε.Ο.Ν., τὸ ὁποῖον περιέχει ποιήματα 26 ποιητῶν μας. Ὅλα εἶναι ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸν σημερινὸν πόλεμον. Τὸ «Σ π α θ ὶ κ α ὶ Λ ύ ρ α» διανέμεται δωρεὰν εἰς τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς στρατιώτας μας.

ΟΙ ΑΙΜΟΔΟΤΑΙ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Συνεχίζεται ἀθρόως ἡ προσέλευσις ἐθελοντῶν τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὰ διάφορα ἐπὶ τούτῳ συσταθέντα ὑγειονομικὰ συνεργεῖα, ὅπου προσφέρουν τὸ αἷμα των ὡς αἱμοδόται, διὰ τοὺς ἡρωϊκούς μας τραυματίας.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ΜΑΣ

Εἰς τὰ περισσότερα Στρατιωτικὰ Νοσοκομεῖα τῶν Ἀθηνῶν λειτουργοῦν δανειστικαὶ βιβλιοθῆκαι πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν τραυματιῶν. Αἱ βιβλιοθῆκαι αὗται τὰς ὁποίας ἔχουν ὀργανώσει καὶ διαχειρίζονται Φαλαγγίτισσαι, κατηρτίσθησαν ἀπὸ βιβλία προσφερθέντα ὑπὸ πολιτῶν εἰς τὴν Π.Υ.Α.Μ. τῆς Ε. Ο. Ν. Τὰ βιβλία ταῦτα εἶναι κυρίως εὐχάριστα διηγήματα καὶ μυθιστορήματα, σατιρικὰ ἔργα καὶ εὐθυμογραφήματα, μικραὶ ἱστορικαὶ μελέται καθὼς ἐπίσης καὶ ἁπλᾶ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα διὰ τοὺς ἀγρότας, τεχνίτας κλπ. Οἱ τραυματίαι ἀφοῦ τὰ ἀναγνώσουν τὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένην Φαλαγγίτισσαν, ἡ ὁποία περιέρχεται τοὺς θαλάμους καὶ φροντίζει ὅπως ὅλοι οἱ τραυματίαι προμηθεύωνται τὰ βιβλία τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦν. Μόνον τὸν Ἰανουάριον προσεφέρθησαν 7.000 περίπου τόμοι. Κατὰ τὸν Φεβρουάριον ἡ κίνησις ἦτο πολὺ μεγαλυτέρα.

Δ. Α. Σ. Ἀρρένων

Ἀφοῦ ἐπρωτοστάτησαν εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου τῶν μετόπισθεν, ἀφοῦ ἔπεσαν θύματα τοῦ καθήκοντος ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν προστασίαν καὶ παθητικὴν ἄμυναν τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, οἱ συναγωνισταὶ τῆς Δ. Α. Σ. Α. προσέρχονται ἐθελονταὶ ἀθρόως εἰς τὰ ἐπὶ τούτῳ ὑγειονομικὰ συνεργεῖα διὰ νὰ προσφέρουν τὸ αἷμά των.

Μὲ μειδίαμα χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως δέχονται τὸν νυγμὸν τῆς σύριγγος τοῦ Πραβὰζ νὰ διατρυπᾷ τὰς ἀρτηρίας των καὶ νὰ ἀπορροφᾷ ἀπὸ τὸν σφριγηλόν των ὀργανισμὸν ὀλίγα γραμμάρια αἵματος ποὺ σῴζει ἀπὸ ζωήν, αἵματος ποὺ προσφέρεται «ἀπὸ καρδιᾶς» καὶ ποὺ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀναστήσῃ τοὺς τιτᾶνας, οἱ ὁποῖοι ἔβαψαν μὲ τὸ ἰδικόν των τὸ χιόνι καὶ τὰ βράχια τῆς ἀπολυτρωθείσης Ἠπείρου.

Ὑπὸ τοῦ Ἀθλητικοῦ Τμήματος τῆς Δ.Α.Σ.Α. ἐγένετο διήμερος ὀρειβατικὴ ἐκδρομὴ εἰς Πάρνηθα.

Οἱ ἐκδρομεῖς ἀνεχώρησαν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὰς 14.30', διανυκτερεύσαντες εἰς τὴν παρὰ τὸ Μπάφι θέσιν «Αὐγό», ὅπου καὶ κατεσκήνωσαν.

Τὴν ἐπομένην ἐπεσκέφθησαν τὸ Καταφύγιον Μπάφι, τὴν Ἁγίαν Τριάδα, τὸ Μετόχι καὶ τὸ Μενίδι.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκδρομῆς οἱ μετασχόντες ἤκουσαν μάθημα προσανατολισμοῦ.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΩΝ ΜΑΣ

Αἱ Φαλαγγίτισσαι τοῦ πρώτου Ὑποτομέως (Ὑποδ. Βορρᾶ Ἀθηνῶν) προέβησαν εἰς ἀτομικὸν ἔρανον καὶ συνέλεξαν περὶ τὰς 1.200 δραχ. μὲ τὰς ὁποίας ἠγόρασαν ἀντικείμενα γιὰ τοὺς τραυματίας τοῦ «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ» καὶ «Σωτηρίας».

Εἰς τὸν 3ον Ὑποτομέα ἡ Π.Υ.Α.Μ. τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπέστειλε διάφορα εἴδη ρουχισμοῦ καθὼς καὶ 90 ζεύγη καινουργῆ ὑποδήματα διὰ τὰς ἀπόρους οἰκογενείας ἐπιστρατευθέντων.

Εἰς τὸν 6ον Ὑποτομέα ἡ Π.Υ.Α.Μ. τῆς Ε.Ο.Ν. παρέδωσε διάφορα εἴδη διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν ἐφέδρων τοῦ Ἡρακλείου.

Εἰς τὸν 8ον Ὑποτομέα προσετέθη εἰς τὸ Συνεργεῖον τοῦ Νοσοκομείου μία ἀκόμη Φαλαγγίτισσα, ἥτις μὲ ἀτομικά της χρήματα ἠγόρασεν ἀρκετὰ ἀντικείμενα, χρήσιμα διὰ τοὺς τραυματίας ἀξίας ἄνω τῶν 2.000 δραχ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΝΑΥΠΛΙΟΝ.— Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ἀρρένων τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀργολιδοκορινθίας, συνέλεξε κατὰ τοὺς μῆνας Δεκέμβριον καὶ Ἰανουάριον τὰ κάτωθι εἴδη, τὰ ὁποῖα καὶ ἀπεστάλησαν εἰς τὸν μαχόμενον στρατόν μας:

2.825 φανέλλες, 6.918 ζεύγη κάλτσες, 289 ζεύγη γάντια, 322 πουλόβερ, 1.361 κασκόλ, 4.794 τεμάχια ρουχισμοῦ, 13.228 σκεπάσματα, 5.396 πακέττα σιγάρα, 2.402 κυτία πυρεῖα, γραφικὴν ὕλην ἀξίας δρχ. 7.714, φαρμακευτικὰ εἴδη ἀξίας δρχ. 7.714, ξηροὺς καρποὺς ἀξίας δρχ. 70.800, διάφορα εἴδη ἀξίας δρχ. 3.600, εἴδη ὑποδήσεως ἀξίας δρχ. 400, μαλλὶ καὶ βαμβάκι ἀξίας δρχ. 5.100, διάφορα τρόφιμα ἀξίας δρχ. 62.050, ἐλαιοβούτυρον ἀξίας δρχ. 219.000, παράγωγα γάλακτος ἀξίας δρχ. 1.316, διάφορα τιμαλφῆ ἀξίας δρχ. 2.500, λεμόνια, πορτοκάλλια καὶ μανταρίνια ἀξίας δρχ. 25 χιλιάδων καὶ μετρητὰ δρχ. 309.325.

ΚΑΛΑΜΑΙ.— Τὰ μέλη τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Μεσσηνίας λοχίτης Ν. Κατσεφέδος καὶ Φαλαγγίτης Γ. Κυπαρίσσης, παρευρεθέντες εἰς μεγάλην πυρκαϊάν, κατώρθωσαν ἐν μέσῳ τεραστίων φλογῶν νὰ διασώσουν τὰ δύο τέκνα ἑνὸς ἀγροποιμένος καὶ ὁλόκληρον αὐτοῦ τὸ ποίμνιον μὲ προφανῆ κίνδυνον τῆς ζωῆς των.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Μεσσηνίας, δι' ἀναφορᾶς της πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν, ἐξαίρει τὴν πρᾶξιν ταύτην ὡς ὑπερβαίνουσαν τὰ ὅρια τοῦ κοινοῦ καθήκοντος.

ΠΥΡΓΟΣ.— Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ἀρρένων τῆς Ε. Ο. Ν. Πύργου συνέλεξε κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον τὰ κάτωθι εἴδη, τὰ ὁποῖα καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν Στρατόν μας:

Φανέλλες τεμ. 20, ἀσπιρίνες κυτία 5, κάλτσες ζεύγη 430, γάντια ζεύγη 35, πουλόβερ τεμ. 40, κουβέρτες τεμ. 4, μανδήλια τεμ. 78, κασκὸλ τεμ. 2, μαλλὶ ἀκατέργαστο ὀκ. 2, ὑποδήματα ζεύγη 1, γλυκὰ κυτία 18, φιάλας ποτοῦ 2, τρόφιμα κυτία 5, σιγάρα κυτία 3, ἀντικείμενα ἀτομικῆς χρήσεως τεμ. 16, μαλλὶ εὐρωπαϊκὸ 1 κιλό, λάδι ὀκ. 10 καὶ μετρητὰ δρχ. 14.778,50.

Στερεὰ Ἑλλάς

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ.— Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Θηλέων Αἰτωλοακαρνανίας συνέλεξε τὰ κάτωθι εἴδη διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὸν ἄμαχον πληθυσμόν:

Φανέλλες τεμάχια 603, κάλτσες ζεύγη 4.242, πουλόβερ 373, κασκὸλ-ζῶνες τεμάχια 94, σκεπάσματα 204, εἴδη ρουχισμοῦ καὶ ἐσώρουχα τεμάχια 268, σιγαρέττα 15.756, γάντια ζεύγη 65, πυρεῖα τεμάχια 12, βιβλία καὶ περιοδικὰ τεμάχια 156, γραφικὴν ὕλην ἀξίας 4.756 δραχ., φαρμακευτικὰ εἴδη τεμάχια 17, μικροαντικείμενα ἀτομικῆς χρήσεως τεμάχια 33, ξηροὺς καρποὺς καὶ εἴδη ζαχαροπλαστικῆς ὀκάδες 165, ποτὰ διάφορα ὀκάδες 170, μαλλὶ ὀκάδες 6 καὶ εἴδη ὑποδήσεως ζεύγη 37.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΔΡΑΜΑ.— Ὑπὸ τῆς Π.Υ.Α.Μ. τῆς Ε. Ο. Ν. Δράμας ἀπεστάλησαν εἰς διαφόρους μονάδας κατὰ τὸν Ἰανουάριον τὰ κάτωθι εἴδη:

Α) Εἴδη Στρατοῦ: 1) κάλτσες μάλλινες ζεύγη 9.533, 2) γάντια μάλλινα ζεύγη 335, 3) φανέλλες μάλλινες τεμ. 113, 4) φανέλλες βαμβακερὲς τεμ. 7, 5) κασκὸλ τεμ. 16, 6) κουκοῦλες μάλλινες 26, 7) πουλόβερ μάλλινα τεμ. 25, 8) προσόψια τεμ. 458, 9) πετσέτες φαγητοῦ 8, 10) ὑποκάμισα 37, 11) μανδήλια τεμ. 45, 12) ζωνάρια μάλλινα 3, 13) κουβέρτες τεμ. 3, 14) κλινοσκεπάσματα 395. Προσέτι χόρτον ἀξίας 8.000 δρχ., ὀκάδες κρέατος 285 καὶ μόσχοι 2.

Β) Εἴδη ἀμάχου πληθυσμοῦ: 1) πατάτες ὀκ. 2.037, 2) κρέας ὀκ. 50, 3) ζυμαρικὰ καὶ ἄλευρα ὀκ. 51½, 4) ὄσπρια ὀκ. 7, 5) τυρὶ φέττα καὶ κασέρι ὀκ. 6, 6) φορέματα παιδικὰ 167, 7) κάλτσες παιδικὲς 109, 8) παιγνίδια διάφορα τεμ. 1.268 9) καπέλλα παιδικὰ καινουργῆ 100, 10) στολαὶ προσκόπων 200, 11) κουρελοῦδες 91, 12) ὑποδήματα ζεύγη 10, 13) ἐμβάδες ζεύγη 4 καὶ ἄλλα ἀντικείμενα οἰκιακῆς χρήσεως.

Προσέτι ἄλλα εἴδη ἀξίας δρχ. 22.000 καὶ χρηματικὸν ποσὸν δρχ. 55.783.

Ἐπίσης ἀπεστάλησαν εἰς τοὺς ἀκρίτας τῶν συνόρων τῆς περιφερείας καὶ ἄλλους στρατιωτικοὺς σχηματισμοὺς 1.128 δέματα ἀτομικὰ καὶ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος συνεργεῖα τῆς Ε. Ο. Ν. ἐπισκέπτονται τὰ στρατιωτικὰ Νοσοκομεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα νοσηλεύονται τραυματίαι, καὶ προσφέρουν πρὸς αὐτοὺς διάφορα εἴδη καὶ ἐκτὸς τῶν 25 ὀκ. γάλακτος, τὸ ὁποῖον χορηγεῖται ἡμερησίως εἰς τὰ Νοσοκομεῖα διὰ τοὺς τραυματίας, ἐχορηγήθησαν καὶ κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον καὶ 200 ὀκ. γάλακτος, 3.720 κυτ. σιγαρέττα, 3.200 μανδαρίνια, 179 κοτόπουλα, 890 αὐγὰ καὶ ἄλλα.

ΕΔΕΣΣΑ.— Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων τῆς Ε. Ο. Ν. Πέλλης συνέλεξε κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα τὰ κάτωθι εἴδη, τὰ ὁποῖα καὶ ἀπέστειλε πρὸς τὸν μαχόμενον Στρατόν μας:

Φανέλλες 42, ζεύγη καλτσῶν 3.652, γάντια ζεύγη 155, πουλόβερ τεμ. 135, κασκὸλ καὶ κουκοῦλες τεμ. 596, κουβέρτες 5, εἴδη ρουχισμοῦ τεμ. 183, σιγαρέττα κυτία 2.733, κυτία πυρεῖα 24, γραφικὴν ὕλην ἀξίας δρχ. 287, φαρμακευτικὰ εἴδη ἀξίας δρχ. 100, μικροαντικείμενα τεμ. 115, ξηροὺς καρποὺς καὶ γλυκίσματα ἀξίας δρχ. 21.080, εἴδη ὑποδήσεως ἀξίας δρχ. 400, δημητριακὰ ἀξίας δρχ. 51.554,50, ἐλαιοβούτυρον ἀξίας δρχ. 309, παράγωγα γάλακτος ἀξίας δρχ. 10.650, ὄρνιθες καὶ ἰνδιάνους ἀξίας δρχ. 1.520 καὶ μετρητὰ δρχ. 95.252.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΚΟΡΥΤΣΑ.— Πρωτοβουλίᾳ τῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Κορυτσᾶς ἐδόθη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Πρόκου διάλεξις εἰς τὸ Σπίτι τοῦ Στρατιώτου μὲ θέμα «Ἑλλὰς καὶ Ἰταλία». Εἰς τὴν διάλεξιν παρέστη ἡ μεγίστη μερὶς τοῦ διανοουμένου κόσμου τῆς πόλεως καθὼς καὶ ἅπασαι αἱ ἀρχαί, πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαί, αἱ ὁποῖαι καὶ συνεχάρησαν θερμῶς τὸν ὁμιλητήν.

Ἡ Διοίκησις τῆς Ε.Ο.Ν. Κορυτσᾶς, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὰς ἁρμοδίας ἀρχάς, καταρτίζει ἤδη πρόγραμμα σειρᾶς διαλέξεων.

ΘΡΑΚΗ

ΚΟΜΟΤΙΝΗ.— Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ροδόπης, κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Ἰανουαρίου, συνέλεξε τὰ κάτωθι εἴδη διὰ τὸν Στρατὸν καὶ τὸν ἄμαχον πληθυσμόν:

64 φανέλλες, 2.178 κάλτσες, 188 ζεύγη γάντια, 83 πουλόβερ, 81 κασκὸλ καὶ κουκοῦλες, 4 κουβέρτες, 118 διάφορα εἴδη ρουχισμοῦ, 40 κυτία σιγαρέττων, 118 ὀκάδες μαλλί, διάφορα ἄλλα μικροαντικείμενα καὶ τέλος 32.810 δραχμὰς εἰς μετρητά.

ΚΡΗΤΗ

ΧΑΝΙΑ.— Συνεχίζονται ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Χανίων αἱ ἀποστολαὶ διαφόρων δεμάτων εἰς τὸ Μέτωπον.

Ἐπίσης εἰς τὰ Χανιὰ ἱδρύθη «Σπίτι Στρατιώτου», ὅπου γίνονται δεκτοὶ οἱ ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ Μετώπου τραυματίαι, πρὸς τοὺς ὁποίους προσφέρεται πᾶσα ἐξυπηρέτησις.

ΤΑ ΝΗΣΙΑ

ΧΑΛΚΙΣ.— Τὰ συνεργεῖα τῆς Π.Υ.Α.Μ. Χαλκίδος ἀπέστειλαν μέχρι τοῦδε πολλὰς ἑκατοντάδας δεμάτων εἰς τὸ Μέτωπον μὲ μάλλινα εἴδη. Ἐξ ἄλλου ἡ Διεύθυνσις ἀμάχου πληθυσμοῦ κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον ἐβάπτισε δύο παιδάκια στρατιωτῶν εἰς τὰ ὁποῖα ἔδωσε το ὄνομα Νικηφόρος. Τέλος τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. προσφέρουν παντοιοτρόπως τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τοὺς διερχομένους ἐκ Χαλκίδος τραυματίας.

ΣΥΡΟΣ.— Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων Κυκλάδων κατὰ τοὺς μῆνας Νοέμβριον καὶ Δεκέμβριον συνέλεξε τὰ ἑξῆς εἴδη διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὸν ἄμαχον πληθυσμόν: 2.455 φανέλλες, 5.766 ζεύγη κάλτσες, 288 ζεύγη γάντια, 1.526 πουλόβερ, 962 κασκόλ, κουκοῦλες καὶ ζωνάρια, 1.584 κουβέρτες, χράμια καὶ κουρελοῦδες, 1.507 τεμάχια διαφόρων εἰδῶν ρουχισμοῦ, 363 κυτία σιγαρέττων, 34 βιβλία καὶ περιοδικά, διάφορα φαρμακευτικὰ εἴδη ἀξίας 165 δραχ., ξηροὺς καρποὺς καὶ εἴδη ζαχαροπλαστικῆς ἀξίας 14.358 δραχ., μαλλὶ ἀξίας 6.300 δρχ. καὶ εἴδη ὑποδήσεως ἀξίας 6.700 δρχ.

Ἐπίσης συνελέγησαν διάφορα τρόφιμα καὶ ἀντικείμενα ἀτομικῆς χρήσεως καὶ τέλος 22 τεμάχια κοσμημάτων καὶ ἔργων τέχνης.

ΑΝΔΡΟΣ.— Εἰς Ἄνδρον αἱ συγκεντρώσεις τῶν διαφόρων σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν. συνεχίσθησαν κανονικῶς. Κατ' αὐτὰς ἐγένοντο μαθήματα, ὁμιλίαι καὶ στρατιωτικὴ προπαίδευσις. Ἐπίσης ἐγένετο ὁμιλία ὑπὸ τοῦ κ. Τσαφαρᾶ μὲ θέμα: «Οἱ πόλεμοι τῶν Ἑλλήνων ἦσαν πάντοτε ἀμυντικοὶ καὶ οὐδέποτε πρὸς ὑποδούλωσιν ἄλλων».

Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ὠργανώθη θεατρικὴ παράστασις μὲ πλουσιώτατον πρόγραμμα, αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας διετέθησαν ὑπὲρ τῆς Κ.Υ.Α.Μ.

ΤΗΝΟΣ.— Εἰς Τῆνον αἱ συγκεντρώσεις ἐγένοντο τακτικώταται καθ' ὅλον τὸ διαρρεῦσαν διάστημα. Ἐγένοντο μαθήματα θρησκευτικῶν μὲ θέματα: «Ἀπόστολος Ἀνδρέας», «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου», «Μυστήριον τοῦ βαπτίσματος» κ. ἀ. Ἐγένοντο ἐπίσης μαθήματα ἱστορικά, ἠθικοῦ περιεχομένου, διηγήματα ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Νεολαία». Γεωργικὰ μαθήματα, φύτευσις κηπουρικῶν, γυμναστικαὶ ἀσκήσεις καὶ ὁμιλίαι ἠθικοῦ καὶ πατριωτικοῦ περιεχομένου συνεπλήρωσαν τὰ προγράμματα τῶν γενομένων συγκεντρώσεων.

ΝΑΞΟΣ.— Εἰς Νάξον αἱ συγκεντρώσεις ἦσαν τακτικώταται καὶ ἐγένοντο μαθήματα θρησκευτικῶν, πολιτικῆς διαφωτίσεως, περὶ κανονισμῶν κλπ. Ἐπίσης ἐγένοντο μαθήματα γεωργικὰ (περὶ ἐδάφους, σπορᾶς, καλλιεργείας δημητριακῶν, δενδροκομία κλπ.), ζωολογίας (ὀρνιθοτροφία καὶ ὠφέλεια ἐξ αὐτῆς), ὡς καὶ ἱστορικὰ κλπ.

Εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις ἐγένοντο τακτικώτατα ὁ ἐκκλησιασμὸς τῶν Φαλαγγιτισσῶν καθὼς καὶ ἡ παρακολούθησις δοξολογιῶν διὰ τὰς λαμπρὰς νίκας τοῦ στρατοῦ μας, μετὰ τὰς ὁποίας ἐπηκολούθησαν καὶ ἀνάλογοι ὁμιλίαι.

Μεγίστη ὑπῆρξεν ἡ θλῖψις ὅλων τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως διὰ τὴν σκληρὰν ἀπώλειαν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἔγγραφα γεμᾶτα ὀδύνην καὶ πόνον μᾶς ἤρχοντο ἐπὶ ἑβδομάδας.

ΣΕΡΙΦΟΣ.— Καὶ εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Σερίφου τὸ καθορισθὲν πρόγραμμα ἐφηρμόσθη καὶ ἐγένοντο μαθήματα πολιτικῆς διαφωτίσεως, ἐθνικῆς ἀγωγῆς, ὑγιεινῆς καὶ ὁμιλίαι «Πῶς αἱ Φαλαγγίτισσαι ἠμποροῦν νὰ συμβάλουν εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τοῦ Ἔθνους μας» καὶ ἄλλα.

ΚΕΑ.— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Κέας ἐγένοντο τακτικαὶ συγκεντρώσεις, καθ' ἃς ἐδιδάχθησαν μαθήματα ἠθικῆς ἀγωγῆς, οἰκοκυρικά, γεωργικὰ καὶ γυμναστικαὶ ἀσκήσεις.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Η Α.Β.Υ. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος καὶ Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑφυπουργοῦ Δημοσίας Ἀσφαλείας κ. Κ. Μανιαδάκη, μετέβη εἰς τὴν Μονὴν Καισαριανῆς πέριξ τῆς ὁποίας εἶχον ἐκδράμει ἀπὸ πρωΐας τμήματα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης τῆς Ε. Ο. Ν. Τὴν Α.Β.Υ. ὑπεδέχθησαν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ρούβαλης, συνταγματάρχης πεζικοῦ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι βαθμοφόροι.

Ὁ Διάδοχος ἐπεσκέφθη τὰς διαφόρους κατασκηνώσεις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων γενόμενος δεκτὸς μὲ οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς καὶ ἐκδηλώσεις ἀληθινῆς ἀγαλλιάσεως. Ἄλλοι τοῦ σφίγγουν τὰς χεῖρας, ἄλλοι τοῦ προσφέρουν λουλούδια τοῦ βουνοῦ καὶ ἄλλοι τοῦ ἀπηύθυναν λόγους ἀφοσιώσεως καὶ συγκινητικῆς λατρείας, αἱ δὲ ζητωκραυγαί: «Ζήτω ὁ Ἀρχηγός μας, ζήτω τὸ καμάρι μας», ἀντήχουν εἰς τὴν ρωμαντικὴν αὐτὴν πλαγιὰν τοῦ Ὑμηττοῦ. Ὁ Διάδοχος, ἀφοῦ παρέμεινεν ἐπὶ ὥραν μεταξὺ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων μὲ τῶν ὁποίων καὶ ἐφωτογραφήθη καὶ ἀφοῦ ἐδοκίμασε τὸ συσίτιόν των ἀπεχώρησεν ὑπὸ τὰς ἀποθεωτικὰς ἐκδηλώσεις αὐτῶν καὶ πολλῶν ἄλλων ἐκδρομέων. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Διαδόχου οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς ἐτραγούδησαν πατριωτικὰ ᾄσματα, ἐχόρευσαν ἐθνικοὺς χοροὺς καὶ παρηκολούθησαν θεατρικὰ σκέτς.

Ἐπίσης τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος καὶ Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ε.Ο.Ν., ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν.

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ,,

ΔΕΥΤΕΡΑ 24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Ἡ ἰταλικὴ ἀεροπορία ὑπέστη ἀληθῆ πανωλεθρίαν ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἄγγλων ἀεροπόρων, οἵτινες κατέρριψαν συνολικῶς 6 ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα. Ἐξ ἄλλου ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ Μετώπου ἐσημειώθη ἐπιτυχὴς δρᾶσις τοῦ πυροβολικοῦ καὶ τοῦ πεζικοῦ.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 120 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Τοπικαὶ ἐνέργειαι μικρῶν τμημάτων καὶ πυροβολικοῦ.

»Ἡ ἡμετέρα ἀεροπορία κατέρριψε 2 ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα καὶ πιθανῶς ἕτερα 2. Ἓν τῶν ἡμετέρων δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν βάσιν του. Τὸ ἀντιαεροπορικόν μας πυροβολικὸν κατέρριψεν 1 ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Παρὰ τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας ἐρρίφθησαν βόμβαι εἰς περιοχὴν νήσου τοῦ Αἰγαίου, ἄνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν.

»Ὁμοίως ἐρρίφθησαν βόμβαι εἰς περιοχὴν χωρίου τινὸς ἐν Μακεδονίᾳ ἄνευ ἀποτελέσματος».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσεν ἐπίσης τὰ ἑξῆς: «Σημαντικαὶ ζημίαι ἐπροξενήθησαν χθὲς εἰς ἐχθρικὰς ἀποθήκας ὑλικοῦ, εἰς συγκεντρώσεις καὶ μηχανοκινήτους φάλαγγας εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Μπούζι, παρὰ τὸ Τεπελένι, κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐπιτυχοῦς ἐπιθέσεως ἀγγλικῶν βομβαρδιστικῶν. Εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Πρεβέζης μία ἐκ τῶν περιπόλων μαχητικῶν μας κατέρριψε τρία ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα. Τὸ πρῶτον ἦτο τύπου «Κὰντ 506», ἕνα τρικινητήριον ὑδροπλάνον, τὸ ὁποῖον ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἓν μέλος τοῦ πληρώματός του ἐθεάθη φερόμενον ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἔξω τοῦ ναυαγίου. Βραδύτερον ἡ περιπολία μας εἶχεν εἰς τὸ ἐνεργητικόν της δύο τρικινητήρια βαρέα βομβαρδιστικὰ «Κὰντ 1007». Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν σῶα».

ΤΡΙΤΗ 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Μολονότι αἱ βροχαὶ καὶ αἱ χιονοθύελλαι παρεμποδίζουν σοβαρῶς τὰς ἐπιχειρήσεις εἰς τὸ Ἀλβανικὸν μέτωπον, ἡ δρᾶσις τῶν περιπόλων καὶ τοῦ πυροβολικοῦ ἐξακολουθεῖ μὲ σοβαρὰς ἀπωλείας διὰ τὸν ἐχθρόν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 121 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει σχετικῶς τὰ κάτωθι:

«Περιωρισμέναι ἐνέργειαι περιπόλων καὶ ἀνταλλαγὴ βολῶν πυροβολικοῦ.

»Ἐξακριβοῦνται ἕτερα δύο ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα καταρριφθέντα χθὲς ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου ἀντιαεροπορικοῦ πυροβολικοῦ».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Χώρας ἡσυχία».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσεν ἐξ ἄλλου τὰ ἑξῆς:

«Ἡ βασιλικὴ ἀεροπορία, ὑποστηρίζουσα τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐβομβάρδισεν ἐπιτυχῶς χθὲς τὸ Δουκάϊ. Ἄμεσα πλήγματα κατηνέχθησαν ἐπὶ κτιρίων, ὡς καὶ ἐχθρικῶν θέσεων νοτίως τοῦ Δουκάϊ, διεπιστώθη δὲ ὅτι βόμβαι ἐξερράγησαν ἐπὶ ἀντιαεροπορικῶν πυροβολαρχιῶν. Τὸ τρικινητήριον ἰταλικὸν ὑδροπλάνον «Κὰντ 506 Β», τὸ ὁποῖον εἶχε καταρριφθῆ εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Πρεβέζης (ὡς ἀνέφερε τὸ χθεσινὸν ἀνακοινωθὲν) δὲν κατεβυθίσθη ὑπὸ τῶν καταδιωκτικῶν μας, διότι ἠλπίζετο νὰ περιέλθῃ τοῦτο εἰς τὴν κατοχήν μας. Ὅταν ὅμως ἐγένετο ἀντιληπτὸν ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ, ἀπεστάλη ἐπὶ τόπου ὑδροπλάνον μας τύπου Γκλαντιέϊτορ ὅπως φροντίσῃ καὶ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ διαφύγῃ τὸ ἐχθρικὸν ὑδροπλάνον. Τὸ ἀποσταλὲν Γκλαντιέϊτορ ἔφθασεν ἐγκαίρως διὰ νὰ καταδυθῇ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὸ ἐχθρικὸν ὑδροπλάνον, τὸ ὁποῖον ἀνετράπη, τέσσαρα δὲ μέλη τοῦ πληρώματός του συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι, τῶν δύο ἄλλων φονευθέντων».

ΤΕΤΑΡΤΗ 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Λόγῳ τῆς συνεχιζομένης κακοκαιρίας ἡ πολεμικὴ δρᾶσις ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ Μετώπου ὑπῆρξε περιωρισμένη.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 122 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Ἐνέργειαι περιωρισμέναι μικρῶν τμημάτων καὶ πυροβολικοῦ».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Χώρας ἡσυχία».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσεν ἐπίσης τὰ ἑξῆς:

«Ἡ βασιλικὴ ἀεροπορία ἐσυνέχισε χθὲς τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐν Ἀλβανίᾳ, βομβαρδίσασα σφοδρῶς ἰταλικὰς στρατιωτικὰς κατασκηνώσεις κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Τεπελενίου — Αὐλῶνος καὶ κατὰ ἐχθρικῶν μεταφορικῶν μέσων ἐν κινήσει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ βορείως τῆς Κλεισούρας. Ἄλλη σφοδρὰ ἐπίθεσις ἐγένετο, παρὰ τὸ ἔντονον ἀντιαεροπορικὸν πῦρ, ἐναντίον ἐχθρικῶν στρατευμάτων καὶ μεταφορικῶν μέσων εἰς τὸ Ντουκάϊ. Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν σῶα εἰς τὰς βάσεις των».

Εἰς τὸ Ἀλβανικὸν μέτωπον ἐσυνεχίσθη ζωηρὰ ἡ δρᾶσις τοῦ πυροβολικοῦ μας μὲ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα διὰ τὸν ἐχθρόν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 123 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Ζωηρὰ δρᾶσις πυροβολικοῦ κατὰ περιοχάς. Κατερρίφθησαν δύο ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα ὑπὸ τοῦ ἀντιαεροπορικοῦ μας πυροβολικοῦ, ἕτερα δὲ δύο ὑπέστησαν καταφανεῖς βλάβας».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Χώρας ἡσυχία».

Ἐπίσης τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Παρὰ τὴν σφοδρὰν κακοκαιρίαν καὶ παρὰ τὸ σφοδρὸν ἀντιαεροπορικὸν πῦρ, σχηματισμὸς βομβαρδιστικῶν τῆς βασιλικῆς βρεταννικῆς ἀεροπορίας, συνοδευόμενος ὑπὸ καταδιωκτικῶν ἐπετέθη χθὲς σφοδρῶς κατὰ στόχων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τεπελενίου — Κλεισούρας. Ἄμεσα πλήγματα κατεφέρθησαν ἐπὶ στρατιωτικῶν κτιρίων, μηχανοκινήτων φαλάγγων καὶ στρατιωτικῶν συγκεντρώσεων. Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν σῶα».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Παρὰ τὴν ἐξακολουθητικὴν κακοκαιρίαν ὁ στρατός μας ἐπέφερε διὰ τῶν εὐστόχων πυρῶν του βαρείας ἀπωλείας εἰς τὸν ἐχθρόν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 124 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Περιωρισμέναι ἐνέργειαι ἐπαφῆς. Εἴς τι σημεῖον, ἐχθρικὴ δύναμις ἐμπεσοῦσα εἰς τὰ πυρά μας ὑπέστη βαρείας ἀπωλείας.

»Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι.

»Δρᾶσις ἀεροπορίας ἐξαιρετικῶς ἐπιτυχής».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς περιοχὴν νήσου τοῦ Αἰγαίου ἄνευ θυμάτων ἢ ζημιῶν».

Ἐπίσης παρὰ τοῦ Ἀρχηγείου τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀγγλικῶν δυνάμεων ἀνεκοινώθησαν τὰ ἑξῆς:

«Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν χθεσινῶν ἐπιχειρήσεων τῆς ἀγγλικῆς ἀεροπορίας πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐγένοντο ἐπιτυχεῖς ἐπιθέσεις ἐναντίον τῶν ἀλβανικῶν χωρίων Λουτσάτι καὶ Φιέρι. Εἰς Λουτσάτι, νοτιοανατολικῶς τοῦ Τεπελενίου, εὔστοχοι βολαὶ ἐρρίφθησαν ἐναντίον συγκεντρώσεως μηχανοκινήτων ὀχημάτων πλησίον τῆς κωμοπόλεως, ὡς καὶ ἄλλαι βόμβαι ἐναντίον ἀντικειμενικῶν σκοπῶν καὶ πλησίον αὐτῶν, εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ στόχου. Κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν ἐναντίον τοῦ Φιέρι ἐρρίφθησαν εὔστοχοι βολαὶ κατὰ τοῦ χωρίου καὶ ἐναντίον στρατιωτικῶν κατασκηνώσεων καὶ ἐθεάθησαν ἐκρηγνυόμεναι πολλαὶ μεγάλαι πυρκαϊαί. Τὰ ἀγγλικὰ ἀεροπλάνα κατῆλθον τότε εἰς πολὺ χαμηλὸν ὕψος καὶ ἐμυδραλλιοβόλησαν στρατιωτικὰ κέντρα καὶ ἄλλους στόχους. Τὰ ἀεροπλάνα μας συνήντησαν ἐπίσης νηοπομπὴν φορτηγῶν καὶ μίαν κανονιοφόρον δύο μίλλια ἔξω τοῦ Αὐλῶνος, καὶ τὰ πλεῖστα ἐμυδραλλιοβολήθησαν ἐπιτυχῶς. Ἐξ ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεων ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν σῶα».

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἀλληλογραφία μετώπου

ΧΑΤΖΗΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΙΩΑΝΝΗΝ, ὑπαξ)κόν, Τ. Τ. 850. Ὡραῖο καὶ συγκινητικό τὸ γράμμα σας «Γιὰ κείνην ποὺ ἔπλεξε μιὰ φανέλλα γιὰ ἕναν ἄγνωστο ἥρωα», ἀλλὰ ἔχει πολὺ προσωπικὸν τόνο καὶ προτιμοῦμε ν' ἀποφύγουμε τὴ δημοσίευσι. — ΚΟΝΤΕΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ, δεκανέα, Τ. Τ. 912. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ὡραῖο σας γράμμα καὶ διαβιβάζομεν ἀπ' ἐδῶ τὶς εὐχαριστίες σας πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Χανίων γιὰ τὰ δῶρα ποὺ σᾶς ἔστειλε. — ΠΕΤΡΗΝ ΠΕΤΡΟΝ, ὑπαξ)κόν, Τ. Τ. 161. Ἀπὸ τὰ δυὸ καλὰ ποιήματά σας προτιμοῦμε τὸν χαιρετισμὸ πρὸς τὴν Παναγία, ποὺ τὸν δημοσιεύουμε ἐδῶ:

Χαῖρε, Μαρία, τ' οὐρανοῦ Θεά κι' ὅλης τῆς γῆς
Σὰν τὴν ἀρχαία πέταξε τὴν Ἀθηνᾶ μπροστά μας,
Καὶ τοὺς ἐχθροὺς τοὺς βάρβαρους νὰ διώξῃς μὴν ἀργεῖς
Κι' εἶναι ναός, νἄρθῃς νὰ μπῇς μέσα, ἡ φτωχὴ καρδιά μας.

Στῶν χιονισμένων τῶν βουνῶν πέταξε τὶς κορφὲς
Καὶ σὰν ἀητοῦ νἆναι τρανὸ τὸ θεῖο φτερούγισμά Σου
Καὶ στὶς καρδιές μας σὰν θὰ μπῇς θἄβρῃς χορδὲς κρυφὲς
Ποὺ ὅλες θὰ ὑμνήσουνε μαζὶ τὸ θεῖο δώρημά Σου.

ΡΑΜΠΑΟΥΝΗΝ ΝΙΚΟΛΑΟΝ, στρατιώτην, Τ. Τ. 850. Εἶναι πραγματικὰ ὡραῖο καὶ συγκινητικὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ μικρά σας ἀδελφὴ καὶ Σκαπάνισσα σᾶς στέλλει τόσο θερμὰ πατριωτικὰ ποιήματα, ποὺ ξεχειλίζουν αὐθόρμητα ἀπὸ τὴν ἁγνή ψυχή σας. Καὶ μολονότι δὲν εἶναι βέβαια ἀκόμη δημοσιεύσιμα, παραθέτουμε ἐδῶ τοὺς ἑξῆς στίχους χάριν τοῦ εὐγενικοῦ αἰσθήματος ποὺ ἀποπνέουν:

Κι' ἡ Ἑλλάδα μας τὰ δάφνινα
στεφάνια ἑτοιμάζει,
γιὰ νὰ σᾶς στέψῃ μιὰ φορὰ
ποὺ πιὰ δὲν θὰ στενάζῃ.

Καὶ τότε, Νῖκο, τί χαρὰ
στὸ σπίτι θὰ σκορπᾶς,
ὅταν σὲ δοῦμε δάφνινο
στεφάνι νὰ φορᾷς.

Καὶ τότε ὅλοι μὲ χαρὰ
στὴν ἐκκλησιὰ θὰ πᾶμε
νὰ ὑμνήσουμε τὴν Παναγιά,
αὐτὴν ποὺ ἀγαπᾶμε.

ΚΩΣΤΟΒΑΣΙΛΗΝ ΝΙΚΟΛΑΟΝ, στρατιώτην, Τ. Τ. 712. Ἀπὸ τὸ ὡραῖο γράμμα σας ἐξ ἀφορμῆς τοῦ θανάτου τοῦ Ἀρχηγοῦ, μεταφέρομεν ἐδῶ τὴν ἀκόλουθον περικοπήν, ἡ ὁποία διατυπώνει πολὺ καλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ θάρρους καὶ τῆς πίστεως, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ ἐμπνέῃ τοὺς γενναίους πολεμιστάς μας:

«Ἡ μοῖρα ἡ σκληρὴ δὲν θέλησε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ χαρῇ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸ ὡραῖον ἔργον ποὺ συντελεῖται ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ μὲ τὴν καθοδήγησίν Του. Ἡμεῖς ὅμως ἐδῶ πάνω, ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός, τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, μπροστὰ στὸ μεγάλο πλῆγμα δὲν πρόκειται νὰ ἀτονήσωμεν, ἀλλὰ μὲ πίστιν στὸ Μεγάλο Βασιληᾶ μας καὶ τὸν νέον Ἐθνικόν μας Κυβερνήτην θὰ βαδίσωμεν ἐμπρός. Θὰ προχωρήσωμεν ἐμπρὸς μὲ περισσότερο πεῖσμα, μὲ μεγαλείτερη λύσσα, ὄχι μόνον νὰ συντρίψωμεν τὸν ἄτιμον ἐχθρόν μας, ἀλλὰ καὶ ν' ἀποδείξωμεν σ' ὅλον τὸν κόσμον ὅτι ἀγωνιζόμεθα γιὰ τὴν τιμήν, τὴν οἰκογένειαν, τὴν θρησκείαν, γι' αὐτὴν τὴν Ἑλλάδα μας. Δὲν πολεμᾶμε, ὅπως ὁ στρατὸς τοῦ ἐχθροῦ, χωρὶς δίκαιον, χωρὶς ἰδανικὸν καὶ διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ μὲ βαθιὰ τὸ αἴσθημα ριζωμένον τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ γι' αὐτὸ θὰ ΝΙΚΗΣΩΜΕΝ.

»Ἡ σκιὰ Ἐκείνου θὰ μᾶς ὁδηγῇ πρὸς τὴν Νίκην. Ἡ δὲ μνήμη Του θὰ μένῃ στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων μεγάλος φάρος γιὰ νὰ φωτίζῃ τὸν δρόμον τοῦ ἀθανάτου σκάφους ποὺ λέγεται Ἑλλάς».

ΣΤΡΑΤΗΝ ΚΩΤΗΝ, Τ.Τ. 724. Εὐχαρίστως διαβιβάζομεν τὰς εὐχαριστίας σας πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. γιὰ τὰ δῶρα ποὺ σᾶς ἔστειλε, καθὼς καὶ τὴν ὡραίαν διαβεβαίωσίν σας ὅτι θὰ μᾶς φέρετε τὴν Νίκην. Ναί, τὸ ξέρουμε, θὰ μᾶς φέρετε τὴν Νίκην, καὶ τὴν περιμένουμε μὲ ἀπόλυτη πίστι. — ΑΒΑΡΙΚΙΩΤΗΝ ΘΑΝΟΝ, ἐπιλοχίαν, Τ. Τ. 732. Ἀπὸ τὰ δυὸ ποιήματά σας προτιμοῦμε τὸ «Στὸ μνῆμα τοῦ Φαντάρου», ποὺ θὰ τὸ δημοσιεύσουμε στὴν εἰδική μας σελίδα. — ΑΓΙΝ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΝ. Καὶ ἀπὸ τὸ δικό σας ποίημα, ποὺ εἶναι πολὺ καλό, ἀλλὰ καὶ πολὺ μεγάλο, θὰ δημοσιεύσουμε ἀρκετὰ τετράστιχα. — ΧΥΤΗΡΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ, ὁπλίτην, Τ. Τ. 312. Μᾶς συγκίνησε τὸ γράμμα σας, ποὺ ἐκφράζει τόσον ὡραῖα τὰ ὑψηλὰ αἰσθήματα καὶ τὸ ἀκμαιότατον φρόνημα τῶν στρατιωτῶν μας. Ἰδιαιτέρως μᾶς ἱκανοποιεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι προέρχεσθε ἀπὸ τὰς τάξεις τῆς Ε.Ο.Ν. Ἰδοὺ τὸ ὡραῖο γράμμα σας:

«Μέσ' στὶς πολλὲς χιλιάδες τῶν συναγωνιστῶν ποὺ ἐπεστρατεύθησαν διὰ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα ἀπὸ τοὺς ἀτίμους καὶ ἀνάνδρους ἐπιδρομεῖς, συγκαταλέγομαι κι' ἐγώ. Μεταξὺ τῶν πρώτων ἔβγαλα τὴν ὡραίαν φαλαγγιτικὴν στολήν μας καὶ φόρεσα τὸ δοξασμένο χακί. Ἡ ψυχή μου φουντώνει ἀπὸ χαρὰ διότι ἦλθε τέλος ἡ σειρά μας νὰ μεγαλώσωμεν τὴν προγονικὴν μας κληρονομίαν καὶ στὸ ἔργον αὐτὸ βλέπω ἄγρυπνον φρουρὸν τὴν ἀγαπητήν μας Νεολαίαν νὰ συμβάλλῃ διὰ πασῶν τῶν δυνάμεών της. Διαβάζω τὴν δρᾶσιν τῶν συναγωνιστῶν καὶ συναγωνιστριῶν μας καὶ γίνομαι ὑπερήφανος ποὺ συγκαταλέγομαι κι' ἐγὼ μεταξὺ τούτων. Ἂν ἡ κακὴ μοῖρα τόσον πρόωρα πῆρε ἀπὸ κοντά μας τὸν μέγαν δημιουργὸν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ Ἀρχηγόν μας Ι. Μεταξᾶν, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ καθοδηγητὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ μεγαλείου, ἐμεῖς θὰ διπλασιάσωμεν τὰς δυνάμεις μας καὶ θὰ τηρήσωμεν πιστὰ τὰς ὁδηγίας του, διὰ νὰ μᾶς βλέπῃ ἡ μεγάλη του ψυχὴ καὶ εὐχαριστῆται. Ζήτω ἡ Ἑλλάς, ζήτω ὁ Βασιλεύς, ζήτω ὁ νέος Ἀρχηγός».

ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ ΣΩΤΗΡΙΟΝ, στρατιώτην, Τ. Τ. 850. Μ' εὐχαρίστησι ἐδιαβάσαμε τὸ ἐνθουσιῶδες γράμμα σας, γιὰ τὸ ὁποῖον σᾶς συγχαίρομεν. — ΠΑΠΔΟΠΟΥΛΟΝ ΗΡΑΚΛΗΝ, ἀξιωματικόν, Τ. Τ. 490. Ἡ εὐγενική σας σκέψις ν' ἀπευθυνθῆτε πρὸς τοὺς Νέους τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ νὰ ἐκφράσετε τὰ πρὸς αὐτοὺς αἰσθήματα τοῦ Στρατοῦ μᾶς συγκινεῖ ἰδιαιτέρως καὶ θὰ δημοσιεύσωμεν στὴν εἰδική μας σελίδα τὸν ὡραῖο σας χαιρετισμό. — ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ, λοχίαν, Τ. Τ. 395. Ἐλάβαμε ὅλα τὰ ἐνθουσιώδη γράμματά σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Τὰ χρονογραφήματα ποὺ στείλατε μαζὶ μὲ τὰ γράμματά σας εἶναι εὐχάριστα καὶ εὔθυμα, ἀλλὰ δὲν παρουσιάζουν ἀκόμη εὐρύτερον ἐνδιαφέρον, ὥστε νὰ δημοσιευθοῦν. — ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΚΟΤΡΩΝΗΝ, ΚΡΕΜΑΣΙΑΝ ΧΡΗΣΤΟΝ, ΠΑΝΕΡΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ, ΛΑΟΥΜΤΖΗΝ ΚΩΝ)ΝΟΝ, ΚΑΜΗΛΑΚΙΝ ΙΩΑΝΝΗΝ, ΡΑΛΛΗΝ ΣΠΥΡΟΝ, ΛΑΓΚΑΔΙΝΟΝ ΝΤΙΝΟΝ, ΓΕΡΑΚΗΝ ΝΙΚΟΝ, ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΝ, ΤΟΥΛΟΥΠΑΝ ΑΝΔΡΕΑΝ, ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΝ Ι. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ γράμματά σας, ποὺ τὰ ἐδιαβάσαμε μὲ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἐκτίμησιν ποὺ τοὺς ἀξίζει. Ἐδιαβάσαμε ἐπίσης τὰ ποιήματά σας, ποὺ ἀπηχοῦν τὸν παλμὸ τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ τῆς αὐτοθυσίας σας καὶ ἐνισχύουν ἀκόμη περισσότερον τὴν πίστιν εἰς τὸν θρίαμβον τῶν δικαίων σας ὅπλων. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ περισσότερα εἶναι μεγάλα, ἄλλα ἔχουν τεχνικὰς ἀτελείας καὶ ἄλλα εἶναι ἐπαναλήψεις ἐπὶ θεμάτων πολυμεταχειρισμένων, ἀναγκαζόμεθα ν' ἀποφύγωμε τὴν δημοσίευσίν των, ἀρκούμενοι εἰς τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνάγνωσις τῶν ποιημάτων αὐτῶν ἔφερε μεταξύ μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Γ. Χ. ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ. Ἐγκρίνονται. — Ε. Ι. ΜΑΣΑΡΑΝ. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχουν μᾶλλον ἐξεζητημένας λέξεις τὰ σταυρόλεξά σου, παρουσιάζουν καὶ ἀτελείας (ΤΙΗ στὸ πρῶτο, ἄμον ἀντὶ ἄμμον, στὸ δεύτερο). Μὲ ὀλίγην προσοχὴν ἐν τούτοις θὰ ἔκανες καλὰ σταυρόλεξα. — ΙΩ. ΡΑΛΛΗΝ. Στὸ σταυρόλεξο ποὺ μᾶς ἔστειλες διαβάσαμε λέξεις ἐντελῶς ἀκαταλλήλους, ἄλλας ἀνυπάρκτους καὶ ἀνορθογράφους (Νήριον, ρωπίζω, ΤΗΚΕ, ἰνία, νήνεμος, πόστος(;), ραῖστηρ κλπ.). Ἁπλᾶς, εὐκόλους καὶ συνηθισμένας λέξεις ἄλλην φοράν. — ΝΙΚ. ΚΑΡΟΥΖΟΝ. Καὶ σεῖς ἐκάνατε τὸ ἴδιο λάθος. Διότι ὁ Νὸξ εἶναι ἄγνωστος στὰ παιδιὰ καὶ ὁ Χάσκα, ὁ στιχουργήσας τὸν ἐθνικὸν αὐστριακὸν ὕμνον, ὡς γράφεις) ἔχει τὴν θέσιν του εἰς τὰ λεπτομερῆ ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικὰ καὶ ὄχι εἰς τὰ σταυρόλεξα τῆς «Νεολαίας». Θὰ εὐχαριστηθοῦμε πολὺ ἂν μᾶς στείλῃς ἕνα καλὸ καὶ κυρίως εὔκολον εἰς τὴν λύσιν του σταυρόλεξον. — ΑΠ. ΜΟΥΣΤΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Ἀρτία ἡ πυραμίς. — Τ. ΜΠΟΥΓΙΟΥΚΟΝ. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ παρακαλέσῃς διὰ νὰ κριθοῦν ἐπιεικῶς αἱ ἀσκήσεις σου. Αἱ περισσότεραι εἶναι καλαὶ καὶ θὰ δημοσιευθοῦν. — ΑΠ. Ι. ΣΤΥΛΟΝ. Ἐγκρίνονται. — Ε. Γ. ΧΑΡΙΤΟΝ, Θ. Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ. Δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον. — Σ. ΣΠΕΛΛΑΝ. Ἐπανειλημμένως εἴπαμε ὅτι δὲν πρέπει νὰ γράφετε ἀπὸ τὰς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Πάντως τὸ σταυρόλεξον καὶ αἱ ἀσκήσεις ἔχουν ἀτελείας. — Κ. Ε. ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΝ. Θὰ δημοσιευθοῦν. — ΗΛ. Σ. ΝΟΤΑΡΑΝ. Ἐγκρίνεται τὸ κρυπτογραφικόν. — ΟΜ. ΑΛΕΤΡΑΝ. Πολὺ καλὰ καὶ αὐτά. Συγχαρητήρια διὰ τὸ καθαρό σου γράψιμο. — ΕΛ. Δ. ΛΑΔΑ. Μὲ δύσκολα πράγματα, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας σου, καταπιάστηκες. Τὸ σταυρόλεξο ἔχει πολλὰ ἐλαττώματα (Χέββελ = Γερμανὸς δραματικὸς ποιητής). Εὐκολώτερα θὰ ἐπιτύχῃς εἰς τὰς ἀκροστιχίδας, τὰς μαγικὰς εἰκόνας χωρὶς εἰκόνα κλπ. — Ε. Κ. ΜΗΛΙΑΝ. Ἐγκρίνεται τὸ τρίγωνον.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

Ἡ Νεολαία